

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

Η έννοια της Προσωπικότητας αποκαλύπτει την υψηλότερη Ιδέα που γνώρισε ποτέ ο κόσμος σχετικά με τον άνθρωπο. Δεν θα υπερβάλλουμε καθόλου εάν πούμε ότι αποτελεί την Κλείδα της ενσαρκώσεως του ανθρώπου.

I. ΥΠΑΡΞΗ ΚΑΙ ΔΟΜΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ

A. Περί του Ανθρώπινου Όντος

Ξεκινώντας το Θεώρημα αυτό με την απλή φράση «κάθε ανθρώπινο όν...» μάς δηλώνει ευθύς εξ αρχής ότι η προσωπικότητα είναι κάτι που αφορά αποκλειστικώς στους ανθρώπους. Δηλαδή από την έννοια της προσωπικότητας αποκλείεται κάθε τί που δεν είναι άνθρωπος.

Διακρίνουμε τον άνθρωπο από τις υπόλοιπες μορφές της Δημιουργίας – ζωικές, φυτικές και ορυκτές. Μόνον ο άνθρωπος έχει την δυνατότητα να συλλαμβάνει και να υλοποιεί Ιδέες, αξιοποιώντας το αυτεξούσιον και φέροντας ατομική ευθύνη. Μόνον αυτός καλείται να εξελιχθή πνευματικώς, διευρύνοντας την συνείδησή του δια μέσου των εμπειριών της ζωής. Δεν γεννάται θέμα πνευματικού δρόμου για καμμία άλλη μορφή ζωής.

Γι'αυτό λοιπόν θα πρέπει να αντιδιαστείλουμε τον άνθρωπο από όλες τις άλλες μορφές ζωής της Δημιουργίας. Ο μεν άνθρωπος αναδεικνύεται ως περιεχόμενο, ενώ όλα τα άλλα δημιουργήματα είναι το περιέχον, το περιβάλλον, εντός του οποίου καλείται ο άνθρωπος να φθάσει στον σκοπό του.

1. Οι Παράγοντες που συγκροτούν το Ανθρώπινο Όν

Τί εννοούμε, όμως, όταν λέγουμε «ανθρώπινο όν»;

Ως πρώτη προσέγγιση, εννοούμε ασφαλώς κάποια μορφή που εμφανίζεται μέσα στον υλικό κόσμο και ως τέτοια κατέχει ένα δικό της υλικό σώμα. Το υλικό σώμα, με τις πέντε αισθήσεις του, δίδει την δυνατότητα στον άνθρωπο να παρατηρήσει τον υλικό εαυτό του, να αντιληφθή τον υλικό κόσμο και να συναλλαγή με το περιβάλλον του.

Πέραν όμως από το υλικό σώμα, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ότι έχει και συναισθήματα, όπως επί παραδείγματι χαράς, λύπης, ενθουσιασμού, απογοητεύσεως, συμπαθείας, αντιπαθείας, μελαγχολίας, αγάπης, μίσους κ.ά. Αυτά δεν υπόκεινται στον έλεγχο των αισθήσεων ή της λογικής, δεν μετρώνται, δεν ζυγίζονται. Γεννώνται και λαμβάνουν χώραν σ' έναν ιδιαίτερο «χώρο», φύσεως και λειτουργίας διαφορετικής από αυτόν του σώματος, τον οποίον θα αποκαλέσουμε «ψυχή».

Τέλος, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον εαυτό του να συλλαμβάνει Ιδέες, να τις επεξεργάζεται δια της σκέψεώς του και να καταλήγει σε νοήματα, λειτουργώντας έτσι μέσα σ' έναν τρίτο «χώρο», διαφορετικόν από τους δύο προηγούμενους ως προς την φύση και την λειτουργία του: στον κόσμο των Ιδεών, στο «πνεύμα» του.

Παρατηρώντας λοιπόν τον άνθρωπο διαπιστώνουμε ότι, ορώμενος από εξωτερική σκοπιά, είναι τρισύνθετος, διότι δομείται από τρεις παράγοντες: τον υλικό, τον ψυχικό και τον πνευματικό, οι οποίοι -- αν και ως φύσεις διαφέρουν ριζικώς μεταξύ τους -- εν τούτοις συνευρίσκονται σε μία θαυμαστή αλληλοεξάρτηση, εμφανίζοντας μία αρμονική σύνθεση: την μορφή «άνθρωπος».

Ως υλικό σώμα, ο άνθρωπος κινείται και ανήκει στον υλικό κόσμο και συναλλάσσεται με αυτόν. Μετέχει του υλικού κόσμου, αποτελεί διακεκριμένο «κομμάτι» του, διατηρεί όμως μία συνεχή εξάρτηση απ' αυτόν -- εξάρτηση η οποία εκφράζεται με την αδιάκοπη εναλλαγή της ύλης του (αναπνοή, τροφή, αφόδευση). Υλικό σώμα και υλικός κόσμος διέπονται από τους ίδιους Νόμους, τους λεγομένους μηχανικούς ή φυσικούς.

Η ψυχή του ανθρώπου εκδηλώνεται και γίνεται αντιληπτή μέσω των συναισθημάτων και των ψυχικών διαθέσεων. Ασφαλώς πηγή και φορέας αυτών δεν είναι το υλικό σώμα, αφού τα συναισθήματά μας δεν υπόκεινται στην στάθμιση και στην μέτρηση. Δεν καταλαμβάνουν χώρο, δεν υπόκεινται στον έλεγχο των νόμων της φυσικής.

Ο μεν «χώρος» των ατομικών μας συναισθημάτων είναι η ατομική ψυχή· ο δε «χώρος» του περιβάλλοντος όπου «κινούνται» όλα τα ανθρώπινα συναισθήματα και δια του οποίου αυτά μεταφέρονται σε άλλους ανθρώπους, είναι ο «χώρος» της λεγομένης Παγκοσμίας Ψυχής.

Όπως το υλικό σώμα είναι ένα διακεκριμένο «κομμάτι» του Υλικού Κόσμου, με τον οποίον αυτό συναλλάσσεται αδιάκοπα και στον οποίον ανήκει, έτσι και η ανθρώπινη ψυχή είναι «κομμάτι» της Παγκοσμίας Ψυχής, με την οποίαν συναλλάσσεται και στην οποίαν ανήκει.

Παρομοίως, το ανθρώπινο πνεύμα αποτελεί «μέρος» του Πνευματικού Κόσμου, από τον οποίο έλκει την προέλευσή του και στον οποίο κατατείνει.

Η συναλλαγή και επικοινωνία μεταξύ ανθρώπινου πνεύματος και Πνευματικού Κόσμου και η μεταξύ τους σχέση φύσεως είναι καταστάσεις νοητές.

Η σύνθεση, η συμπαρέυρεση και η συμβολή των τριών αυτών παραγόντων -- του σώματος, της ψυχής και του πνεύματος -- δίδει την δυνατότητα και την ευκαιρία να εμφανισθή εκείνο το ιδιαίτερο άτομο που αποκαλούμε ανθρώπινο όν.

Σημειώσεις:

α. Είναι εύκολο να παρατηρήσει κανείς πώς μεταφέρονται τα συναισθήματα και οι ψυχικές διαθέσεις από άνθρωπο σε άνθρωπο. Λέμε: Είδα τον τάδε και μου έφτιαξε την διάθεση. Εξ άλλου είναι γνωστό πόσο μεταδοτικός μπορεί να είναι ο ενθουσιασμός ή ο φανατισμός. Αυτά μαρτυρούν την ύπαρξη ενός είδους ψυχικού

επηρεασμού, ο οποίος -- ως ψυχικό φαινόμενο -- δεν συντελείται στα πλαίσια του υλικού επιπέδου, αλλά εντός του επιπέδου της λεγομένης Παγκοσμίας Ψυχής.

β. Η ανθρώπινη και η Παγκοσμία Ψυχή αποτελούν ένα επίπεδο που διέπεται από τους δικούς του νόμους και χαρακτηρίζεται από πλήθος φαινομένων. Ο κύριος σκοπός του είναι ν' αποτελέσει την γέφυρα για την δράση του Πνεύματος στην Ύλη. Πρόκειται για το λεγόμενο αιθερικό ή "αστρικό" επίπεδο.

2. Εμφάνιση και Δημιουργία του Ανθρωπίνου Όντος

Το καινοφανές τούτο δημιούργημα είναι αποτέλεσμα της δράσεως μίας δημιουργού Αιτίας: μίας Θείας Ιδέας, η οποία πηγάζει από τον Θεό, διέρχεται τους κόσμους και -- συνθέτοντας καταλλήλως τα στοιχεία που λαμβάνει απ' αυτούς -- καταλήγει να εμφανίσει το ανθρώπινο όν στον υλικό κόσμο.

Με άλλα λόγια, λέγοντας «ανθρώπινο όν» δεν εννοούμε τους τρεις παράγοντες: πνεύμα, ψυχή και σώμα. Αυτά, ως στοιχεία, προϋπήρχαν του ανθρώπου και ελήφθησαν από τους τρεις κόσμους του Παντός -- από το Παγκόσμιο Πνεύμα, την Παγκόσμια Ψυχή και την Παγκόσμια Ύλη. Τοποθετήθηκαν σε μία τάξη, υπό μία Νομοτέλεια, και έδωσαν εμφάνιση στην μορφή «άνθρωπος».

Ο άνθρωπος καθ' εαυτός είναι ένα νέο δημιούργημα γύρω από το οποίο «περιστρέφονται» -- κατά ορισμένη σύνθεση και λειτουργία -- το πνεύμα, η ψυχή και το σώμα, για να το υπηρετήσουν και για να υπηρετηθή τούτο μέσω αυτών. Το νέο τούτο δημιούργημα δεν είναι το σώμα, η ψυχή και το σώμα, τα οποία ως «υλικά» υπήρχαν και προηγουμένως. Το νέο δημιούργημα είναι εκείνο το ιδιαίτερο άτομο με την ατομική συνείδηση, η οποία χαρακτηρίζει κάθε ανθρώπινο όν.

Σημειώσεις:

Ας μάς επιτραπεί να φέρουμε τα εξής αναλογικά παραδείγματα:

α: Μία κατοικία δεν είναι απλώς το σύνολο των τούβλων, του κονιάματος και των λοιπών υλικών που χρησιμοποιήθηκαν στην κατασκευή της, αλλά κάτι που υπερβαίνει το σύνολο των δομικών στοιχείων του.

β: Ένα βιβλίο δεν είναι απλώς μία ποσότης χαρτιού και μελανιού.

γ: Ένας βιολογικός οργανισμός δεν είναι απλώς το σύνολο των ιστών και οργάνων που τον συγκροτούν.

Σε όλες τις περιπτώσεις, η συγκροτούμενη μονάδα είναι κάτι περισσότερο από το άθροισμα των μερών της.

3. Ο Ορισμός του Ανθρωπίνου Όντος

«Το ανθρώπινο όν είναι η αρχή νέου δημιουργήματος, πνευματικής τάξεως, που εμφανίζεται στον κόσμο της ύλης.

Είναι το αποτύπωμα μίας Θείας Ιδέας, η οποία προβάλλεται ως Θεία Ακτίνα στον κόσμο της ύλης. Η Θεία Ακτίνα, τοποθετώντας το πνεύμα, την ψυχή και το σώμα κατά μίαν ορισμένη νομοτέλεια και τάξη, συγκροτεί και εμφανίζει το ανθρώπινο όν. Το ανθρώπινο όν, δημιουργώντας την Προσωπικότητά του, δύναται από ατελές να αποβή Όν αιώνιο».

Ο Θεός -- αν και ένας -- έχει άπειρες εκφράσεις. Κάθε μία είναι αποτέλεσμα εκδηλώσεως μίας Ιδέας Του. Το αποτέλεσμα της Θείας Ιδέας «Ανθρωπος», καθώς αυτή εκδιπλώνεται σαν Ακτίνα εντός της ύλης, είναι το ανθρώπινο όν.

B. Η Φυσική Προσωπικότητα του Ανθρωπίνου Όντος

Παρατηρώντας τα τρία συστατικά ενός ανθρώπου διαπιστώνουμε ότι τα διακρίνουν ορισμένα χαρακτηριστικά, τα οποία δεν συναντώνται σε κανέναν άλλον άνθρωπο.

Έχουμε λοιπόν ιδιάζοντα χαρακτηριστικά σώματος, τα οποία συνθέτουν την υλική προσωπικότητα (π.χ. ανάστημα, ιδιοσυγκρασία κλπ.)· ιδιάζοντα χαρακτηριστικά ψυχής (π.χ. ευαισθησία), τα οποία συνθέτουν την ψυχική προσωπικότητα· και ιδιάζοντα χαρακτηριστικά πνεύματος, (π.χ. ταχύτητα ή βραδύτητα σκέψεως) τα οποία συνθέτουν την πνευματική προσωπικότητα του ανθρωπίνου όντος.

Για τα εν λόγω χαρακτηριστικά δεν ευθύνεται ο άνθρωπος· είναι η «προίκα» του με την οποία ήλθε στον κόσμο. Είναι αντανάκλασεις της Ιδέας την οποία πρόκειται να εκφράσει ο συγκεκριμένος άνθρωπος. Αφού λοιπόν αυτά δεν είναι αποτέλεσμα της συμβολής του ανθρωπίνου όντος, αποτελούν κάτι το φυσικό, κάτι εκ φύσεως. Γι' αυτό λέμε ότι «το σύνολο των ιδιάζόντων χαρακτηριστικών του ανθρωπίνου όντος κατά το σώμα, την ψυχή και το πνεύμα, αποτελούν την φυσική προσωπικότητά του»

Όμως, στον κόσμο όπου ζούμε, δεν υφίσταται καμμία δράση χωρίς να εμφανίζεται και η εναντίωση· δεν υπάρχει καμμία θέση χωρίς να υπάρχει και η άρνηση. Οι έννοιες του Καλού και του κακού συμπορεύονται σ' αυτόν τον κόσμο, ένεκα της αρχέγονης εκείνης Πτώσεως του Πνευματικού Όντος που αποκαλούμε «αντίπαλο».

Αντίπαλος είναι εκείνο το πνευματικό όν που υιοθετεί την άρνηση της Ζωής και της Αληθείας. Κατά παράδοξον τρόπο, το όν αυτό αναφέρεται με το όνομα «εωσφόρος» - ο φέρων την αυγή. Κατά την γνώμη μας, αυτό ήταν το λειτούργημά του πριν από την πτώση του. Έκτοτε, αρνούμενο την Ζωή, το μόνο που φέρει είναι ο θάνατος, η αποσύνθεση, το σκότος, το χάος, η αταξία, η ασυναρτησία, η διαίρεση. Συνεπώς το σημερινό όνομά του δέον να είναι «σκοτοφόρος» -- ο φέρων το σκότος. Στην Αγία Γραφή περί εωσφόρου γίνεται αναφορά στα εδάφια: Ψαλμ. 109.3, Ιώβ 38.12, Ησαία 14.12.

Όταν λοιπόν μία ανόμοια Θεία Ιδέα αποτυπώνεται στον κόσμο της ύλης και εμφανίζεται το ανθρώπινο όν με τα συγκεκριμένα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά, ταυτοχρόνως σημειώνεται και η παρουσία του αρνητικού παράγοντα, ο οποίος παρεμβαίνει εναντιωτικά.

Αυτή η παρέμβαση του αρνητικού παράγοντα κατά την εμφάνιση του ανθρώπου δεν αποτελεί μέρος της Προσωπικότητας, αλλά είναι συνέπεια της αναπόφευκτης παρουσίας του στον κόσμο αυτόν. Ας μη συγχέεται λοιπόν η φυσική προσωπικότητα με το κακό. Αυτή είναι μόνον ό,τι παρέχει η Θεία Ιδέα στον άνθρωπο. Οι άνθρωποι όμως συχνά δεν μπορούν να διακρίνουν την Θεία Δωρεά της Προσωπικότητας από τις παρεμβολές του αντιπάλου και εκλαμβάνουν τις διάφορες επιβαρύνσεις και την ελαττωματικότητά τους ως στοιχεία της προσωπικότητός τους.

Η συγκρότηση του ανθρώπου είναι αποτέλεσμα της εκφράσεως της Θείας Ιδέας, η οποία αποτυπώνεται (ή αντανακλάται) στα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του σώματος, της ψυχής και του πνεύματος. Συνεπώς η φυσική προσωπικότητα νοείται αποκλειστικώς μέσα στο πλαίσιο του Καλού. Όλα τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου είναι ευεργετικά γι' αυτόν.

Ό,τι όμως προέρχεται από την εναντίωση του αρνητικού παράγοντα δεν αποτελεί μέρος της Προσωπικότητας, αλλά συνθέτει περιοριστικές συνθήκες υπό τις οποίες εμφανίζονται τα χαρακτηριστικά της Θείας Ιδέας.

Συνεπώς: «Φυσική Προσωπικότητα του ανθρωπίνου όντος είναι το σύνολο των ιδιάζοντων χαρακτηριστικών του σώματος, της ψυχής και του πνεύματος, τα οποία νοούνται μεν ως αντανακλάσεις της Θείας Ιδέας, αλλ' επίσης τελούν υπό την εναντίωση του αντιπάλου στον κόσμο της ύλης».

Γ. Ανομοιότητα

1. Μονάδα και Απειροσύνη

Τα πάντα στο Πάν -- δηλαδή στον Πνευματικό, στον αιθερικό και στον υλικό κόσμο - - είναι Ιδέες και εκφράσεις Ιδεών. Οι Ιδέες γίνονται Εικόνες στον Αιθερικό κόσμο και καταλήγουν ως Μορφές στον υλικό κόσμο.

Τί είναι οι Ιδέες; Είναι το περιεχόμενο της Θείας Υπερσυνειδήσεως. Εάν τολμούσαμε -- όχι ασφαλώς να ορίσουμε τον Θεό, αλλά να προσπαθήσουμε να περιγράψουμε μίαν όψη Του -- θα μπορούσαμε να πούμε ότι από μίαν άποψη «ο Θεός είναι η Μονάδα εντός της Οποίας υπάρχουν, κατά τρόπο μη διακεκριμένο, οι άπειρες Ιδέες».

Η Ιδέα μπορεί να βοηθή ως έχουσα μία διάσταση, η Εικόνα δύο, η δε Μορφή τρεις διαστάσεις. Τούτο μάς δίδει μία πρώτη έννοια σχετικά με την φύση των τριών επιπέδων: του Πνευματικού, του Αιθερικού ή Ψυχικού και του Πνευματικού.

Έν και Άπειρον, Μονάδα και Απειροσύνη, είναι λέξεις που περιγράφουν τον τρόπο με τον οποίον ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται την Σεπτή Οντότητα του Θεού.

Ο άνθρωπος είναι έκφραση μίας Θείας Ιδέας. Ως τέτοια, όμως, έχει κι αυτή άπειρες εκφράσεις, άπειρες όψεις. Γι' αυτό και όλοι οι άνθρωποι -- του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος -- θα πρέπει να νοηθούν ως διαφορετικές εκφράσεις της μίας και μόνης Ιδέας «Άνθρωπος».

Την έννοια της Ιδέας μπορούμε να την συνδέσουμε μ' εκείνην του Είδους. Ένα είναι το είδος "Άνθρωπος", στο οποίο εντάσσονται όλα τα συγκεκριμένα -- αλλά πάντοτε διαφορετικά μεταξύ τους -- άτομα που το εκπροσωπούν.

2. Η Ανομοιότητα των Θείων Ιδεών

Οι άπειρες Ιδέες του Θεού δεν μπορούν να νοηθούν ως όμοιες ή ταυτόσημες μεταξύ τους. Κάτι τέτοιο θα ήταν άσκοπο και τίποτε στον Θεό δεν είναι δυνατόν να θεωρηθή άσκοπο. Ο Θεός δεν επαναλαμβάνει ποτέ τον Εαυτό του.

Αφού λοιπόν οι άνθρωποι είναι εκφράσεις Θείων Ιδεών, αντιλαμβανόμαστε γιατί όλοι οι άνθρωποι είναι μεταξύ τους ανόμοιοι ως προς την Προσωπικότητα.

Όλες όμως οι εν λόγω επί μέρους Ιδέες, συνολικώς θεωρούμενες και αλληλοσυμπληρούμενες, μάς δίδουν την Ιδέα του Ενός: την μία Ιδέα «Άνθρωπος».

Η Ανομοιότητα, εν τη ενώσει των Ιδεών, μάς παρουσιάζει την έννοια της Μονάδος.

3. Η Ανομοιότητα ως Νόμος - Ορισμός της Ανομοιότητας

Η Ανομοιότητα αποτελεί φαινόμενο γενικό, χωρίς καμμία εξαίρεση: μπορούμε λοιπόν να την θεωρήσουμε ως Νόμο.

«Νόμος είναι ρεύμα δυνάμεως που μεταφέρει Θεία Θέληση, την οποία συνεχώς και αδιαλείπτως μετατρέπει σε Έργο». Ο Νόμος είναι το μέσον, ο μεταφορέας, που υλοποιεί τις Θείες Θελήσεις.

Για ποιον λόγο ο Θεός -- δια του Νόμου της Ανομοιότητας -- έπλασε τον κάθε άνθρωπο ανόμοιον από τους άλλους, προσδίδοντας στον κάθε έναν την έκφραση μίας ιδιαίτερας Ιδέας Του; Ακριβώς για να δώσει στους ανθρώπους την δυνατότητα να συνειδητοποιήσουν την Ανομοιότητα εν τη Μονάδι και ν' αντιληφθούν την οδό της Επανάδου στην Μονάδα.

Η Ανομοιότητα είναι ο βαθύτερος λόγος που ο άνθρωπος, ήδη από την άγρια κατάσταση, προσπαθεί να ζήσει σε κοινωνία. Γνωρίζει ότι για να επιβιώσει, οφείλει να αλληλοσυμπληρωθή. Ιδού μία αντικειμενική εμφάνιση της λειτουργίας του Νόμου της Ανομοιότητας.

Μπορούμε λοιπόν να δώσουμε τον ακόλουθο ορισμό: «Η Ανομοιότητα είναι Θείος Νόμος, ο οποίος διέπει την διαφορότροπη εκδίπλωση του Θεού για την υπηρετήση απείρων σκοπιμοτήτων στα πλαίσια του Θείου Ενός».

4. Τα τρία στοιχεία του Νόμου της Ανομοιότητας

α. Ο Διαφορισμός (η διαφορετικότητα) των Θείων Ιδεών

Ο Θεός είναι Ένας, αλλά έχει άπειρες εκφράσεις, άπειρες εκδηλώσεις. Από το άπειρο πλήθος των απείρων Ιδεών Του, καμμία δεν ταυτίζεται με κάποια άλλη.

β. Η τάση για συνεργασία

Οι διαφορετικές, ανόμοιες Ιδέες - εκφράσεις του Θεού έχουν την τάση της μεταξύ τους συνεργασίας, η οποία φέρει την μία Ιδέα πλησίον της άλλης και τους προσδίδει την κατάσταση της Ενότητας.

γ. Η Τάξη στην συνεργασία

Η τάξη είναι η χρυσή τομή της συνεργασίας δύο ή περισσότερων (διαφορετικών) Όντων, Ιδεών ή ανθρώπων. Καθορίζει ότι η προσφορά της ανομοίας αρετής θα είναι ανάλογη του μέτρου της ανάγκης -- ούτε καθ' υπερβολήν, ούτε κατά στέρησιν. Εάν δεν υπήρχε η τάξη δεν θα μπορούσε να ρυθμισθή η συνεργασία. Κι εάν δεν υπήρχε συνεργασία, θα ήταν άχρηστος ο διαφορισμός, η διαφορετικότητα.

5. Η Αρμονία της Ανομοιότητας

Αποτέλεσμα των τριών συνιστωσών της Ανομοιότητας είναι η Αρμονία. Τούτο καθίσταται σαφές εάν θεωρήσουμε το παράδειγμα της ορχήστρας.

Κάθε όργανο είναι διαφορετικό από τα υπόλοιπα. Εάν παίζει αυτόνομα, απομονωμένο, δεν εκφράζεται η έννοια της ορχήστρας. Εάν όμως συνεργασθή με τα υπόλοιπα όργανα, εντός του πλαισίου της χρυσής τομής της τάξεως, τότε παρουσιάζεται η έννοια του συνόλου.

Η εικόνα της ορχήστρας μάς δίδει την έννοια του Ενός στην έκφρασή του των Πολλών.

6. Η Ανομοιότητα και το Ανθρώπινο Όν

Ο άνθρωπος του κόσμου τούτου, ενώ είναι Θείο Δημιούργημα, εν τούτοις δεν είναι Θείο Όν, διότι τελεί υπό την εναντίωση του αντιπάλου. Είναι προορισμένος μεν να καταστή Όν του Ουρανού, αλλ' εκτός των ορίων της σχετικότητας.

Ο άνθρωπος του κόσμου τούτου νοείται ότι έχει δύο «πρόσωπα». Το ένα αφορά στην Θεία του κατασκευή, ως εκφράσεως μίας Θείας Ιδέας. Παρατηρώντας τον εαυτό του και αξιοποιώντας τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του (αρετές και ικανότητές του), ο άνθρωπος οφείλει να μεριμνήσει να καταστή Αιώνιο, πνευματικό Όν, φθάνοντας στο

τέρμα του προορισμού του.

Με το άλλο του «πρόσωπο», ο άνθρωπος στρέφεται προς την εξωτερικότητα.

Τα ανθρώπινα όντα, λοιπόν, αφ' ενός μεν βλέπουν τον εαυτό τους -- έκφραση μίας ανομοίας Θείας Ιδέας -- αφ' ετέρου δε είναι υποχρεωμένα να στρέφονται προς την εξωτερικότητα, φροντίζοντας να βιώσουν και να αξιοποιήσουν στον εξωτερικό κόσμο αυτή την προικοδότηση που τους δώρισε ο Θεός.

Τί πρέπει λοιπόν να κάνει ο άνθρωπος; Καλείται να εφαρμόσει τον Νόμο της Ανομοιότητας στην εξωτερική του ζωή· και με τις τρεις συνιστώσες του εν λόγω Νόμου να νικήσει την διαίρεση που προκαλεί ο αντίπαλος και να εμφανίσει την Μονάδα στην εξωτερικότητα, μεταξύ των συνανθρώπων του.

Πώς μπορεί να γίνει αυτό;

Αντιλαμβανόμενος ο κάθε άνθρωπος την διαφορετικότητά του, οφείλει να δημιουργήσει την τάση προς συνεργασία με τους άλλους ανθρώπους. Απελευθερούμενος από τα ελαττώματά του και τις αδυναμίες του, θα αρχίσει να βλέπει τον εαυτό του ελεύθερα και ανεπηρέαστα. Θα δει με τί ακριβώς τον έχει προικοδοτήσει ο Θεός, ποιά είναι τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του, ποιά είναι η ανόμοια Ιδέα την οποία εκφράζει· και θα πλησιάσει τον συνάνθρωπό του, για να διακρίνει και σ' εκείνον το Καλό -- την ανόμοια Ιδέα που κι' ο άλλος εκφράζει.

Θα συνεργασθή μαζί του μέσα στο πλαίσιο της τάξεως. Θα παράσχει ό,τι λείπει από τον άλλον και θα λάβει ό,τι του λείπει και όσο έχει ανάγκη. Κατ' αυτόν τον τρόπο, αξιοποιώντας τον Θείο Νόμο της Ανομοιότητας, δημιουργεί και εμφανίζει στον κόσμο την έννοια της Μονάδος, η οποία αποτελεί σφραγίδα της Παρουσίας του Θεού και της νίκης μας επί του αντιπάλου.

7. Η Εναντίωση του κακού στην Ανομοιότητα

Εάν λέγαμε ότι κάθε διαφορά μεταξύ ανθρώπων αποτελεί έκφραση Ανομοιότητας, θα ήταν λάθος, διότι θα παραγνωρίζαμε μία βασική αλήθεια: ότι στον κόσμο όπου ζούμε συμπαρευρίζεται και ο παράγων του κακού.

Ο παράγων του κακού εναντιώνεται στην Ανομοιότητα δια της Ελαττωματικότητας.

Η Ανομοιότητα είναι Θεία Έκφραση, είναι Θείος Νόμος που καθιστά ανόμοιες τις Ιδέες - δημιουργούς των ανθρώπων οι οποίες, αλληλοσυμπληρούμενες, συναποτελούν την Μονάδα «Άνθρωπος».

Δημιουργός είναι ο Θεός. Επειδή όμως δημιουργεί δια της εκάστοτε Ιδέας - Εκφράσεώς Του, μπορούμε να θεωρήσουμε αυτή Του την έκφραση ως άμεσο δημιουργό του ανθρώπου.

Η Ελαττωματικότητα είναι το αποτέλεσμα που προκαλείται από την παρουσία του κακού πάνω στον άνθρωπο -- αποτέλεσμα το οποίο δεν έχει την ιδιότητα της

Ανομοιότητας, να αλληλοσυμπληρώνει τους ανθρώπους μεταξύ τους ώστε ν' αποτελούν όλοι μαζί την Μονάδα, αλλ' αντιθέτως διαιρεί και διαχωρίζει τους ανθρώπους.

8. Συμπεράσματα

Ο Νόμος της Ανομοιότητας είναι η υπόδειξη του Θεού στον άνθρωπο της οδού την οποία πρέπει να βαδίζει για να εκπληρώσει τον προορισμό του. Είναι η υπόμνηση της Αγάπης, η οποία μόνη καταργεί την διαίρεση και μάς επιτρέπει να συναλλασσόμαστε με τους συνανθρώπους μας εντός του πλαισίου της τάξεως.

Δ. Η Προσωπικότητα του Ανθρωπίνου Όντος

Είπαμε παραπάνω ότι τα *ιδιάζοντα* χαρακτηριστικά του ανθρώπου είναι αποτέλεσμα προβολής της Θείας Ιδέας. Αυτή είναι η δημιουργος Αιτία του ανθρωπίνου όντος και είναι εκείνη που του δωρίζει από τις μοναδικές ιδιότητες ή αρετές που αυτή διαθέτει.

Η Ιδέα είναι δωρητής· δώρο είναι οι αρετές· δωρεοδόχος είναι ο άνθρωπος. Συνεπώς ο άνθρωπος έρχεται στον κόσμο ως νέο δημιούργημα, προικισμένος με ορισμένες δωρεές που τον χαρακτηρίζουν και τον διακρίνουν από τους άλλους ανθρώπους. Αυτές οι *ιδιάζουσες* αρετές, τα *ιδιάζοντα* χαρακτηριστικά, είναι -- όπως είπαμε -- η φυσική του προσωπικότητα η οποία αντανακλά την Ανομοιότητα της Θείας Ιδέας που τον δημιουργεί.

1. Η Συνείδηση του Ανθρωπίνου Όντος

Όπως όλοι γνωρίζουμε, ο άνθρωπος ερχόμενος στον κόσμο δεν γνωρίζει ακόμη τίποτε, αλλ' ούτε και έχει αντίληψη της πηγής του και του προορισμού του. Δεν έχει δηλαδή καμμία συνείδηση. Εδώ, στον κόσμο, αρχίζει σιγά - σιγά να αποκτά βαθμό συνειδήσεως. Η φυσική του προσωπικότητα είναι σταθερή· δεν αλλάζει. Εκείνο που μεταβάλλεται είναι η συνείδησή του.

«Συνείδηση, για τον άνθρωπο, είναι εκείνη η κατάσταση του όντος του, η οποία του επιτρέπει την αντίληψη της Αληθείας, την συμμετοχή του σ' αυτήν και την βίωσή του εν αυτή».

Για τον Θεό θα τολμούσαμε να πούμε ότι Συνείδηση είναι η παρ' Αυτού αντίληψη της Σοφίας Του, η παρ' Αυτού αντίληψη του Εαυτού Του: ό,τι δηλαδή αποκαλούμε Θείο Υπερσυνείδητο.

Λέγοντας ότι ο άνθρωπος «αποκτά» συνείδηση, δεν εννοούμε ότι οικειοποιείται κάτι, όπως π.χ. την γνώση, αλλ' ότι δημιουργεί στον εαυτό του την κατάσταση εκείνη που του επιτρέπει να εισδύει, ν' αντιλαμβάνεται και να ταυτίζεται -- σε κάποιον βαθμό -- με την Αλήθεια. Η συνείδηση είναι κατάσταση η οποία, λόγω ομοιογενείας του ανθρώπου με την Θεία Φύση της Αγάπης, του επιτρέπει ν' αποκτά κάποια αντίληψη της Αληθείας του Θεού και να μετέχει του Θείου Υπερσυνειδήτου.

Με άλλα λόγια, Συνείδηση είναι ο βαθμός συμμετοχής του ανθρώπου στο Θείο Υπερσυνείδητο.

2. Ορισμός της Προσωπικότητας

Το ανθρώπινο όν, ερχόμενο στον κόσμο, δεν έχει καμμία αντίληψη της Αληθείας. Σιγά - σιγά, μέσα από την πάλη του ανάμεσα στο ψεύδος και την Αλήθεια, προχωρεί και -- αναλόγως των προσπαθειών του και των συνθηκών στις οποίες ζει -- αρχίζει ν' αποκτά κάποιαν αντίληψη της Αληθείας.

Ο βαθμός αυτός της αντιλήψεως της Αληθείας είναι μεταβλητός· αλλάζει εντός του πλαισίου του χρόνου καθώς συντελείται η τελείωση του ανθρώπου. Αυτή η διαφορά αντιλήψεως παίζει ρόλο στην Προσωπικότητα του ανθρώπου -- όχι στην φυσική προσωπικότητα, αλλά σ' εκείνο που θα ονομάσουμε «ενσυνείδητη ατομικότητα» και η οποία αναφαίνεται καθώς το ανθρώπινο όν, δια των προσπαθειών της τελειώσεώς του, αποκτά συνείδηση.

«Ενσυνείδητη ατομικότητα είναι το αποτέλεσμα της συμβολής του ανθρώπου με την συνείδηση». Αυτή, μαζί με την φυσική προσωπικότητα, συνθέτουν την Προσωπικότητα του ανθρωπίνου όντος.

«Προσωπικότητα του ανθρωπίνου όντος είναι τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του κατά το σώμα, την ψυχή και το πνεύμα, συνδυαζόμενα με την ενσυνείδητη αυτού ατομικότητα».

- Η φυσική προσωπικότητα είναι το μέσον με το οποίο θα δημιουργηθή η συνείδηση του ατόμου.
- Η ενσυνείδητη ατομικότητα εμφανίζεται καθώς το ανθρώπινο όν, ως άτομο, αποκτά συνείδηση.
- Η προσωπικότητα είναι το προϊόν του συνδυασμού των ιδιαζόντων χαρακτηριστικών και της συνειδήσεως.

3. Η Δημιουργημένη Προσωπικότητα: Το Απρόσωπον

Όταν ο άνθρωπος καταλήξει να δημιουργήσει πλήρως την προσωπικότητά του, τότε παύει να βρίσκεται υπό την επίδραση της διαίρεσεως. Η ενσυνείδητη ατομικότητά του καταλήγει στο λεγόμενο Απρόσωπο. Στην κατάσταση αυτή δεν υπάρχει η αντίληψη του «Εγώ, ο τάδε», αλλά η αντίληψη του «Εμείς, οι πάντες».

Ένα παράδειγμα που εκφράζει αναλογικώς, αλλά με σαφήνεια, την έννοια του Απρόσωπου, είναι το παιδικό παιχνίδι του «πάζλ»: της κατακερματισμένης εικόνας, της οποίας το κάθε τεμάχιο πρέπει να τοποθετηθή στην κατάλληλη θέση.

Κάθε τεμάχιο είναι μία προσωπικότητα. Όταν όμως τοποθετηθή στην σωστή του θέση, τότε -- χωρίς να χάνει την ιδιαίτερη ταυτότητά του -- εντάσσεται στην γενικότερη εικόνα, η οποία πλέον έχει την προτεραιότητα.

4. Η κατάληξη της Προσωπικότητας: Γένεση Θείου Όντος

Το ανθρώπινο όν, αξιοποιώντας την φυσική του προσωπικότητα -- αυτή την δωρεά του Θεού -- δημιουργεί την προσωπικότητά του και καταλήγει να την εντάξει στο πλαίσιο του Απροσώπου. Εκείνος ο οποίος δημιούργησε μία τέτοια προσωπικότητα, συνειδητή και εν πνεύματι, αποτελεί τρόπον τινά ένα «Θείο Κύτταρο», ένα Όν σε κατάσταση θεώσεως.

Το εν λόγω Όν δεν διαχωρίζει τον εαυτό του από τα άλλα Όντα· είναι ένα Όν της Θείας πολλαπλότητας αλλά εντεταγμένο στην Μονάδα. Δεν υφίσταται πλέον η αντίληψη του διηρημένου και απομονωμένου εαυτού.

II. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ

A. Ο Θεός ως Δημιουργός

1. Το Θείο Δημιουργείν

Ο Απειραιώσιος Θεός, ως Απόλυτος, είναι αδύνατον να ορισθεί. Όμως, καθώς αναφερόμαστε σ'Αυτόν, είμαστε υποχρεωμένοι κάθε φορά να προσδιορίζουμε μία Όψη Του, χωρίς ασφαλώς τούτο να σημαίνει ότι ο ορισμός μας έχει απόλυτη βαρύτητα ή ότι επιδιώκει να περιορίσει την Απολυτότητα του Θεού. Πάντοτε θα λέμε εκείνο που ως άνθρωποι μπορούμε ν' αντιληφθούμε, μέσα στα πλαίσια της σχετικότητός μας.

Έχοντας το παραπάνω κατά νού, μπορούμε να πούμε ότι -- από μίαν άποψη -- ο Θεός είναι Η ΙΔΕΑ. Και καθώς ο Θεός είναι Άπειρος στις εκφράσεις Του, Η ΙΔΕΑ έχει άπειρες εκφράσεις. Όλο το σύνολο των απείρων Ιδεών δεν είναι παρά εκδιπλώσεις της Μίας και Μόνης ΙΔΕΑΣ, η οποία είναι ο Ίδιος ο Θεός.

Όταν δημιουργεί ο Θεός, εκδηλώνοντας τον Εαυτό Του, εκδηλώνει κάποια από τις άπειρες Ιδέες, κάποια από τις άπειρες εκδιπλώσεις της Φύσεώς Του ως ΙΔΕΑΣ. Αλλά και κάθε μία Ιδέα του Θεού είναι άπειρη· έχει κι αυτή άπειρες εκφράσεις, άπειρες διαστάσεις, κάθε μία από τις οποίες είναι κι αυτή άπειρη κ.ο.κ.

Ο άνθρωπος, στην γενικότητά του, είναι μία από τις άπειρες Ιδέες που απορρέουν από την ΙΔΕΑ «Θεός». Κι αυτή η Ιδέα «Άνθρωπος» είναι άπειρη στις εκφράσεις της, γι' αυτό υπάρχουν απειράριθμοι άνθρωποι οι οποίοι συνθέτουν την μία Ιδέα «Άνθρωπος». Περαιτέρω, η Ιδέα την οποίαν εκφράζει ένας συγκεκριμένος άνθρωπος είναι κι αυτή άπειρη.

Όλοι οι κόσμοι και τα εντός αυτών Όντα αποτελούν εκπορεύσεις του Ενός και Μόνου Θείου Κέντρου, της Θείας Μονάδος, του Ανάρχου Πατρός.

Ο Θεός δημιουργεί αντανακλώντας τον Εαυτό Του. Λέγοντας ότι «αντανακλά» εννοούμε ότι προβάλλει τον Εαυτό Του σε ένα περιβάλλον, το οποίο ο Ίδιος πάλι δημιουργεί. Προβάλλοντας τον Εαυτό Του εντός του μη υπάρχοντος, δημιουργεί την ύπαρξη και δίδει εμφάνιση στην Ζωή.

Η αντανάκλαση αυτή έχει ένα διπλο αποτέλεσμα:

- αφ' ενός δημιουργείται ένα Όν·
- αφ' ετέρου το εν λόγω Όν ζη και υπάρχει «εντός» του Κέντρου από το οποίο απέρρευσε, έτσι ώστε Δημιουργός και δημιούργημα να είναι μεν διακεκριμένα, αλλά αρρήκτως συνδεδεμένα και σχετιζόμενα .

Αυτή η τελευταία σχέση στον Πνευματικό κόσμο είναι νοητή, σαφής και ξεκάθαρη. (Σχετικώς μπορούμε να υπενθυμίσουμε ότι στην Αγία Γραφή τα Ονόματα των Αγγέλων φέρουν την κατάληξη -ήλ, που δηλώνει ακριβώς την σχέση του αγγελικού όντος με τον Θεό: π.χ. Γαβριήλ είναι η Ισχύς του Θεού).

Αλλά στους κόσμους της πτώσεως η σύνδεση αυτή δεν γίνεται αντιληπτή, επειδή παρεμβαίνει ο παράγων του κακού και πλανά την αντίληψη των ανθρώπων. Ως κόσμοι της πτώσεως (κόσμοι δηλαδή όπου έχει πρόσβαση το κακό) εδώ θεωρούνται ο υλικός και ο αιθερικός κοσμος.

Τί είναι ένα δημιούργημα; «Είναι η κατάληξη της εκφράσεως μίας Ιδέας». Κάθε δημιουργία ξεκινά από την Ιδέα και καταλήγει σ' ένα δημιούργημα το οποίο αντανακλά, εκφράζει ή αντικατοπτρίζει την Ιδέα.

Εκφράζοντας ο Θεός μία Ιδέα Του, δημιουργεί Ζωή, δημιουργεί ένα Όν. Το Όν δεν είναι η Ιδέα, αλλά το αποτέλεσμα της εκφράσεως της Ιδέας.

2. Περί των Όντων

Μιλώντας περί Όντων μιλούμε περί ζώντων δημιουργημάτων. Και τούτο διότι δεν είναι όλα τα δημιουργήματα ζώντα.

Οι μορφές του περιβάλλοντός μας είναι δημιουργήματα του Θεού, αλλά δεν είναι ζώντα Όντα· φέρουν την ζωή, αλλά δεν είναι η Ζωή. Το ίδιο και ο άνθρωπος, με την διαφορά ότι τα μεν ζώα και φυτά θα παραμένουν μορφές υπηρετικές του ανθρώπου, ενώ ο άνθρωπος έχει την δυνατότητα από μορφή που φέρει την Ζωή να καταστή Όν Ζών.

Τί είναι ένα αιώνιο, πνευματικό Όν που ζη καθ' εαυτό;
Είναι ένα δημιούργημα το οποίο:

- εκφράζει μίαν Ιδέα
- έχει συνείδηση της Ιδέας
- μετέχει του Πνεύματος

Κάθε Όν του Πνευματικού Κόσμου (ή Ουρανού) εκπροσωπεί μίαν Ιδέα, που σημαίνει ότι επιτελεί ιδιαίτερο ρόλο. Έχει συνείδηση (αντίληψη) της Ιδέας αυτής και -- τέλος - - έχει το Πνεύμα ως δύναμη και μέσον δια του οποίου θα επιτελέσει τον προορισμό του.

Όπως θα δούμε παρακάτω, στην ερμηνεία του Τετάρτου Θεωρήματος, και ο Θεός συνδυάζει τα τρία αυτά στοιχεία και μάλιστα σε βαθμό απόλυτο.

Τί συμβαίνει στον άνθρωπο; Κάθε άνθρωπος είναι πράγματι η έκφραση μίας Ιδέας, η οποία εκφράζεται με την γέννησή του ως η προσωπικότητά του -- μία προσωπικότητα όμως που δεν μπορεί να εμφανίσει ακόμη την έννοια του Όντος.

Το ανθρώπινο όν λοιπόν είναι ένα στάδιο στην συγκεκριμένη δημιουργική έκφραση του Θεού -- ένα στάδιο μεταξύ της Ιδέας και της οντοποίησης.

Γεννάται ένας άνθρωπος ως πρώτη έκφραση της Ιδέας. Προκειμένου να γίνει Όν αιώνιο οφείλει να δημιουργηθεί ως προσωπικότητα, διότι μόνον έτσι θα υπηρετήσει το Έργο του και θα εισέλθει και θα παραμείνει στον Πνευματικό Κόσμο.

B. Ο τρόπος Δημιουργίας της Προσωπικότητας

Ο άνθρωπος είναι, όπως είπαμε, το αποτέλεσμα της εκφράσεως μίας Ιδέας του Θεού, η οποία έθεσε υπό μίαν ορισμένη νομοτέλεια και τάξη το πνεύμα, την ψυχή και το σώμα, δίδοντας εμφάνιση στο ανθρώπινο όν.

Όμως το όν αυτό, το αποτύπωμα της Ιδέας, δεν έχει συνείδηση ερχόμενο στον κόσμο· δεν έχει καμμία αντίληψη της Ιδέας η οποία το ενεφάνισε. Τί λοιπόν πρέπει να κάνει; Ν' αποκτήσει συνείδηση, αντίληψη της Ιδέας της οποίας ο ίδιος είναι έκφραση και η οποία αποτελεί -- τρόπον τινά -- τον βαθύτερο, Θείο εαυτό του.

Όσο ο άνθρωπος θα παραμένει υπόδουλος στον αντιδραστικό παράγοντα, δεν είναι δυνατόν να μιλά για αφύπνιση, για συνείδηση της Ιδέας που εκφράζει. Απαιτείται πρώτα η απελευθέρωση από τον αρνητικό παράγοντα, αποβολή όλων των αδυναμιών και ελαττωμάτων, όλης της παρουσίας του κακού. Η Αγνότητα είναι εκείνη που επιτρέπει την εκδήλωση της Αγάπης, η οποία μάς ομοιογενοποιεί και μάς ομοιώνει προς την Θεία Φύση και μάς καθιστά ικανούς να μετέχουμε στο Θείο Υπερσυνείδητο.

1. Ο Ρόλος της Φυσικής Προσωπικότητας

Η φυσική προσωπικότητα είναι δοτή στον άνθρωπο. Τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά είναι εκείνα που χαρακτηρίζουν, περιγράφουν και απηχούν την ιδιαίτερη Ιδέα της οποίας αντανάκλαση είναι ο άνθρωπος.

2. Η Αυτοδημιουργία του Ανθρωπίνου Όντος

Απ' όσα ελέχθησαν συμπεραίνουμε ότι το ανθρώπινο όν είναι ένα Θείο δημιούργημα το οποίο δεν περατώθηκε ακόμη· είναι ένα δημιούργημα εν τω γίνεσθαι του.

Πώς θα ολοκληρωθεί η δημιουργία του; Ένας είναι ο τρόπος: Η αυτοδημιουργία. Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο «υπό αίρεσιν». Η περάτωση της δημιουργίας του - - η τελείωση -- ανήκει στον ίδιο τον άνθρωπο, ούτως ώστε να διαφυλάσσεται η έννοια της ελευθερίας.

Προκειμένου να οντοποιηθεί, ο άνθρωπος οφείλει να συνδυάσει τα τρία στοιχεία του Όντος:

- την Ιδέα,
- την συνείδηση αυτής
- και το Πνεύμα.

Χρησιμοποιώντας και αξιοποιώντας τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του, βρίσκει -- τελειούμενος -- μόνος του την οδό προς την Ιδέα και αποκτά συνείδηση αυτής. Τότε αυτός και η Ιδέα συνδέονται αρρήκτως και ο άνθρωπος συνδέεται με την Πηγή από την οποία απέρρευσε.

3. Οι προϋποθέσεις της Αυτοδημιουργίας: Αγνότητα

Η Ιδέα την οποία εκπροσωπεί ο κάθε ένας, είναι μία Όψη του Αείρου Θεού. Συνεπώς, μέσω αυτής μπορεί να συνδεθεί ο άνθρωπος με τον Θεό και να επικοινωνήσει με την Αλήθεια. Αποκτώντας συνείδηση, αντίληψη της Ιδέας, αποκτά υπόσταση, ζώή, προσωπικότητα, αυτοαντίληψη.

Για να επιτευχθεί η αυτοαντίληψη -- με άλλα λόγια: η ενσυνείδητη ατομικότητα -- πρέπει να υπάρξουν οι προϋποθέσεις, οι οποίες συνίστανται σε ένα και μόνον πράγμα: στην Αγνότητα.

Είναι δυνατόν ένα όν ανομοιογενές προς την Θεία Αγνότητα να επικοινωνήσει με τον Θεό; Ασφαλώς όχι. Η Αγνότητα ανοίγει την Πύλη της συνειδήσεως της Ιδέας την οποία εκπροσωπεί ένας άνθρωπος: κι απ' ετέρου αγνοποιεί τα μέσα με τα οποία αυτός εργάζεται: το πνεύμα, την ψυχή και το σώμα.

Η Αγνότητα είναι κατάσταση που αφορά σ' ολόκληρο το ανθρώπινο όν. Δεν νοείται κανείς αγνος στο πνεύμα αλλά μη αγνος στην ψυχή. Η Αγνότητα ή υπάρχει σε ολόκληρον τον άνθρωπο, ή δεν υπάρχει.

«Η Αγνότητα είναι η κατάσταση η οποία επιτρέπει στον άνθρωπο, βάσει του Νόμου της Ομοιογενείας, να ομοιώνεται προς την Θεία Φύση. Είναι κατάσταση αμιγής κακού, αμιγής ελαττωμάτων».

Η Αγνότητα αποκτάται δια της Αγάπης. Όσο τελειούται ο άνθρωπος ως προς την Θεία Αγάπη, τόσο καθίσταται ομοιογενής προς την Θεία Φύση, προσεγγίζει τον Θεό και του παρέχεται αντιστοίχου βαθμού συνείδηση.

4. Συμπεράσματα

Στον Πνευματικό κόσμο, μία Θεία Ιδέα, εκφραζομένη, δημιουργεί κατ' ευθείαν ένα Πνευματικό Όν. Στην περίπτωση του ανθρώπου, όμως, η όλη διεργασία λαμβάνει χώραν στον υλικό κόσμο -- κόσμο Πτώσεως -- εντός του πλαισίου του χρόνου.

Ο Θεός δημιουργεί τον άνθρωπο «υπό αίρεσιν» και του παρέχει όλα τα εφόδια να συνεχίσει και να ολοκληρώσει ο ίδιος την δημιουργία του, εφ' όσον το θελήσει εμπράκτως. Τα δε εφόδια δεν είναι άλλα από την φυσική προσωπικότητά του, από τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του, που αποτελούν εκφράσεις της Θείας Ιδέας η οποία τον δημιούργησε.

Η αξιοποίηση των εν λόγω χαρακτηριστικών βοηθά τον άνθρωπο να συνειδητοποιήσει την Θεία Ιδέα την οποίαν εκφράζει και να συνδεθή με την Πηγή του.

Από τα τρία "συστατικά" του Όντος, η Ιδέα ενυπάρχει στον άνθρωπο ούτως ή άλλως. Η Συνείδηση του παρέχεται κατά το μέτρο της τελειώσεώς του. Η δε σχέση του με το Πνεύμα αυξάνει ένεκα του Νόμου της Ομοιογενείας.

Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η Αγνότητα, η οποία βάσει του Νόμου της Ομοιογενείας επιτρέπει στον άνθρωπο να ομοιώνεται προς την Θεία Φύση.

Η δε Αγνότητα πραγματοποιείται δια της Αγάπης.

Γ. Η Ισχύς της Προσωπικότητας

1. Το περιεχόμενο του όρου Ισχύς

«Ισχύς είναι ο εσωτερικός δυναμισμός της Προσωπικότητας, ο οποίος πηγάζει από την συνείδηση του ατόμου».

Εάν κάποιος δεν έχει αντίληψη της Αληθείας, εάν δεν έχει αντίληψη εκείνου το οποίο επιδιώκει, πώς είναι δυνατόν να το πραγματώσει;
Ισχυρός λοιπόν είναι ο ενσυνείδητος άνθρωπος, διότι αυτός έχει μίαν αντίληψη ευρύτερη, η οποία του δίδει την δυνατότητα να επικρατεί της υλικής ισχύος.

2. Η Πείρα

«Πείρα είναι η έσωθεν ή έξωθεν αποκτώμενη πνευματική εσοδεία υπό του ατόμου».

Δια των αισθήσεων, ο άνθρωπος έρχεται σ' επαφή με τον εξωτερικό κόσμο. Οι αισθήσεις θα του δώσουν την εντύπωση· η εντύπωση δια της ψυχής θα μεταφερθή στο πνεύμα, το οποίο θα συλλάβει την ιδέα και θα την προβάλλει στο ανθρώπινο όν, ώστε αυτό να «δεί» την ιδέα και ν' αποκτήσει αντίληψη αυτής.

Έσωθεν αποκτάται η εσοδεία της πείρας με τα βιώματα και την έμπνευση. Η έμπνευση δεν έρχεται από το εξωτερικό περιβάλλον, αλλά από το εσωτερικό -- από τον εν ημίν Θεό ή και από το κακό, το οποίο επίσης έχει πρόσβαση σ' εμάς. Μία έμπνευση καταλήγει να γίνει ιδέα στο πνεύμα, το οποίο την προβάλλει στο ανθρώπινο όν ώστε τούτο ν' αποκτήσει αντίληψη αυτής.

Το άτομο είναι εκείνο που αποκτά την πείρα· το πνεύμα, η ψυχή και το σώμα είναι τα μέσα.

3. Γνώση και Συνείδηση

Η πείρα είναι δυνατόν να παραμείνει ως γνώση και το ανθρώπινο όν να επιλύει μ' αυτήν τα προβλήματα του υλικού κόσμου όπου ζει. Είναι όμως δυνατόν -- υπό ορισμένες προϋποθέσεις -- η πείρα να δονήσει κατά ιδιαίτερον τρόπο το άτομο και να το αφυπνίσει, με αποτέλεσμα αυτό να ευρεθή σε νέα κατάσταση αντιλήψεως: την συνείδηση, με άλλα λόγια την κατάσταση κατά την οποία το ανθρώπινο όν αντιλαμβάνεται την Αλήθεια.

Συχνά λέμε: «Αυτή η εμπειρία μου άνοιξε τα μάτια» ή «τώρα βλέπω αλλιώς τα πράγματα». Αυτό ακριβώς είναι η συνειδητοποίηση της Αληθείας, η επαφή του ανθρώπου με την Αλήθεια.

Η συνείδηση δεν είναι γνώση, ούτε είναι αντικείμενο της νοήσεως· είναι κατάσταση του όντος μας, του ατόμου μας, η οποία μετρά τον βαθμό αντιλήψεως της Αληθείας και της συμμετοχής μας στο Θείο Υπερσυνείδητο.

Ποτέ ο άνθρωπος δια της γνώσεως δεν θα γνωρίσει τον Θεό! Ενδέχεται όμως η γνώση να αξιοποιηθή και να βοηθήσει τον άνθρωπο ν' αποκτήσει συνείδηση. Αλλά τούτο δεν συμβαίνει πάντοτε.

Πότε το άτομο δονείται από την πείρα και αποκτά συνείδηση; Και πότε η πείρα του αυτή παραμένει μόνον γνώση για την επίλυση των προβλημάτων του κόσμου τούτου; Όταν η πείρα προέρχεται από αγνή πηγή και παραλαμβάνεται από αγνο δέκτη, τότε καταλήγει σε συνείδηση. Γι' αυτό έχει λεχθή: «Εάν δεν καταστήτε αγνοί, μη περιμένετε να αποκτήσετε την συνείδηση της Αληθείας».

Η Αγνότητα είναι η κατάσταση εκείνη η οποία προετοιμάζει την δημιουργία αντιλήψεως της Αληθείας. Με άλλα λόγια, ο βαθμός συνειδήσεως είναι συνάρτηση της Αγνότητας.

Υπό την προϋπόθεση λοιπόν της Αγνότητας, η πείρα -- η εσοδεία που αποκτά ο άνθρωπος δια του πνεύματος, της ψυχής και του σώματος -- καταλήγει να γίνει συνείδηση.

Κι όσο το άτομο αποκτά υψηλότερο βαθμό συνειδήσεως, τόσο η προσωπικότητα του γίνεται ισχυρότερη. Εκείνη η προσωπικότητα που υπήρχε σάν πρόπλασμα -- σάν πρώτη έκφραση μίας Ιδέας του Θεού -- αρχίζει τώρα ν' αποκτά περισσότερη ισχύ. Δυναμοποιείται δια της συνειδήσεως και τότε το έργο του ανθρώπινου όντος διευρύνεται.

4. Θέλειν -- Γνωρίζειν -- Δύνασθαι

Ένας άνθρωπος μπορεί -- από μίαν άποψη -- να θεωρηθή τέλειος, όταν εκφράζη τρία ρήματα σε πλήρη επάνθηση: το Θέλειν, το Γνωρίζειν και το Δύνασθαι.

Το Θέλειν δεν νοείται ως επιθυμία, αλλ' ως εκείνη η εσωτερική παρόρμηση η οποία μάς ωθεί σε μίαν οδό και μάς παροτρύνει να την οδεύσουμε. Με την παρόρμηση αυτή έρχεται ο άνθρωπος στον κόσμο -- την κατέχει ως θεία δωρεά. Οφείλει όμως ν' αποκτήσει και δύο άλλα στοιχεία: το Γνωρίζειν και το Δύνασθαι.

Η πείρα μάς δίδει το Γνωρίζειν, δηλαδή την συνείδηση, δια της οποίας η προσωπικότητα καθίσταται όλο και πιο ισχυρή. Το δε Γνωρίζειν οδηγεί στο Δύνασθαι.

Η πείρα, όπως είπαμε, ενδέχεται να καταλήξει μόνο σε γνώση, αλλ' ενδέχεται να καταλήξει σε συνείδηση. Ο άνθρωπος και με την γνώση έχει κάποιον βαθμό ισχύος στον κόσμο, τούτο όμως δεν τον βοηθά καθόλου στον βαθμό αντιλήψεως της Αληθείας. Έχει δηλαδή μίαν ισχύ στο επίπεδο αυτό, αλλά περιορισμένη.

Εάν όμως επιτύχει να αποκτήσει αυτός υψηλότερο βαθμό αντιλήψεως της Αληθείας, τότε έχει ισχύ όχι μόνον επί του υλικού, αλλά και επί του ψυχικού και του πνευματικού επιπέδου.

Η δύναμη λοιπόν την οποία παρέχει η πείρα είναι διπλή: αφ' ενός γνώση (που παρέχει την δυνατότητα επιλύσεως των προβλημάτων του υλικού κόσμου), κι αφ' ετέρου συνείδηση, η οποία μάς συντονίζει με τον Νόμο της Αληθείας που μάς διέπει και μάς καθιστά πραγματικά ισχυρούς.

Δ. Η Εκδήλωση της Προσωπικότητας

1. Η Έννοια του όρου Εκδήλωση

Ο όρος «εκδήλωση» δηλώνει το φαινόμενο, την εμφάνιση ενός παράγοντος ο οποίος μέχρι τότε παρέμενε αφανής. Εκδηλωμένος είναι αυτός που έχει παρουσία και καθίσταται αντιληπτός.

Η εκδήλωση προϋποθέτει δύο παράγοντες:

- α. τον παράγοντα που εκδηλώνεται (στην περίπτωσή μας, την προσωπικότητα)· και
- β. το περιβάλλον εντός του οποίου λαμβάνει χώρα η εκδήλωση.

2. Το περισσότερο ή λιγότερο της Εκδηλώσεως

Το Θεώρημα λέγει ότι η προσωπικότητα του ανθρώπινου όντος «είναι περισσότερο ή λιγότερο εκδηλωμένη». Τούτο σημαίνει ότι κάποιος βαθμός εκδηλώσεως αυτής υπάρχει οπωσδήποτε. Τούτο θα το κατανοήσουμε εάν θυμηθούμε ότι «προσωπικότητα είναι ο συνδυασμός της Φυσικής Προσωπικότητας και της ενσυνείδητης ατομικότητάς του».

Λέγοντας εκδήλωση της Προσωπικότητας εννοούμε την φανέρωση στο περιβάλλον του κόσμου των ιδιαιζόντων χαρακτηριστικών -- των δωρεών που έχει από τον Θεό -- σε συνδυασμο με την συνείδηση που έχει κατορθώσει να δημιουργήσει.

Η φυσική προσωπικότητα του ανθρώπινου όντος είναι οπωσδήποτε φανερωμένη στο περιβάλλον της εξωτερικότητας, αφού υποχρεωτικά το υλικό σώμα συμμετέχει στον υλικό κόσμο. Αλλά και τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του κατά την ψυχή και κατά το πνεύμα είναι επίσης εκδηλωμένα, αφού το ανθρώπινο όν αφ' ενός ζητά συναισθήματά του με ιδιάζουσα αισθαντικότητα και δεκτικότητα, αφ' ετέρου σκέπτεται και στοχάζεται κατά τρόπο μοναδικό κι ανεπανάληπτο.

Τα παραπάνω περιγράφουν το «λιγότερο» της εκδηλώσεως της Προσωπικότητας, αυτό που είναι δεδομένο σε κάθε άνθρωπο. Ας δούμε από τί εξαρτάται το «περισσότερο».

Βάσει του ορισμού της, η προσωπικότητα μπορεί να εκδηλώνει δύο πράγματα:

- τον αποτυπωμένο στα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά του ανθρωπίνου όντος ιδιαίτερο δημιουργικό σκοπό της Θείας Ιδέας που το δημιούργησε· και
- την εκάστοτε δημιουργημένη και πάντοτε μεταβαλλόμενη κατάσταση συνειδήσεως, δηλαδή τον βαθμό αντιλήψεως και ταυτίσεως του ανθρωπίνου όντος με την Αλήθεια.

Επομένως, το βάρος για την περαιτέρω εκδήλωση της Προσωπικότητας πέφτει στην ενσυνείδητη ατομικότητα, -- στην συνείδηση του ατόμου -- αφού η φυσική προσωπικότητα είναι ούτως ή άλλως εκδηλωμένη.

3. Η σχέση Εκδηλώσεως και Δημιουργίας της Προσωπικότητας

Όταν το ανθρώπινο όν αποκτά συνείδηση, δημιουργεί προσωπικότητα. Η απόκτηση συνειδήσεως είναι αλλαγή καταστάσεως του όντος του. Η εκδήλωση του ατόμου υπό την νέα του κατάσταση -- την ενσυνείδητη -- είναι ακριβώς η εκδήλωση της προσωπικότητός του.

Η αντίληψη της Αληθείας είναι εκείνη που μάς επιτρέπει την συνειδητή εκδήλωση. Μη έχοντας δημιουργημένη προσωπικότητα, μη έχοντας συνείδηση του εαυτού μας, απλώς βλέπουμε τον εαυτό μας να υπάρχει σ' ένα περιβάλλον.

Η επίγνωση του εαυτού μας -- η ενσυνείδητη ατομικότητα -- θα μάς δώσει την δυνατότητα να γνωρίσουμε τις τρεις αρχές που μάς συγκροτούν: το πνεύμα, την ψυχή και το σώμα, ν' αντιληφθούμε την εκδήλωσή τους, να κυριαρχήσουμε επ' αυτών και να τα κατευθύνουμε σε δραστηριότητα υπαγορευόμενη από την συνείδησή μας.

4. Το Ελεύθερο Περιβάλλον

α. Τί είναι το Περιβάλλον

Περιβάλλον, για το πρώτο Θεώρημα, είναι κυρίως η ψυχική και πνευματική «ατμόσφαιρα» -- οι ψυχικές και πνευματικές συνθήκες -- εντός της οποίας γεννάται και ζει ο άνθρωπος.

Γενικότερα όμως είναι ολόκληρο το περιβάλλον εντός του οποίου ευρίσκεται ο άνθρωπος: ο κόσμος, οι μορφές, η κοινωνία, η ανθρωπότητα, τα πάντα.

Ζώντας λοιπόν στον κόσμο, μετέχουμε ως άνθρωποι του υλικού, αλλά και του ψυχικού και πνευματικού περιβάλλοντος, με τα οποία αλληλεπιδρούμε.

Βασικές παράμετροι του υλικού περιβάλλοντος είναι ο χώρος και ο χρόνος. Αυτά είναι -- θα λέγαμε -- βασικές εκδηλώσεις της Θείας Παρουσίας στον κόσμο, ως μακρυνές αντανάκλασεις της Θείας Αγάπης και της Θείας Σοφίας.

Ο άνθρωπος δεν νοείται να αποκτά συνείδηση εκτός του χώρου και του χρόνου.

β. Το Ελεύθερο Περιβάλλον και η Εκδήλωση της Προσωπικότητας

Προκειμένου να εκδηλωθή και να δημιουργηθεί, η προσωπικότητα χρειάζεται να έχει συνθήκες ευνοϊκές, δηλαδή περιβάλλον ελεύθερο.

Το περιβάλλον αφ' ενός και οι συνθήκες αφ' ετέρου έχουν σχέση περιέχοντος και περιεχομένου.

Εάν το άτομο δεν διαπαιδαγωγηθεί σε ελεύθερο περιβάλλον, η προσωπικότητα καταπιέζεται, καταπνίγεται· η εκδήλωσή της εμποδίζεται.

Διευκρινίζεται ότι το ανελεύθερο περιβάλλον δεν καταργεί, δεν καταστρέφει τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά της Προσωπικότητας, αλλά τους αναστέλλει την εκδήλωση.

Λιγότερο τα υλικά και περισσότερο τα ψυχικά και πνευματικά ιδιάζοντα χαρακτηριστικά, υπόκεινται -- ως προς την εκδήλωση -- στο ελεύθερο ή μη περιβάλλον.

Το πρώτο και άμεσο περιβάλλον διαπαιδαγωγήσεως του ατόμου είναι η οικογένεια. Τί είναι η οικογένεια; Από μίας απόψεως, είναι μία υλικό - ψυχική και πνευματική ατμόσφαιρα εντός της οποίας ζει ο άνθρωπος. Εάν η οικογένεια δεν διέπεται από πνεύμα ελευθερίας -- και δεν εννοούμε την ασυδοσία, αλλά το ελεύθερο πνευματικό περιβάλλον -- η προσωπικότητα του παιδιού θα παραμείνει αδημιούργητη· κι αν δεν απελευθερωθεί από ένα τέτοιο πνευματικώς βαρύ και ασφυκτικό περιβάλλον, κινδυνεύει να πεθάνει για πάντα.

Εάν ο διδάσκαλος στο σχολείο είναι σκληρός ή αδιάφορος, αυτό θα παίξει πολύ σπουδαίο ρόλο στην δημιουργία της Προσωπικότητας.

Το παιδί δεν μπορεί εάν ν' αντιληφθεί τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του, εάν το περιβάλλον της οικογενείας, του σχολείου και της κοινωνίας γενικότερα είναι ανελεύθερο. Σε τέτοιο περιβάλλον ελευθερίας το άτομο δεν θα κατορθώσει να εκδηλωθή και ν' αποκτήσει συνείδηση του εαυτού του -- να δημιουργήσει δηλαδή προσωπικότητα.

Ο αιώνας μας είναι αιώνας μεγάλης δουλείας, καθώς ο υλισμός και ο καταναλωτισμός έχουν επηρεάσει την ανθρώπινη νοοτροπία κατά τέτοιον τρόπο, ώστε ο άνθρωπος να βρίσκεται σε περιβάλλον πνευματικώς ασφυκτικό, χωρίς την δυνατότητα να θραύσει τις αλυσίδες του και να καταστή ελεύθερος.

Η βαρύτερη υποδούλωση είναι στο πνεύμα· η μέσης βαρύτητας αφορά στην ψυχή και η ελαφρύτερη, στο υλικό σώμα.

Η φυσική κατάσταση του σώματος είναι η εν υγεία επάνθησή του· της ψυχής είναι η γαλήνη· του πνεύματος είναι η φώτισή του στην Αλήθεια.

γ. Η Έννοια της Ελευθερίας

Η ελευθερία νοείται πάντοτε σε συνάρτηση με την υποδούλωση. Είμαστε τόσο ελεύθεροι όσο λιγότερο είμαστε υπόδουλοι. Μιλούμε περί ελευθερίας μόνο σ' αυτόν τον κόσμο, διότι η έννοια της ελευθερίας προϋποθέτει κάτι από το οποίο είμαστε ελεύθεροι.

Με άλλα λόγια η ελευθερία είναι συνάρτηση του παράγοντα του κακού, ο οποίος τείνει να υποδουλώνει τον άνθρωπο εξωτερικώς και εσωτερικώς:

- εξωτερικώς, επηρεάζει τις συνθήκες ζωής και τις καθιστά ανελεύθερες, με ελαττωματικές αντιλήψεις, ήθη και έθιμα κλπ.
- εσωτερικώς, εγκαθιστά εντός μας τα ατομικά μας ελαττώματα.

δ. Ο τρόπος της απελευθέρωσης του Ανθρώπου και της αλλαγής του Περιβάλλοντος από ανελεύθερο σε ελεύθερο

Βάσει των παραπάνω, η επίτευξη ελευθέρου περιβάλλοντος απαιτεί δύο πράγματα: αφ' ενός να απαλλαγούμε από τα ελαττώματα και αφ' ετέρου να βοηθήσουμε στην δημιουργία περιβάλλοντος απαλλαγμένου από τα γενικής φύσεως «ομαδικά» ελαττώματα και πλάνες που επικρατούν σε όλον τον κόσμο ως κατεστημένο (δηλαδή ως κατεστημένη νοοτροπία), ούτως ώστε ν' απελευθερωθή η ανθρωπότητα από το βάρος του κακού.

Πώς γίνεται αυτό; Δια της Αγάπης. Ζώντας και εκφράζοντας την Αγάπη απελευθερωνόμαστε από τις υποδουλώσεις του κακού. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Διαχέοντας και διδάσκοντας την Αγάπη στο περιβάλλον μας, δημιουργούμε το ελεύθερο περιβάλλον.

Επίλογος

Τέσσερις βασικές έννοιες δίδει το Πρώτο Θεώρημα:

- Ο άνθρωπος έχει μία προπλασματική προσωπικότητα.
 - Η προσωπικότητα αυτή αντανακλά μίαν ανόμοια Όψη της πολλαπλότητας της μίας και μόνης Θείας Αρετής.
 - Η Ισχύς της Προσωπικότητας δημιουργείται με βάση την φυσική μας προσωπικότητα, δια της εξωτερικής και εσωτερικής οδού αποκτήσεως πείρας. Και είναι η Ισχύς προϊόν της πείρας η οποία καταλήγει -- λόγω αγνότητας -- σε συνείδηση, δηλαδή στην αντίληψη της Αληθείας και στην ταύτιση του όντος με αυτήν.
 - Η Εκδήλωση της Προσωπικότητας είναι συνάρτηση της ελευθερίας του περιβάλλοντος μέσα στο οποίο ο άνθρωπος διαπαιδαγωγείται.
-

Εν Κατακλείδι:

Απ' όσα αναφέρθηκαν μέχρι στιγμής, θεωρούμε ότι ο άνθρωπος είναι ένα όν που συγκροτείται από τρεις εμφανείς αρχές -- το σώμα, την ψυχή και το πνεύμα του -- που ελήφθησαν από τους τρεις αντιστοίχους κόσμους του Παντός -- την Παγκοσμία Ύλη, την Παγκοσμία Ψυχή και το Παγκόσμιο Πνεύμα -- οι οποίες (αρχές) συμπαρευρίσκονται, κινούνται και εμψυχώνονται από μία Θεία Ακτίνα, προβολή μίας ανόμοιας Θείας Ιδέας .

Αυτό το «συγκρότημα» των τριών αρχών φέρει εξ αρχής αποτυπωμένα πάνω του κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, αρετές, ποιότητες, χαρίσματα, τα οποία πηγάζουν από την ανόμοια Θεία Ακτίνα που το εμψυχώνει. Η αξιοποίηση των εν λόγω χαρακτηριστικών επιτρέπει λοιπόν στην προβαλλομένη Θεία Ιδέα να εκδηλωθή και να εμφανίσει κατ' αυτόν τον τρόπο μία ανόμοια όψη της Θείας Παρουσίας στον υλικό κόσμο: την Προσωπικότητα.

Εκδηλώνοντας το ανθρώπινο όν την προσωπικότητά του, συνδέεται κατά τρόπο μύχιο με την Θεία Ακτίνα του και δι' αυτής με τον Ίδιο τον Θεό.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

Στο πρώτο Θεώρημα είδαμε ότι ο Θεός, κατά την δημιουργική δραστηριότητά Του, εκφράσθηκε στον κόσμο της ύλης και εμφάνισε το ανθρώπινο όν, σφραγίζοντάς το με την δωρεά της ανόμοιας φυσικής Προσωπικότητας.

Η δημιουργική αυτή έκφραση του Θεού δεν πραγματοποιήθηκε στον αιώνιο Πνευματικό κόσμο, αλλά στον υλικό κόσμο όπου μετέχει και ο παράγων της αρνήσεως (ο οποίος είναι και η αφορμή της εμφανίσεως του επιπέδου της Πτώσεως). Σ' αυτόν λοιπόν τον κόσμο εισέδυσε ο Θεός και επέφερε -- ως τελική έκφρασή Του -- την εμφάνιση του ανθρωπίνου όντος, το οποίο πλέον και Τον αντιπροσωπεύει εδώ ως δική Του αντανάκλαση, ως δική Του εικόνα.

Επομένως το ανθρώπινο όν είναι μαρτυρία του Θεού στον κόσμο· είναι θεία αντανάκλαση που σημειώνει την Θεία Παρουσία.

Όμως στον κόσμο της Πτώσεως κάθε δημιουργική δραστηριότητα του Θεού αντικρούεται από την αντιδραστική και καταστρεπτική εναντίωση του εωσφόρου. Έτσι το ανθρώπινο όν περιορίζεται από την αντίδραση και δεν μπορεί να κάνει το έργο του ελεύθερα. Και καθώς επηρεάζεται η ανθρώπινη δραστηριότητα, αντιστοίχως επηρεάζονται η ανθρώπινη πορεία, το ανθρώπινο μέλλον και το ανθρώπινο πεπρωμένο.

Αυτό ακριβώς έρχεται να μάς αποκαλύψει το Δεύτερο Θεώρημα: ότι στο ανθρώπινο όν επέπεσε ο παράγων του κακού για να ματαιώσει την πορεία του προς την οντοποίηση.

I. ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ

Όπως μάς απεκάλυψε το πρώτο Θεώρημα, η προσωπικότητα είναι δωρεά του εν ημίν Θεού, ο οποίος μάς παρέχει τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά που συνθέτουν την φυσική μας προσωπικότητα, με την αξιοποίηση των οποίων θα αποκτήσουμε συνείδηση της Αληθείας και θα συνδεθούμε με Αυτόν. Η όλη παρουσία της Προσωπικότητας -- τόσο ως ιδιάζοντα χαρακτηριστικά, όσο και ως συνείδηση -- μαρτυρεί την παρουσία του Ιδίου του Θεού στον άνθρωπο.

Τούτο συνεπάγεται ότι κάθε δραστηριότητα του ανθρωπίνου όντος σύμφωνη με την ιδιαίτερή του προσωπικότητα συνιστά προέκταση της Θείας Δραστηριότητας, οπότε θα πρέπει να εμφανίζει Έργο δημιουργικό.

Αντιθέτως, εάν η εν λόγω δραστηριότητα ευρίσκεται έξω από τα πλαίσια της προσωπικότητας, δεν αποτελεί προέκταση Θείας Δραστηριότητας -- δεν έχει ως αποτέλεσμα Έργο δημιουργικό -- αλλά είναι δραστηριότητα αρνητική.

«Δημιουργικό Έργο είναι το αποτέλεσμα κάθε δραστηριότητας η οποία υπηρετεί πάντοτε -- άμεσα ή έμμεσα -- την εμφάνιση της Ζωής».

Ως έργο που συμβάλλει στην εμφάνιση Ζωής νοείται η δημιουργία *συνθηκών* οι οποίες θα διευκολύνουν τα ανθρώπινα όντα να συνειδητοποιούν την Αλήθεια, να εκδηλώνουν την προσωπικότητά τους και να εκπληρώνουν τον σκοπό της υπάρξεώς τους. Διότι όταν οντοποιηθή ο άνθρωπος, τότε πραγματικά ζει.

Τί δημιουργεί ο Θεός; Ζωή. Είναι Ζωή και δημιουργεί Ζωή: Όντα ζώντα. Στον μεν Πνευματικό Κόσμο τούτο γίνεται άμεσα· στον κόσμο όμως της Πτώσεως, όπου υπάρχει εγκατεστημένος και ο αντιδραστικός παράγων, το αποτέλεσμα της Θείας Δημιουργικότητας -- το αν δηλαδή τελικώς θα οντοποιηθή ο άνθρωπος -- εξαρτάται από την ελεύθερη ανθρώπινη πρωτοβουλία.

Τα ανθρώπινα όντα έχουν δημιουργηθή για να ζήσουν αφ' εαυτών μόνον εφ' όσον το θελήσουν και πραγματώσουν την αυτοδημιουργία τους, βιώνοντας τον εν αυτοίς Θεό και εκφραζόμενα εμπράκτως σε έργο δημιουργικό.

Διαδήλωση λοιπόν της Προσωπικότητας σημαίνει παρουσία έργου στον εξωτερικό κόσμο μέσα στο πλαίσιο της Προσωπικότητας: έργου βοηθείας, έργου δημιουργικού, έργου που υπηρετεί άμεσα ή έμμεσα την εμφάνιση της Ζωής.

Στην πρωτότυπη εκφώνηση του Θεωρήματος στην γαλλική γλώσσα, το ρήμα που χρησιμοποιείται εν προκειμένω είναι *affirmer*. Κατά λέξη σημαίνει (επι)βεβαιώνω. Εάν αποδόθηκε ως *διαδηλώνω*, τούτο κατά την γνώμη μας δεν αποτελεί αστοχία, για τον εξής λόγο:

Διαδήλωση είναι η δια του έργου αντικειμενική μαρτυρία της προσωπικότητας. Βεβαίωση, από την άλλη, είναι η δια του έργου επιβεβαίωση της προσωπικότητας.

Δηλαδή, η παρουσία έργου επιτελεί διπλό ρόλο: προς μεν το περιβάλλον, *μαρτυρεί* την προσωπικότητα. Προς δε τον άνθρωπο που πραγματοποίησε το έργο, *επιβεβαιώνει* την προσωπικότητα.

II. ΕΚΔΗΛΩΣΗ & ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ

Εκδήλωση της Προσωπικότητας είναι η εμφάνισή της σ' ένα περιβάλλον. Εάν η εν λόγω εκδήλωση αποτελέσει την βάση για την πραγματοποίηση έργου, το οποίο παραμένει στο περιβάλλον και βεβαιώνει την προσωπικότητα του ανθρώπου, τότε έχουμε διαδήλωση της Προσωπικότητας.

Στην μεν εκδήλωση εμφανίζουμε την προσωπικότητά μας εντός του ψυχικό - πνευματικού «χώρου» του περιβάλλοντος της ανθρωπότητας, ενώ στην διαδήλωση η προσωπικότητά μας βεβαιώνεται από το Έργο το οποίο πραγματοποιήσαμε και το οποίο παραμένει και μαρτυρεί γι'αυτήν.

III. ΟΙ ΕΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ

Το ανθρώπινο όν κατέχει σώμα, ψυχή και πνεύμα ούτως ώστε αυτό να συναλλάσσεται με τους τρεις κόσμους του Παντός και να επιτελέσει το έργο του στον κόσμο της ύλης.

Κάθε μία από τις τρεις αρχές -- πνεύμα, ψυχή και σώμα -- έχει ορισμένες δικές της ιδιότητες εκ φύσεως και κατασκευής.

A. Οι εν Δυνάμει Ικανότητες των Επενδυμάτων

1. Οι εν Δυνάμει Ικανότητες του Σώματος

Προκειμένου να συναλλαγή με τον κόσμο της ύλης, το ανθρώπινο όν χρησιμοποιεί το υλικό σώμα του μέσω:

- των Πέντε Αισθήσεων·
- της Κινήσεως· και
- της Ομιλίας.

Μέσω των Πέντε Αισθήσεων σχηματίζονται οι εντυπώσεις στο υλικό σώμα, καθώς ο εξωτερικός κόσμος αποτελεί πηγή ερεθισμάτων για τις αισθήσεις. Οι εντυπώσεις αυτές, δια της ψυχής, καταλήγουν να εμπνεύσουν το πνεύμα ως ιδέες, να δημιουργήσουν συνείδηση ή να παραμείνουν ως γνώση.

Με την Κίνηση και την Ομιλία το ανθρώπινο όν υλοποιεί τις αποφάσεις του στην εξωτερικότητα.

2. Οι εν Δυνάμει Ικανότητες της Ψυχής

Η ανθρώπινη ψυχή, φύσεως αιθερίας, νοείται ως ρεύμα. Δεν έχει υλική μορφή. Η ψυχή γενικώς υπηρετεί την επικοινωνία μεταξύ του Πνευματικού Κόσμου και του υλικού κόσμου. Συγχρόνως η ατομική ψυχή επιτρέπει στον άνθρωπο να επικοινωνεί με την Παγκόσμια Ψυχή.

Όπως το υλικό σώμα επικοινωνεί με τον εκτός αυτού υλικό κόσμο δια της ανταλλαγής ύλης, αναλογικώς η ατομική ψυχή επικοινωνεί με την παγκόσμια ψυχή δια της λεγομένης ψυχικής ή αιθερικής επηρείας.

Το ανθρώπινο όν αξιοποιεί την ψυχή μέσω των τριών εν δυνάμει ικανοτήτων της:

- την Δεκτικότητα·
- την Αισθαντικότητα· και
- την Μεταφορικότητα.

Με την Δεκτικότητα, η εντύπωση που σχηματίστηκε στο σώμα από τα ερεθίσματα του εξωτερικού κόσμου παραλαμβάνεται από την ψυχή.

Με την Αισθαντικότητα η παραληφθείσα εντύπωση προκαλεί στην ψυχή ένα αντίστοιχο αίσθημα, που γίνεται πλέον ψυχική κατάσταση.

Με την Μεταφορικότητα το αίσθημα αυτό μεταφέρεται προς το πνεύμα.

Δια της ίδιας οδού, οι παρορμήσεις του ανθρωπίνου όντος, ως ιδέες του πνεύματος, παραλαμβάνονται από την ψυχή όπου γίνονται αισθήματα και τέλος μεταβιβάζονται στο σώμα για να υλοποιηθούν στο εξωτερικό περιβάλλον μέσω των εν δυνάμει ικανοτήτων του σώματος.

3. Οι εν Δυνάμει Ικανότητες του Πνεύματος

Το πνεύμα έχει ως αντικείμενό του την ιδέα. Λαμβάνει την εσοδεία του σώματος δια της ψυχής και συλλαμβάνει την ιδέα που του προβάλλεται. Το έργο τούτο πραγματοποιείται δια των τριών εν δυνάμει ικανοτήτων του πνεύματος:

- της Φαντασίας·
- της Θέλησεως· και
- της Ισχύος.

Η Φαντασία δια της σκέψεως συλλαμβάνει την ιδέα που προέρχεται από την εντύπωση ή την επήρεια. Η Θέληση βεβαιώνει και προσδιορίζει (καθορίζει) την συλλεφθείσα ιδέα. Η Ισχύς, δια της δράσεως, εισάγει την ιδέα στην οδό της εκτελέσεως, της υλοποιήσεως.

Οι αρετές αυτές...	εκδηλώνονται ως...	και έχουν ως αποτέλεσμα:
1. Φαντασία	4. Σκέψη	7. Σύλληψη
2. Θέληση	5. Λόγος ή Βεβαίωση	8. Προσδιορισμός
3. Ισχύς	6. Δράση	9. Εκτέλεση

Θα πρέπει να τονισθή ότι και οι τρεις αυτές εν δυνάμει ικανότητες ή αρετές αναφέρονται στο πνεύμα του ανθρώπου, αν και η Θέληση αντανακλάται στην ψυχή ως επιθυμία, η δε Ισχύς αντανακλάται στο σώμα ως σωματική ρώμη.

B. Ο Δυναμισμός των εν Δυνάμει Ικανοτήτων

Εάν το ανθρώπινο όν δύναται να χρησιμοποιεί τις ικανότητές του, το οφείλει στο πνεύμα του.

Το πνεύμα νοείται ως δύναμη. Εάν το πνεύμα του ανθρώπου απουσίαζε, η ψυχή και το σώμα θα ήσαν νεκρά. Η παρουσία του πνευματικού στοιχείου στον άνθρωπο

συνιστά τον τριπλο Δυναμισμό, μέσω του οποίου εκείνος μπορεί να δρά και να χρησιμοποιεί τις ικανότητες των επενδυμάτων του.

Γ. Η Λειτουργία των εν Δυνάμει Ικανοτήτων

Όταν το ανθρώπινο όν εσοδεύει εμπειρία, το κάνει χρησιμοποιώντας τις εν δυνάμει ικανότητες του πνεύματος, της ψυχής και του σώματος, οι οποίες του επιτρέπουν να συναλλάσσεται με τους κόσμους. Αλλά και όταν εκφράζεται, και πάλι μεταχειρίζεται τις εν δυνάμει ικανότητές του.

Αυτές λοιπόν δύνανται να θεωρηθούν ως οι δίοδοι, δια των οποίων ο άνθρωπος είτε μεν αποκτά εμπειρία, είτε δε εκφράζεται προς τον εξωτερικό κόσμο. Κατά συνέπειαν, εάν ο αρνητικός παράγων τις παγιδεύσει, τότε ο άνθρωπος βυθίζεται στην πλάνη. Διότι και η εμπειρία του θα είναι πεπλανημένη (νοθευμένη), αλλά και κάθε του έκφραση θα είναι σφραγισμένη από το κακό.

Είναι λοιπόν σκόπιμο να εξετάσουμε την όλη λειτουργία του ανθρώπινου όντος, τον μηχανισμό της εμπειρίας και τον τρόπο με τον οποίον μπορούν να δεσμευθούν από το κακό οι εν δυνάμει ικανότητες.

Ερχόμενος στον κόσμο, ο άνθρωπος διαθέτει ελεύθερη θέληση και κρίση· είναι ελεύθερος ή να επιλέξει τα προσφερόμενα από τον Θεό ή να παγιδευθή από τον αντίπαλο και να πέσει στην πλάνη.

Εάν δεχθή την θέση, τα εκ Θεού, τότε οι ιδιότητες του πνεύματος, της ψυχής και του σώματος -- λόγω του Νόμου της Ομοιογενείας -- πληρούνται με Πνεύμα Θεού. Παραλαμβάνουν την εντύπωση από τον εξωτερικό κόσμο μέσω του σώματος· η ψυχή δέχεται την εντύπωση, την μετατρέπει σε συναίσθημα και το προβάλλει στο πνεύμα· το οποίο συλλαμβάνει την προβαλλομένη ιδέα.

Σ' αυτή την περίπτωση ο άνθρωπος εσοδεύει από τον κόσμο μόνον το Καλό, το οποίο τελικώς θα καταλήξει σε Συνείδηση.

Εάν όμως ο άνθρωπος στραφή προς το κακό, προς την άρνηση, τότε οι εν δυνάμει ικανότητές του παγιδεύονται από τον αντίπαλο και χρησιμοποιούνται από αυτόν για τους δικούς του σκοπούς. Εσοδεύουν από τον κόσμο μόνον το κακό, το οποίο -- προβαλλόμενο στον άνθρωπο -- αντί ν' αυξάνει την Συνείδησή του προς την Αλήθεια, του προσθέτει ένα βάρος συνειδήσεως, υπό το οποίο πλέον αυτός ζη και από το οποίο επηρεάζεται.

Δ. Το αποτέλεσμα της Λειτουργίας των εν Δυνάμει Ικανοτήτων: Συνείδηση ή Βάρος Συνειδήσεως

Εδώ στον κόσμο, το επίκεντρο όλων είναι ο άνθρωπος. Χάριν αυτού δημιουργούνται οι συνθήκες που τον περιβάλλουν. Χάριν αυτού κατέρχεται το Θείον και του συμπαρίσταται. Για τον αφανισμό αυτού ενδιαφέρεται ο παράγων του κακού.

Ο άνθρωπος συγκεντρώνει και συμπυκνώνει την Ιδέα του Θεού, η οποία πορεύεται για να καταλήξει στην γέννηση ενός Όντος στον Πνευματικό Κόσμο.

Η σκοπιμότητα της εμφανίσεως του ανθρώπου στον κόσμο είναι αφ' ενός η υπηρετήση της δημιουργικής εκφράσεως του Θεού με την γένεση Όντος και αφ' ετέρου η αποκατάσταση της τάξεως που διαταράχθηκε από την εωσφορική πτώση.

Ο Θεός έθεσε τον άνθρωπο στην τροχιά αυτήν και του έδωσε όλα τα μέσα και τις συνθήκες για να επιτελεσθή ο ανωτέρω σκοπός. Τα μεν μέσα είναι:

- η κρίση,
- η ελεύθερη Θέληση και
- η παρόρμηση.

Οι δε συνθήκες είναι συνθήκες προστασίας και βοηθείας, πάντοτε εντός του πλαισίου της διαφυλάξεως της ελευθερίας. Κι όλα τούτα δίδονται ούτως ώστε να αποκτήσει ο άνθρωπος συνείδηση της Θείας Ιδέας την οποία ο ίδιος εκφράζει, να δημιουργήσει την προσωπικότητά του και -- κατέχοντας πνεύμα -- να καταστή Όν στον Πνευματικό Κόσμο.

Ευρισκόμενο όμως το ανθρώπινο όν στον κόσμο της πτώσεως, υφίσταται μίαν αντίδραση από τον εωσφορικών παράγοντα, ο οποίος -- επιτιθέμενος -- προσπαθεί να εμποδίσει ακριβώς αυτή την απόκτηση συνειδήσεως και -- δια της πλάνης -- να του φορτώσει συνειδησιακά βάρη, υπό τα οποία (το ανθρώπινο όν) να παρεκκλίνει και να καταλήξει σε αδιέξοδο.

Συνείδηση, όπως έχουμε πεί, είναι η αντίληψη της Αληθείας από τον άνθρωπο και η βίωσή του εν αυτή.

Το συνειδησιακό βάρος υποχρεώνει το όν μας να βυθίζεται στο σκότος. Είναι το αποτέλεσμα των αντιδραστικών επιθέσεων του κακού επάνω στον άνθρωπο και μετατοπίζει την δυνατότητα της αντιλήψεώς του από το Φως της Αληθείας στο σκότος της πλάνης.

Η πλάνη -- το κύριο μέσον του αντιπάλου -- είναι μία πίστη· είναι το εκλαμβάνειν το ψευδές ως αληθές.

Η δυνατότητα αντιλήψεως του ανθρώπου μπορεί να παρομοιασθή με έναν δείκτη, ο οποίος κινείται κατά την κατακόρυφη διεύθυνση. Όταν ο δείκτης ευρίσκεται στο άνω μέρος, όπου επικρατεί η συνείδηση, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται την Αλήθεια και αφ' ενός λαμβάνει αποφάσεις οι οποίες τελούν υπό το Φως της Αληθείας, αποφάσεις δημιουργικές, αφ' ετέρου εσοδεύει έξωθεν εμπειρία καλού. Ως αποτέλεσμα, ο άνθρωπος υψώνεται περαιτέρω σε συνείδηση.

Αντιθέτως, εάν υπό τα βάρη της συνειδήσεώς μας ο δείκτης παρασυρθή προς το σκότος, τότε οι αποφάσεις που θα ληφθούν δεν θα έχουν δημιουργικό αποτέλεσμα. Οι εν δυνάμει ικανότητες είτε θα υπηρετήσουν προς τα έξω πράξεις καταστρεπτικές, είτε θα προσλάβουν έξωθεν εμπειρία κακού, με αποτέλεσμα νέα πλάνη, περαιτέρω καταβύθιση στο σκότος, επιδείνωση της υποδουλώσεως του ανθρώπου.

IV. Η ΤΡΟΧΟΠΕΔΗ ΣΤΗΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ: ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

A. Η εγκατάσταση της Ελαττωματικότητας

Εκείνος ο οποίος, αντί ν' αποκτά συνείδηση, φορτώνεται βάρη, δεν δημιουργεί προσωπικότητα, αλλά υποδουλώνεται στην ελαττωματικότητα.

Η ελαττωματικότητα είναι η άρνηση της Προσωπικότητας και εγκαθίσταται στον άνθρωπο ως αποτέλεσμα της υποδουλώσεώς του στα συνειδησιακά βάρη. Κι όπως ακριβώς ο άνθρωπος που αποκτά συνείδηση, δημιουργεί την προσωπικότητά του και εκδηλώνει τα προτερήματα, τις ποιότητες, τις αρετές και τα χαρίσματά του, παρομοίως εκείνος που βαρύνει την συνείδησή του υποδουλώνεται στην ελαττωματικότητα και εκφράζει τα διάφορα ελαττώματα.

Με άλλα λόγια, η ελαττωματικότητα είναι κατάσταση του όντος, τα δε διάφορα ελαττώματα είναι οι εκφράσεις της.

1. Το περιβάλλον των Νόμων που πλαισιώνει το Ανθρώπινο Όν ως Δημιούργημα

Από μίας απόψεως, το περιβάλλον της Δημιουργίας, εντός του οποίου εμφανίζεται ο άνθρωπος, είναι ένα περιβάλλον Νόμων, μία Νομοτέλεια ασύλληπτη σε πολλαπλότητα και συσχετισμούς. Οι Νόμοι που διέπουν το Πάν δηλώνουν την δράση του Θεού μέσα στους Κόσμους.

Τρεις είναι οι βασικοί Νόμοι που πλαισιώνουν το ανθρώπινο όν ως δημιούργημα στον κόσμο της ύλης:

α. Ο Νόμος της Θείας Προνοίας

«Είναι η δράση των Θείων Δυνάμεων στην Δημιουργία»· έχει ως έργο την βοήθεια, προστασία και καθοδήγηση του ανθρώπου, από την εμφάνισή του μέχρι την τελική του οντοποίηση. Ο Νόμος αυτός δρά κατόπιν εκκλήσεως, προκειμένου να διαφυλάσσεται η ανθρώπινη Ελευθερία.

Πρβλ: "Αιτείτε και δοθήσετε υμίν, ζητείτε και ευρήσετε, κρούετε και ανοιγθήσεται υμίν" (Λουκ. 11.9,10).

β. Ο Νόμος του Πεπρωμένου

Έργο του Νόμου αυτού είναι η -- μέσω της δράσεως του Νόμου της Ανταποδόσεως -- διαμόρφωση των μελλοντικών συνθηκών, εντός των οποίων θα βρεθή ο άνθρωπος αργά ή γρήγορα και θα κληθή να λάβει τις αποφάσεις του επάνω στην οδό της τελειώσεώς του.

Το Πεπρωμένο είναι συνάρτηση των πράξεων του ανθρώπου στο παρελθόν και στο παρόν.

«Είναι η δράση των ανθρώπινων δυνάμεων μέσα στην Δημιουργία».

γ. Ο Νόμος του Μοιραίου

«Είναι το απρόσωπο και γενικό αποτέλεσμα της δράσεως των κοσμικών δυνάμεων μέσα στην Δημιουργία»· π.χ. σεισμός.

2. Η διαδρομή του Ανθρωπίνου Όντος

α. Σταδιο Πρώτο: Κατασκευή

- Σύλληψη - Κυοφορία - Γέννηση

Κατά την σύλληψη συντελείται η πνευματική συγκρότηση του ανθρωπίνου όντος. Κατά την ιδεατή αυτή στιγμή μία έκφραση της Θείας Ιδέας «Άνθρωπος» -- μία Θεία Όψη -- έρχεται σε επαφή με τον κόσμο της ύλης και παρέχει στον άνθρωπο τα προτερήματα (αρετές) που θα συγκροτήσουν το πνεύμα του· ο δε αντίπαλος αντιδρά με όλα εκείνα τα αρνητικά στοιχεία -- τα μειονεκτήματα -- που θα επιβαρύνουν τον συγκεκριμένον άνθρωπο.

Κατά την κυοφορία πραγματοποιείται η υλική διάπλαση του ανθρωπίνου όντος. Κι εδώ έχουμε την παρουσία και την δραστηριότητα των δύο παραγόντων. Ο Θεός, μέσω των Νόμων της διαπλάσεως της μορφής του δημιουργήματός του, προωθεί την ολοκλήρωση της σωματικής του κατασκευής, ενώ το κακό, αντιδρώντας μέσω κληρονομικότητας είτε εξωτερικών παρεμβάσεων, προσπαθεί να παρεμποδίσει και να ματαιώσει την κανονική ανάπτυξη του σώματος.

Κατά την γέννηση συντελείται η διαμόρφωση του τρίτου και τελευταίου απαραίτητου στοιχείου για την ολοκλήρωση της κατασκευής του ανθρωπίνου όντος: της ψυχής. (Κατά την κυοφορία το υπό κατασκευήν ανθρώπινο όν δεν διαθέτει ακόμη δική του ατομική ψυχή). Εδώ, το μεν Θείο παρέχει τις ευεργετικές επήρειες που θα σφραγίσουν την ψυχή με όλα εκείνα τα γνωρίσματα τα οποία συντονίζουν την ψυχή με το Καλό (τα οποία περικλείονται στην έννοια της Γαλήνης), το δε κακό προσβάλλει την ανθρώπινη ψυχή σφραγίζοντάς την με όλες εκείνες τις τάσεις που λέγονται «ψυχικές αδυναμίες» και έχουν ως αποτέλεσμα να κρατούν την ψυχή του ανθρώπου σε κατάσταση ταραχής.

β. Στάδιο Δεύτερο: Πορεία

- Εμφάνιση του ανθρωπίνου Εγώ - Πάλη - Τελείωση

Με την ολοκλήρωση του πρώτου σταδίου -- της κατασκευής του ανθρωπίνου όντος -- εμφανίζεται το ανθρώπινο Εγώ. Τούτο είναι ο πνευματικός πυρήνας, το αποτύπωμα της Ιδέας την οποίαν εξέφρασε ο Θεός στην περίπτωση του συγκεκριμένου ανθρωπίνου όντος. Στο Εγώ αφορούν όλα όσα αναφέρονται στον άνθρωπο σχετικά με την πορεία του. Αυτό θα καταστήσει αιωνία την έκφραση της Ιδέας και θα καταστή αθάνατο. Το Εγώ δεν είναι Όν, έχει όμως τις δυνατότητες να γίνει Όν υπό ορισμένες προϋποθέσεις.

Μόλις το Εγώ εμφανισθή, αρχίζει η πάλη. Αυτή η πάλη δεν γίνεται μεταξύ Θεού και αντιπάλου απ' ευθείας, αλλά λαμβάνει χώραν μέσω του Εγώ, το οποίο -- στερούμενο συνειδήσεως -- προσπαθεί ν' ανταποκριθή. Από αυτό εξαρτάται η όλη του πορεία και το πεπρωμένο του.

Όποτε το Εγώ νικά, μετακινείται ανοδικώς στην οδό της τελειώσεως. Όποτε πλανάται, παγιδεύεται από το κακό και παραμένει ατελές.

γ. Στάδιο Τρίτο: Έκβαση

- Τέλος της Κοσμικής Ζωής - Αποκόμιση των Πράξεων - Οντοποίηση ή Δεύτερος Θάνατος

Με τον φυσικό θάνατο το ανθρώπινο όν περνά στον αιθερικό κόσμο, όπου φέρει μαζί του το αποτέλεσμα των πράξεών του, το ηθικό καταστάλαγμα της όλης γήινης ζωής του, με μία λέξη: τον βαθμό της Αγνότητός του. Βάσει του Νόμου της Ομοιογενείας, κατατάσσεται σε αντίστοιχη βαθμίδα του αιθερικού επιπέδου, ανωτέρα ή κατωτέρα.

Εάν μεν βρεθή στο Ανώτερο Αιθερικό, τότε γίνεται δεκτο από τον Πνευματικό Κόσμο, όπου εντάσσεται αιωνίως, ως Όν· διαφορετικά, δέχεται την δράση των αδυσσώπητων Νόμων του κατωτέρου αιθερικού και υφίσταται τον λεγόμενο δεύτερο θάνατο.

3. Η σημασία των προδιαθέσεων

Βάσει των όσων αναφέραμε, φαίνεται σαφώς ότι ο άνθρωπος δεν ευθύνεται για τις προδιαθέσεις με τις οποίες εμφανίζεται στον υλικό κόσμο. Αυτές είναι αποτέλεσμα της Θείας δωρεάς, όπως και της αντιδραστικής παρεμβάσεως. Ο μεν Θεός παρέχει:

- τα πνευματικά προτερήματα·
- τις ευνοϊκές αιθερικές σφραγίδες στην ψυχή· και
- το υπόβαθρο της υγείας στο σώμα,

ο δε αντίπαλος εναντιώνεται και φορτώνει τον άνθρωπο -- στο στάδιο της κατασκευής του -- με:

- τα πνευματικά ελαττώματα,
- τις δυσμενείς αιθερικές επήρειες στην ψυχή και
- την ασθενικότητα του σώματος.

Οι προδιαθέσεις δεν αποτελούν ελαττώματα. Τα ελαττώματα επηρεάζουν την συνείδηση και εξαρτώνται από τις αποφάσεις του ιδίου του ανθρώπου. Οι προδιαθέσεις όμως δεν επηρεάζουν την συνείδησή του. Είναι συνθήκες τις οποίες ο άνθρωπος βιώνει ως ροπές, ως τάσεις.

Οι προδιαθέσεις είναι αποτέλεσμα της δράσεως αφ' ενός μεν του Νόμου της Θείας Προνοίας, αφ' ετέρου δε του Νόμου του Μοιραίου· αποτελούν ένα πρώτο «περιβάλλον» εντός του οποίου καλείται ο άνθρωπος να δράσει, κινώντας τον τρίτο βασικό Νόμο, τον Νόμο του Πεπωμένου.

Οι προδιαθέσεις λοιπόν είναι οι ατομικές συνθήκες εντός των οποίων το Εγώ καλείται να δημιουργήσει την προσωπικότητά του. Κι ο άνθρωπος μπορεί ακόμη και τις δυσμενείς προδιαθέσεις του να τις κυριαρχήσει και να περιορίσει την

επιβραδυντική (για την πνευματική του πόρευση) παρουσία τους, αλλ' αυτό θα γίνεται καθώς θα υψώνεται στην τελείωσή του και θα αποκτά Συνείδηση.

Β. Ελαττωματικότητα και Ελαττώματα

Η ελαττωματικότητα είναι το βάρος το οποίο επιβαρύνει την συνείδηση· μεταθέτει τον δείκτη της αντιληπτικότητας του πνεύματος από τον κατακτηθέντα βαθμό συνειδήσεως, στο σκότος της ασυνειδησίας. Αποτέλεσμα: Εις το εξής ο άνθρωπος βλέπει δια μέσου του πρίσματος της ελαττωματικότητας.

Η ελαττωματικότητα δεν είναι αποτέλεσμα μίας και μόνον κακής πράξεως, αλλά αποτέλεσμα της επαναλήψεως κακών πράξεων. Τότε δημιουργείται κατάσταση ελαττωματικότητας.

Η μεν ελαττωματικότητα είναι το αποτέλεσμα στο ανθρώπινο όν των επιθέσεων του κακού -- ως βάρη της συνειδήσεώς του -- τα δε ελαττώματα είναι οι εκφράσεις της ελαττωματικότητάς του.

Διανοητικά ελαττώματα είναι οι εκφράσεις της ελαττωματικότητας οι οποίες υποδουλώνουν τις εν δυνάμει ικανότητες του πνεύματος. Η διάνοια -- όπου λαμβάνει χώραν η κατεργασία των σκέψεών μας -- χαρακτηρίζεται από αυτά τα ελαττώματα.

Τέτοιο νοητικά ελαττώματα είναι ο φανατισμός, η αχαριστία, η αλαζονεία.

Ηθικά ή ψυχικά ελαττώματα είναι όσα προκαλούν αναστατώσεις της ψυχής: η ζηλοφθονία, η οργή, η οξυθυμία...

Τα σωματικά ελαττώματα αφορούν στο σώμα· οι κακές έξεις -- κάπνισμα, αλκοολισμός -- αποτελούν παραδείγματα τέτοιων ελαττωμάτων.

Παρά την ανωτέρω κατηγοριοποίηση, όμως, τα ελαττώματα μιάς υποστάσεως συνήθως επιδρούν και σε άλλη. Ο αλκοολισμός, επί παραδείγματι, αν και αποτελεί σωματικό ελάττωμα, επηρεάζει και τον συναισθηματικό κόσμο του ανθρώπου και την σκέψη του.

Ένας άνθρωπος δεν μπορεί μεν να έχει καθαρή αντίληψη των δικών του ελαττωμάτων, αφού η ελαττωματικότητα χαρακτηρίζεται από την πλάνη· αλλά εύκολα διακρίνει τα ελαττώματα των άλλων! Εάν τούτο αξιοποιηθή δια της Αγάπης και της αμοιβαιότητας, τότε ο άνθρωπος έχει την δυνατότητα να αντιληφθή τα δικά του ελαττώματα και να εργασθή για την απαλλαγή του από αυτά.

Γ. Οι συνέπειες της Ελαττωματικότητας

Ζώντας στα πλαίσια της ελαττωματικότητας και υπακούοντας στις υπαγορεύσεις του αντιδραστικού παράγοντος, ο άνθρωπος διατηρεί την δυνατότητα της ελευθέρως Θελήσεως και κρίσεως· λαμβάνει αποφάσεις, όμως τα συνειδησιακά του κριτήρια είναι βεβαρυμένα από την ελαττωματικότητα, οπότε οι αποφάσεις του είναι εσφαλμένες.

Η εγκατάσταση της ελαττωματικότητας στον άνθρωπο έχει χαρακτήρα μονιμότητας, επειδή η ελαττωματικότητα εκμηδενίζει τα περιθώρια ελευθερίας του ανθρώπου· ο άνθρωπος σύρεται να διαπράττει σφάλματα.

Η επίμονη επανάληψη ενός σφάλματος αποκαλύπτει ελάττωμα, το οποίο με την σειρά του οδηγεί στην διαπίστωση της υποδουλώσεως -- σε κάποιον βαθμό -- στην ελαττωματικότητα.

Τα σφάλματα διενεργούνται δια των εν δυνάμει ικανοτήτων. Μέσω αυτών καθίσταται φανερή η αιχμαλωσία του Εγώ στην ελαττωματικότητα· μέσω αυτών όμως ο άνθρωπος θα οδηγηθή στην απελευθέρωσή του. Διότι δι' αυτών των «οδών» αφ' ενός λαμβάνει την εμπειρία του, αφ' ετέρου προωθεί την Θέλησή του.

Πολλές φορές κάποιος γνωρίζει το σφάλμα του -- π.χ. ο καπνιστής -- αλλ' εν τούτοις δεν μπορεί να κυριαρχήσει επί του εαυτού του, διότι το Εγώ του έχει παγιδευθή, έχει υποδουλωθή στην ελαττωματικότητα.

Εν προκειμένω πρέπει να γίνει σαφής η διάκριση μεταξύ λογικής αφ' ενός και συνειδήσεως αφ' ετέρου. Η λογική λειτουργεί βάσει της γνώσεως, ενώ η συνείδηση είναι αποτέλεσμα μεταμορφώσεως (αλλαγής καταστάσεως) του Εγώ.

Δ. Η καταπολέμηση της Ελαττωματικότητας

Εάν κάποιος είναι ασθενής, δεν αρκεί να συγκαλύψει ή να ανακουφίσει τα συμπτώματα της ασθενείας του· οφείλει να θεραπεύσει την ίδια την ασθένεια. Η συνειδησιακή ασθένεια της ελαττωματικότητας, λοιπόν, δεν καταπολεμάται κλείνοντας απλώς εξωτερικώς τις πληγές των ελαττωμάτων.

Αφού είναι κατάσταση, οφείλει ν' αντιμετωπισθή με μία νέα κατάσταση: δια της εγκαθιδρύσεως εντός ημών της Αγάπης. Μόνον τότε το κακό αποκαθαίρεται από την ρίζα του. Διότι η Αγάπη δεν αποτελεί πρόσφορο έδαφος όπου μπορούν να φυτρώσουν οι ελαττωματικές εκδηλώσεις.

V. Η ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΙΚΑΝΟΤΗΤΩΝ.

Ο άνθρωπος βιώνει την ελαττωματικότητα ταυτοχρόνως σε δύο -- θα λέγαμε -- διαστάσεις: από την μία πλευρά, ως διακεκριμένο άτομο, υποφέρει από τα δικά του ατομικά βάρη· από την άλλη, ως μέλος της ανθρωπότητας, συνδέεται με τα βάρη που μαστίζουν την ανθρωπότητα συνολικώς.

Οι προκαταλήψεις, οι διάφορες θεωρίες και οι δογματικές απόψεις αποτελούν βάρη που επιβαρύνουν την ανθρωπότητα, επομένως και κάθε όν που γεννάται μέσα σ' αυτήν. Υποκαθιστούν την συνείδηση του ανθρώπου -- θα λέγαμε ότι αποφασίζουν αυτά για λογαριασμό του -- και ο άνθρωπος, αντί να εκδηλώνει στο περιβάλλον την ανόμοια προσωπικότητά του, κινείται κάτω από τις υπαγορεύσεις αυτών.

Οι προκαταλήψεις, οι θεωρίες και οι δογματικές απόψεις οδηγούν τον άνθρωπο όχι απλώς σε εσωτερική αποσύνθεση, ατομικώς, αλλά εγκαθιστούν την εχθρότητα και την διαίρεση μεταξύ των ανθρώπων.

Γι' αυτό ο άνθρωπος πρέπει να απελευθερωθή από όλα αυτά: τόσο από τα βάρη που βαρύνουν την ανθρωπότητα ως κατεστημένη νοοτροπία, όσο και από τα ατομικά του βάρη.

Επίλογος

Ο Θεός δημιούργησε τους κόσμους βάσει Νόμων. Τα πάντα διέπονται από Νόμους. Εάν ο άνθρωπος βρέθηκε υπόδουλος στο κακό, είναι διότι παρέβη τον Νόμο της ζωής του. Απομακρυνόμενος από το πλαίσιο του Νόμου της Ζωής, οδεύει προς τον θάνατο, προς την οντολογική του εκμηδένιση.

Η επιστροφή του ανθρώπου στην Θεία Νομοτέλεια ανευρίσκεται σε μία απλή και μοναδική λέξη: στην Αγάπη.

Η Αγάπη είναι εκείνος ο Νόμος που ενοποιεί, που συνδέει τα μέρη και εμφανίζει την έννοια της Μονάδος στα πολλά.

Η Αγάπη είναι ο Νόμος Ζωής του ανθρώπου, ο Νόμος ο οποίος θα επιτρέψει στην ανθρωπότητα να συγκροτηθεί σε Έν Όλον και να εκφράσει την αρχέτυπη Θεία Ιδέα «Άνθρωπος» σ' όλη της την πληρότητα εντός του υλικού κόσμου.

Εν Κατακλείδι:

- Κατάσταση του ανθρώπου: Η ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ.
- Αποτέλεσμα της καταστάσεως αυτής: Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ.
- Στόχος: Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ, Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΠΟΙΗΣΗ, Η ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗ.
- Μέσον: Η ΑΓΑΠΗ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

A. Εισαγωγή

Τα δύο πρώτα Θεωρήματα μάς μίλησαν το μεν πρώτο για την δημιουργική παρουσία και δράση του Θεού, η οποία έχει ως αποτέλεσμα την εμφάνιση του ανθρωπίνου όντος στον κόσμο, το δε δεύτερο για την αντίδραση του εωσφορικού παράγοντος, ο οποίος δια της ελαττωματικότητας εναντιώνεται και αποπειράται ν' αναστείλει την δημιουργική δράση της Ζωής.

Το τρίτο και το τέταρτο Θεώρημα τοποθετούν το ανθρώπινο όν μέσα στο περιβάλλον του και του υποδεικνύουν την σχέση που πρέπει να αναπτυχθή με αυτό, προς όφελος της προσωπικότητάς του.

B. Φύση και προέλευση της Δημιουργίας

Η απαρχή του υλικού κόσμου ανάγεται στην περίφημη εωσφορική Πτώση. Δεν είναι αποτέλεσμα αυτής· όμως ο υλικός κόσμος δεν θα είχε δημιουργηθή εάν δεν είχε προηγηθή η Πτώση.

«Εν αρχή ήν ο Λόγος». Αρχικώς υπήρχε μόνον Εκείνο το Υπερούσιο Φως Ζωής και Υπερσυνειδήσεως, που αποκαλούμε «Θεό». Από μίας απόψεως, θα μπορούσαμε να πούμε ότι «ο Θεός είναι η Απόλυτη Θέση εντός του κόσμου, εκτός του κόσμου και πέραν παντός κόσμου».

Η Πτώση ήταν η εκδήλωση από τον εωσφόρο της εναντίας καταστάσεως: η άρνηση της θέσεως, η άρνηση της Ζωής, η άρνηση της Υπερσυνειδήσεως. Τούτο είχε ως αποτέλεσμα την εμφάνιση του χάους.

Εννοείται ότι η Πτώση δεν ζημίωσε σε τίποτε την Απολυτότητα του Θεού, αφού από το Άπειρον ό,τι κι αν αφαιρεθή, τούτο θα παραμένει πάντοτε Άπειρον.

Ευθύς αμέσως ο Θεός, εφαρμόζοντας ένα Σχέδιο αποκαταστάσεως της διαταραχθείσας Τάξεως, εισέδυσε και έδρασε εντός του χάους και δημιούργησε μέσα σ' αυτό κάποιες νέες συνθήκες: αυτό που αποκαλούμε υλικό επίπεδο.

«Επίπεδο είναι ένα σύνολο συνθηκών εντός των οποίων εμφανίζεται μία δημιουργία».

«Δημιουργία είναι το αποτέλεσμα της ενσυνειδήτου δραστηριότητας του Δημιουργού εντός ενός επιπέδου προς υπηρετήσιν εκ των προτέρων καθορισμένου σκοπού».

Η υλική δημιουργία -- με κορωνίδα τον άνθρωπο -- είναι το αποτέλεσμα της ενσυνειδήτου δράσεως του Θεού εντός του υλικού επιπέδου, με την σκοπιμότητα να αποκατασταθή η τάξη που διαταράχθηκε από την εωσφορική πτώση.

Επιγραμματικώς:

- Θεός: Φως Ζωής και Υπερσυνειδήσεως
- Πτώση (διατάραξη της Τάξεως): Χάος
- Θεία δράση εντός του χάους: Υλικό επίπεδο
- Αποτέλεσμα της Θείας Δράσεως εντός του υλικού επιπέδου: Υλική δημιουργία
- Σκοπός: η Αποκατάσταση της Τάξεως και η Επάνοδος (ένταξη) στο Βασίλειο του Πνεύματος του ανθρώπου ως αθανάτου πλέον πνευματικού όντος.

Γ. Μορφές -- Νόμοι -- Φαινόμενα

Παρατηρώντας την Δημιουργία γύρω μας, σε πρώτη προσέγγιση διαπιστώνουμε την ύπαρξη:

- Μορφών
- Νόμων
- Φαινομένων.

1. Οι Μορφές

«Μορφή είναι το αποτέλεσμα της εκφράσεως και ο τρόπος εμφανίσεως μίας Ιδέας στο εξωτερικό περιβάλλον του υλικού κόσμου». Ο,τιδήποτε μάς περιβάλλει, ορυκτό, φυτικό ή ζωικό, έχει μία μορφή που την οφείλει σε αντίστοιχη Ιδέα. Η Μορφή είναι το αποτέλεσμα, η Ιδέα είναι το αίτιον.

Η ύλη είναι η πρώτη μορφή που εμφανίζει η Θεία δημιουργική δραστηριότητα εντός του χάους, συνεπώς είναι θείο δημιούργημα. Η ύλη δεν είναι κακή· επειδή όμως εμφανίζεται μέσα στον «χώρο» της Πτώσεως, ευρίσκεται υπό την αιχμαλωσία και την εναντίωση του εωσφόρου.

Αφού η Ιδέα είναι ο γεννήτωρ της Μορφής, οι δε Ιδέες νοούνται ως Θείες εκφράσεις, συνεπάγεται ότι κάθε μορφή που μάς περιβάλλει επιδιώκει την υπηρετήση κάποιας σκοπιμότητας στο πλαίσιο του Θείου Σχεδίου της Αποκαταστάσεως.

Σχετικώς με την σημασία των μορφών, έλεγε ένας μέγας Μύστης της αρχαιότητας, ο Ερμής ο Τρισμέγιστος: «Κάτω από κάθε πέταλο άνθους, κάτω από κάθε φύλλο δένδρου, βλέπω τον Θεό να δημιουργεί».

Εάν λοιπόν ο άνθρωπος μελετήσει τις μορφές της δημιουργίας, εισχωρήσει στο βαθύ τους νόημα και κατορθώσει να αναχθή από την Μορφή στην Ιδέα, τότε μετέχει του επιπέδου της Αληθείας και αποκτά συνείδηση αυτής.

2. Οι Νόμοι

«Νόμος είναι ρεύμα δυνάμεως το οποίο μεταφέρει Θεία Θέληση, την οποία συνεχώς και αδιαλείπτως μετατρέπει σε έργο».

Αναφέραμε προηγουμένως ότι η Ιδέα είναι το αίτιον, η δε Μορφή το αποτέλεσμα. Ο Νόμος υπηρετεί την διαδικασία εκφράσεως της Ιδέας σε Μορφή.

Ιδέα => Νόμος => Μορφή

Προ πάσης εκδηλώσεώς της, η Ιδέα ανήκει στην Φύση του Ανεκδηλώτου Θεού. Προκειμένου να εκδηλωθή και να φθάσει στον επιδιωκόμενο σκοπό της, παραλαμβάνεται εν πρώτοις από την Θέληση, η οποία την αποφασίζει, και έπειτα περιέρχεται στα πλαίσια ενός Δυναμικού Παράγοντος, ο οποίος την εκτελεί. Αυτή ακριβώς η διαδικασία -- το ρεύμα -- μεταφοράς της Ιδέας από την ανεκδήλωτη, αφηρημένη κατάσταση στην εκδηλωμένη και συγκεκριμένη, είναι ο Νόμος.

Ας παρατηρήσει ο αναγνώστης την αναλογία:

Ιδέα -- Θέληση -- Δυναμικός Παράγων
Φαντασία -- Θέληση -- Ισχύς
Πατήρ -- Λόγος -- Πνεύμα

(Πρόκειται για **αναλογία** και όχι για ταυτόσημες έννοιες)

3. Τα Φαινόμενα

Οι μορφές αφ' ενός εμφανίζονται, αφ' ετέρου συντηρούνται. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι υπάρχουν Νόμοι Δημιουργοί και Νόμοι Συντηρητές της Δημιουργίας. Το αποτέλεσμα της δράσεως των μεν Δημιουργών Νόμων είναι η εμφάνιση των μορφών, των δε Συντηρητών Νόμων είναι τα φαινόμενα.

Δ. Η εκδίπλωση της Ιδέας: Αριθμός -- Εικόνα -- Μορφή

Αναφέραμε προηγουμένως ότι ο Νόμος είναι εκείνος ο παράγων ο οποίος μεταφέρει την Ιδέα από το αφηρημένο επίπεδο στο συγκεκριμένο. Ποιές όμως μεταλλαγές διέρχεται η Ιδέα, περνώντας από τα διάφορα επίπεδα του Παντός;

Ως γνωστόν, υπάρχουν τρεις δημιουργημένοι κόσμοι -- τρία δημιουργημένα επίπεδα:

- Το πνευματικό
- το αιθερικό και
- το υλικό.

Στον Πνευματικό Κόσμο ζούν τα πνευματικά όντα, που δεν είναι άλλο από εκπεφρασμένες Θείες Ιδέες, οι οποίες έχουν αυτοσυνείδηση και κατέχουν Πνεύμα. Εάν θέλαμε να ξεφύγουμε από την τόσο συνηθισμένη προσωποποίηση, θα λέγαμε ότι οι εκπεφρασμένες -- ή αποκρυσταλλωμένες -- Θείες Ιδέες νοούνται ως Αριθμοί· όχι υπό την γνωστή, ποσοτική τους διάσταση, αλλ' υπό την ποιοτική.

Κάθε αριθμός εκφράζει μία μοναδική Ιδέα. Επί παραδείγματι:

1. Μοναδικότητα

2. Διπολικότητα κλπ.

Στο αιθερικό επίπεδο, η εκπεφρασμένη Ιδέα ή Αριθμος εμφανίζεται ως Εικόνα.

Στον δε υλικό κόσμο, όπως προαναφέραμε, η Ιδέα εκδηλώνεται ως Μορφή.

Η Μορφή, η Εικόνα, ο Αριθμος και η Ιδέα αποτελούν τρόπον τινά τις βαθμίδες μίας κλίμακος, οι οποίες μπορούν να βοηθήσουν τον άνθρωπο να αποκτήσει αντίληψη -- συνείδηση -- της Αληθείας.

Επίπεδο:	Πορεία της Ιδέας:	Περιγραφή του επιπέδου:	
Θείο	Ιδέα ανεκδήλωτη	--	•
Πνευματικό	Αριθμός	μία διάσταση	• •
Αιθερικό	Εικόνα	δύο διαστάσεις	• • •
Υλικό	Μορφή	τρεις διαστάσεις	• • • • •

Ε. Οι τέσσερις Νόμοι «κατασκευαστές» του Υλικού Επιπέδου

1. Ο Νόμος της Μονάδος

Ο Νόμος αυτός εκφράζει την μοναδικότητα του ΟΝΤΟΣ, της Υπερουσίας Πηγής της Ζωής και της Υπάρξεως. Όπως θα δούμε στο επόμενο Θεώρημα, ο Νόμος αυτός αντανακλάται στην *μοναδικότητα* και στο *ενιαίον* της Δημιουργίας.

Το ότι η Δημιουργία είναι μία, διαπιστώνεται από το ότι βλέπουμε όλα τα μέρη της να διέπονται από τους ίδιους Νόμους.

2. Ο Νόμος της Διάδος.

Ο Θεός έχει μία διπλή έκφραση: Αγάπη και Σοφία. Η Σοφία μπορεί να νοηθή ως κίνηση εισδυτική, η δε Αγάπη ως κίνηση περικαλυπτική. Όταν αυτές οι δύο κινήσεις δρουν από κοινού, έχουμε ως αποτέλεσμα μία Δημιουργία.

Κάθε εκδήλωση λοιπόν του Νόμου της Μονάδος φέρει την σφραγίδα και των δύο τούτων Θείων εκφράσεων, αν και κατά περίπτωση είναι δυνατόν να προεξάρχει η μία ή η άλλη Θεία έκφραση.

Η Αγάπη και η Σοφία είναι μία Διπολικότητα ή Δυάς αντιθέτων ή Δυάς Δημιουργική. Τούτο σημαίνει ότι οι δύο όροι είναι ανόμοιοι μεν, αλλ' ισότιμοι.

3. Ο Νόμος της Τριάδος

Όποτε συνδρούν οι δύο όροι της Διπολικής Διάδος, υπάρχει ένα δημιουργικό αποτέλεσμα. Αυτή η διαπίστωση μάς οδηγεί στον Νόμο της Τριάδος.

ΘΕΟΣ

Θεία	Θεία
Αγάπη	Σοφία

Δημιουργία

4. Ο Νόμος της Τετράδος

Ο τέταρτος και τελευταίος στην σειρά αυτήν των Νόμων είναι ένας Νόμος ο οποίος σημειώνει την παρουσία του στον κόσμο της Πτώσεως και ειδικότερα στον υλικό κόσμο, όπου σημειώνεται η παρουσία των μορφών.

Καθώς η Δημιουργική Δυάς της Σοφίας και της Αγάπης εισδύει στον κόσμο για να επιφέρει ένα δημιουργικό αποτέλεσμα, συναντά την άρνηση, την αντίδραση.

Δημιουργείται λοιπόν μία Τετράς:

Θεός

Θεία	Θεία
Αγάπη	Σοφία

άρνηση	άρνηση
της Αγάπης	της Σοφίας
(Μίσος)	(Πλάνη)

εωσφόρος

Η Δημιουργική Θέση αφ' ενός και η εναντιωμένη άρνηση αφ' ετέρου σχηματίζουν μία δυάδα διαφορετικού τύπου από την δημιουργική Θεία Διπολικότητα. Πρόκειται για την λεγόμενη εναντιωμένη δυάδα ή απλώς εναντίωση.

Αποτέλεσμα του συνδυασμού της δράσεως και της εναντιώσεως είναι η εμφάνιση μίας καταστάσεως που δεν υπήρχε πριν: της καταστάσεως της Ισορροπίας. Η Ισορροπία προκύπτει επειδή ο Θεός «εκμεταλλεύεται» τρόπον τινά την άρνηση και εμφανίζει αυτή την νέα κατάσταση, η οποία επιτρέπει να σταθή η ύλη και οι μορφές της.

Ο Θεός είναι η Απόλυτη Θέση. Ο εωσφόρος είναι η άρνηση. Η θέση υπάρχει πάντοτε ανεξαρτήτως της αρνήσεώς της. Η άρνηση όμως δεν υφίσταται χωρίς την έκφραση της θέσεως· η άρνηση είναι πάντοτε σχετική. Τούτο συνεπάγεται μίαν υπεροχή της θέσεως ως προς την άρνηση, παρά την φαινομενική τους ισοδυναμία. Ως αποτέλεσμα, η προκύπτουσα ισορροπία δεν είναι στατική, αλλά δυναμική.

Εάν θέλουμε να εμβαθύνουμε λίγο περισσότερο, βάσει του ορισμού που δώσαμε στον Νόμο, προκύπτει ότι όλοι οι Νόμοι πηγάζουν εκ Θεού. Τότε, το Τετραδικόν δεν μπορεί να θεωρηθή ως Νόμος καθ' εαυτός, αφού η άρνηση δεν πηγάζει εκ Θεού. Υπό αυτή την έννοια, λοιπόν, ο καθ' εαυτού Νόμος της Τετράδος είναι η προκύπτουσα **δυναμική ισορροπία**.

ΣΤ. Ο ρόλος των Μορφών και του Ανθρώπου στο Σχέδιο της Αποκαταστάσεως

Ο Θεός είναι η Ζωή και δημιουργεί Ζωή. Στα πλαίσια αυτής της Δράσεώς Του, ο Θεός δρά στον υλικό κόσμο κατά τέτοιον τρόπο, ώστε ο άνθρωπος -- τον οποίον έχει συλλάβει ως Ιδέα -- να καταστή Ζωή.

Το ατελές ανθρώπινο όν δεν διαφέρει από ένα τέλειο πνευματικό Όν παρά μόνον σε ένα πράγμα: στον βαθμό συνειδήσεως της Αληθείας.

Δίδει λοιπόν ο Θεός στον άνθρωπο όλα τα μέσα τα οποία θα τον βοηθήσουν στην προσπάθειά του να προχωρήσει προς την Αλήθεια: του δίδει την Φύση, το Περιβάλλον, την Δημιουργία: σε τελευταία ανάλυση, τις Μορφές!

Οι Μορφές είναι αποτυπώσεις Θείων Ιδεών, άρα αποτελούν εκφράσεις του Θεού και δηλώνουν Θεία Παρουσία. Οι Μορφές καθ' εαυτές δεν είναι ο Θεός· είναι τα ίχνη της Παρουσίας Του, τα οποία παρέχει ως βοήθεια προς τον άνθρωπο.

Z. Η Σημασία των Μορφών για τον άνθρωπο

1. Η Ποικιλία και η Ιεράρχηση των Μορφών

Οι Μορφές που περιβάλλουν τον άνθρωπο αφ' ενός μεν εκτείνονται κατά ποικιλία ειδών, αφ' ετέρου δε ιεραρχούνται κατά την τελειότητά τους. Κι αυτή η ποικιλία και η ιεράρχηση αντανακλούν την ποικιλία και την ιεράρχηση των Θείων Ιδεών.

2. Η Πρόσκρουση της Εναντιώσεως στις Μορφές

Τόσο οι Μορφές που περιβάλλουν τον άνθρωπο, όσο κι ο ίδιος ο άνθρωπος, αποτελούν θέσεις, δηλαδή καταλήξεις δημιουργικών εκφράσεων του Θεού. Οι θέσεις αυτές, εμφανιζόμενες στον κόσμο της Πτώσεως, επισύρουν την πρόσκρουση της αρνητικής δυνάμεως του εωσφόρου.

Καθώς λοιπόν είναι άλλο η Δημιουργία ως περιβάλλον και άλλο ο άνθρωπος ως περιεχόμενο, παρατηρούμε ότι σημειώνεται διαφορετικό είδος εναντιώσεως στή Δημιουργία και διαφορετικό στον άνθρωπο. Διότι το περιβάλλον αποτελεί την προετοιμασία, ενώ ο άνθρωπος είναι ο κύριος στόχος της Δημιουργίας του Θεού.

Όταν γίνεται η δημιουργία των Μορφών, ο αντίπαλος εναντιώνεται σ' αυτές, αλλ' η εναντίωσή του αυτή δεν είναι αυτή καθ' εαυτή η μάχη -- είναι εναντίωση στην φάση της προετοιμασίας. Κι εδώ ο εωσφόρος συναντά δυσκολία αντίστοιχη με την βαθμίδα ιεραρχήσεως των Μορφών.

Είναι ίσως εύκολο να εναντιωθή σε μία μορφή χαμηλής τάξεως, η οποία δεν βοηθά και πολύ τον άνθρωπο· κι είναι ασφαλώς διαφορετικό ν' αντιμετωπίσει μία ιεραρχία μορφών με ολοένα και τελειότερες εκφράσεις, που θα βοηθήσουν τον άνθρωπο να βρεί πληρέστερα την Αλήθεια.

Με αυτό το φορτίο ο αντίπαλος εισέρχεται στην κυρίως μάχη με τον άνθρωπο, όπου ή θα χάσει οριστικώς την δυνατότητα να αντιτίθεται στο Πνεύμα -- αφού ο άνθρωπος δια του Πνεύματός του θα οντοποιηθή και θ' ανέλθει στον Πνευματικό Κόσμο -- ή θα τον νικήσει και θα διατηρήσει αυτή την δυνατότητα.

Με ποιον τρόπο λαμβάνει χώραν αυτή η πάλη;

Ο αντίπαλος επιτίθεται στον άνθρωπο προκαλώντας:

- στο πνεύμα του, την σύγχυση και την αμφιβολία δια της πλάνης,
- στην ψυχή του, δυσαρμονία και ταραχή δια των παθών,
- στο σώμα του, την ανισορροπία δια των κακών έξεων και των ασθενειών.

Ο δε άνθρωπος κατορθώνει ν' απαλλαγεί από την σύγχυση του πνεύματός του καταφεύγοντας στις Μορφές της Δημιουργίας, ανερχόμενος από την Μορφή στην Ιδέα και αποκτώντας Συνείδηση της Αληθείας.

Από την δυσαρμονία της ψυχής του ξεφεύγει όταν βλέπει την αρμονία και την ενότητα μέσα στην ποικιλία των μορφών, πράγμα που του προκαλεί τον θαυμασμό και του εμπνέει την έννοια της Αγάπης.

Την δε ανισσοροπία του σώματος καταπολεμά αντλώντας από την Φύση τα κατάλληλα στοιχεία -- τροφή, θεραπευτικές ουσίες -- κι ό,τι άλλο του χρειάζεται για να ανεύρει την σωματική υγεία.

3. Η Σημασία του Αφανισμού και της Δημιουργίας νέων Μορφών

Ο παράγων της αρνήσεως έχει τελείως αποκοπεί από την Θεία Σοφία και στερείται κάθε ίχνος συμμετοχής στην Θεία Συνείδηση. Δεν δρά με κατευθυντήριο γραμμή, αλλά απλώς εναντιώνεται («ενστικτωδώς», θα λέγαμε).

Ο Θεός, μη στερώντας την ελευθερία ούτε στον αντίπαλο, τον αφήνει να εκδηλωθή όπως «θέλει». Όταν τα πράγματα φθάσουν σε κάποιο σημείο, όπου το κακό «θεωρεί» ως τέλος, τότε ο Θεός αναλαμβάνει στα Χέρια Του την υπόθεση και επαναφέρει τα πράγματα όχι εκεί που ήσαν πριν από την επίθεση, αλλά σε ένα σκαλοπάτι πιο πάνω.

Ο αντίπαλος, λοιπόν, έχοντας κάποιαν εξουσία επί του παράγοντος «ύλη», παρεμβαίνει και αφανίζει τις μορφές. Οι μορφές χάνονται, γηράσκουν, αποσυντίθενται, αλλά το πνεύμα που τις επενδυόταν απελευθερώνεται και μπορεί να χρησιμοποιηθή σε νέες, τελειότερες δημιουργίες.

Το μεν κακό, εν τη ασυνειδησία του, καταστρέφει, ο δε Θεός παραλαμβάνει τα καταστρεπτικά αποτελέσματα του κακού και τα αξιοποιεί, εμφανίζοντας στον κόσμο νεώτερες και τελειότερες μορφές. Κατ' αυτόν τον τρόπο υπηρετείται το σχέδιο της Αποκαταστάσεως.

Όσο ο άνθρωπος ανελίσσεται ως άτομο και ως προσωπικότητα, τόσο η ισχύς την οποία έχει ν' αντιμετωπίσει ο αντίπαλος είναι μεγαλύτερη, οπότε κάποια στιγμή οι δυνάμεις του δεν επαρκούν για να την διασπάσουν και να επιφέρουν πάνω της κάποιο αντιδραστικό αποτέλεσμα.

Η. Ο Μυστικός Λόγος των Αιτίων και των Αποτελεσμάτων

Στο τρίτο Θεώρημα φανερώνεται ότι:

- α. Η Φύση είναι μορφοποιημένη
- β. Οι Μορφές είναι αποτέλεσμα της δράσεως του Θεού, αποτυπώσεις του Θεού, ίχνη της διαβάσεώς Του.
- γ. Συνεπώς υφίσταται σχέση μεταξύ Μορφής και Δημιουργού: ο Δημιουργός είναι το Αίτιο και η Μορφή είναι το αποτέλεσμα.

Αυτή η σχέση απασχόλησε τον άνθρωπο από αρχαιοτάτων χρόνων.

Η σχέση που υπάρχει μεταξύ Αιτίου και αποτελέσματος ορίζεται ως λόγος. Κάθε τί που δημιουργεί ο Θεός αποτυπώνει την Θέλησή του και υπηρετεί κάποιον σκοπό δημιουργικό: έναν λόγο.

Επομένως, εάν ο άνθρωπος, μελετώντας τις Μορφές της Δημιουργίας, ανακαλύψει τον σκοπό για τον οποίον έγιναν, τότε δια του σκοπού ανακαλύπτει το «Θέλω» της συγκεκριμένης Ιδέας.

Συνεπώς, μελετώντας τις μορφές της Δημιουργίας, επιδιώκουμε ν' ανακαλύψουμε τον σκοπό, ο δε σκοπός δεν είναι άλλος από τον Λόγο, ο οποίος μεταφέρθηκε ως έκφραση του «Θέλω» της Ιδέας στην Μορφή. Κι ανευρίσκοντας τον Λόγο, ανερχόμεθα στην Ιδέα.

Στην ανακάλυψη αυτού του Λόγου που υποκρύπτεται στις μορφές ευρίσκεται η οδός της συνειδητοποιήσεως του ανθρώπου. Η ανεύρεση του Μυστικού Λόγου -- δηλαδή της σκοπιμότητας της Μορφής -- αποκαλύπτει τον δεσμο μεταξύ Αιτίου και αποτελέσματος. Και μέσα από τον εν λόγω δεσμο βρίσκει ο άνθρωπος τον δρόμο για να αναχθή στην Ιδέα.

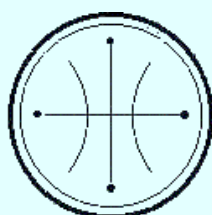
Γι' αυτό ο Ερμής ο Τρισμέγιστος, μέγας Μύστης της αρχαιότητας, μιλώντας στους μαθητές του προ 6000 ετών περίπου, έλεγε:

«Ό,τι είναι επάνω είναι όπως ό,τι είναι κάτω και ό,τι είναι κάτω είναι όπως ό,τι είναι επάνω. Ο Μυστικός Λόγος των Αιτίων και αποτελεσμάτων εκείνου που είναι επάνω είναι όπως ο Μυστικός Λόγος των Αιτίων και αποτελεσμάτων εκείνου που είναι κάτω. Το αισθητο - ορατο είναι παρόμοιο προς το μη αισθητο - αόρατο. Αυτή είναι η Κλειδα του Μυστικού Λόγου των Αιτίων και των αποτελεσμάτων, η δε προσπάθεια του μαθητού έγκειται στο ν' ανεύρει δια της Κλειδος αυτής το άγνωστο, έχοντας ως αφετηρία το γνωστό».

Προσέχοντας τί υπάρχει και τί συμβαίνει γύρω μας και βρίσκοντας την σκοπιμότητά τους, ανακαλύπτουμε τον Λόγο που συνδέει την Μορφή ως αποτέλεσμα και τον Θεό ως Δημιουργό.

Το μυστικό της Κλειδος που έδωσε ο Ερμής ο Τρισμέγιστος είναι η Αγνότητα. Την δε Αγνότητα πραγματοποιεί η Αγάπη. Αγνότητα σημαίνει κατάσταση αμιγή από κάθε κακό· σημαίνει απελευθέρωση από όλες τις υποδουλώσεις μας. Εάν δεν απελευθερωθούμε από όλα τα βάρη, δεν μπορούμε να μιλάμε για ανεύρεση του Μυστικού Λόγου, δεν μπορούμε να βρούμε τον Θεό δια μέσου των μορφών της Δημιουργίας.

Μόνον η Αγνότητα, μόνον η Αγάπη η οποία πραγματοποιεί την Αγνότητα, μάς απελευθερώνει από τον εχθρο και μάς μεταφέρει στο Θεϊόν. Και τότε εισερχόμαστε σε μίαν άλλη κατάσταση: μπαίνουμε ενσυνειδήτως στο πλέγμα των Νόμων οι οποίοι διέπουν την Δημιουργία.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

A. Εισαγωγή

Το τέταρτο Θεώρημα οδηγεί τον ερευνητή της Αληθείας να ανακαλύψει ότι:

- μία είναι η Πηγή της Δημιουργίας, της Φύσεως·
- οι άπειρες εκδηλώσεις της είναι ανόμοιες·
- ο άνθρωπος δύναται, μελετώντας αυτές τις εκδηλώσεις, να συνειδητοποιήσει και να εκπληρώσει τον σκοπό για τον οποίον ήλθε στον κόσμο.

Μία οδός για την ερμηνεία αυτού του Θεωρήματος θα ήταν η παρατήρηση των όσων συμβαίνουν στην Φύση και η ανεύρεση ενός αλληλοσυσχετισμού των μορφών που την συγκροτούν. Όμως, μία τέτοια προσέγγιση -- αν και ορθή -- θα ήταν περιορισμένη, καθώς λαμβάνεται ανεξάρτητα από το Πάν, εντός του οποίου υπάρχει ο κόσμος μας.

Εάν, αντιθέτως, εκκινήσουμε από το Πάν (από τα Άνω) και καταλήξουμε στην Φύση (δεδομένου ότι η Φύση αποτελεί κι αυτή τμήμα του Παντός), τότε θα έχουμε επιτύχει μία περισσότερο ολοκληρωμένη εργασία.

B. Θεός και Δημιουργία

Θεωρώντας λοιπόν το θέμα εκ των Άνω, αναγκαστικά θα πρέπει να μιλήσουμε για τον Θεό, έχοντας πάντοτε την συναίσθηση ότι ο λόγος μας θα περιγράφει και θα προσεγγίζει την αντίληψη που δύναται ο άνθρωπος να έχει για τον Θεό και όχι Αυτόν τον Ίδιο, αφού ο Απειραιώνιος και Απόλυτος υπερβαίνει κάθε περιγραφή και κάθε προσέγγιση.

Υπό αυτή την γωνία οράσεως, πέντε κατ' αρχήν σημεία μπορούν να λεχθούν για τον Θεό:

1. Ποιά είναι η Φύση του Θεού
2. Πώς εκφράζεται ο Θεός
3. Πώς εκδιπλώνεται ο Θεός
4. Ποιούς σκοπούς θέτει ως στόχους Του
5. Τί δημιουργεί ο Θεός.

1. Ποιά είναι η Φύση του Θεού

Τί είναι ο Θεός; Ασφαλώς δεν είναι κάποια μορφή, αφού οι μορφές είναι περιορισμένες και εντοπισμένες στον χώρο και στον χρόνο. Τον Θεό θα πρέπει να Τον αναζητήσουμε στον ιδεατό «χώρο» του Πνεύματος, στον αφηρημένο κόσμο των

Ιδεών.

Ο Θεός είναι το Απόλυτο, Άπειρο και Αιώνιο Όν, το Οποίο συνδυάζει στον απόλυτο βαθμό τα τρία στοιχεία -- Ιδέα, Συνείδηση και Πνεύμα -- δια των οποίων αντιλαμβανόμαστε ένα Πνευματικό Όν. Δηλαδή:

- την Ιερά και Απερινόητη Ιδέα της Μονάδος·
- την Υπερσυνείδηση της Αληθείας·
- το Άγιον Πνεύμα.

2. Πώς εκφράζεται ο Θεός

Λέγει ο Χριστός: «Ο Πατήρ μου εργάζεται καγώ εργάζομαι». Ο δε Πυθαγόρας έλεγε: «Αεί ο Θεός ο Μέγας γεωμετρεί». Ο Θεός είναι η Ζωή, χαρακτηριστικό δε της Ζωής είναι η κίνηση. Ο Θεός συνεχώς κινείται.

Πώς όμως εκφράζεται; Προβάλλοντας ή αντανακλώντας τον Εαυτό Του σε κατώτερες βαθμίδες. Οι εκφράσεις του Θεού, ως μερικότερες Αυτού, νοούνται ότι γίνονται σε επίπεδα ιεραρχικώς χαμηλότερα.

Ο άνθρωπος, επί παραδείγματι, έχει δημιουργηθή κατ' εικόνα του Θεού, δηλαδή αντανακλά στην συγκρότησή του -- αλλά σ' ένα κατώτερο (σχετικότερο) επίπεδο ή βαθμίδα υπάρξεως -- την Ιδέα του Όντος.

Κάθε προβολή του Θεού εκφράζει μία Ιδέα Του, μία Όψη Του, μία «πλευρά» Του, περιορισμένη ως προς το Άπειρον Έν.

Αυτή η έκφρασή Του, καθώς είναι αποτέλεσμα της προβολής μιάς Όψεώς Του και έκφραση μιάς Ιδέας Του, νοείται ως σημείο που αντιδιαστέλλεται από την Πηγή, αλλά το οποίο όμως περικλείει και εμφανίζει στο δικό του κατώτερο επίπεδο το Έν και το Άπειρον του Θεού.

3. Πώς εκδιπλώνεται ο Θεός

Ο Θεός εκφράζεται συνεχώς, εκδηλώνοντας την Απειρία των Ιδεών Του και την Απειροσύνη της Φύσεώς Του. Οι άπειρες εκφράσεις Του δεν εκδιπλώνονται κατά τρόπον τυχαίο, αλλά με κάποιο «σύστημα», το οποίο μαρτυρεί κι αυτό την Θεία Φύση.

Κύριο χαρακτηριστικό της Θείας εκδιπλώσεως είναι η Τάξη.

Αυτή την Τάξη ο άνθρωπος μπορεί να παραστήσει συμβολικώς ως ένα σύστημα από άπειρες ομόκεντρες σφαίρες, κάθε μία από τις οποίες συντίθεται από άπειρα σημεία - εκδιπλώσεις του Θεού. Το σχήμα αυτό νομίζουμε ότι μπορεί να μας δώσει μίαν -- αμυδρά έστω -- εικόνα της απειροτρόπου εκδιπλώσεως του Θεού εν τη Απειροσύνη Αυτού.

4. Οι σκοποί της εκδηλώσεως του Θεού

Ο Θεός, ως Όν με Άπειρη Συνείδηση, δεν είναι δυνατόν να νοηθή ότι ενεργεί ασκόπως. Συνεπώς κάθε έκφραση του Θεού -- κάθε εκφραζόμενη Ιδέα Του -- αντιπροσωπεύει έναν σκοπό. Ανόμοιες οι Ιδέες, ανόμοιοι και οι σκοποί, αλλά με κοινό κέντρο εκπορεύσεως.

Καθώς κάθε ιδιαίτερος σκοπός ευρίσκεται σε αλληλεγγύη, αμοιβαιότητα και συνεργασία με όλους τους άλλους σκοπούς, συνεπάγεται ότι όλοι οι σκοποί, τελικώς, συνδεόμενοι μεταξύ τους, καταλήγουν σε έναν Σκοπό, αποτέλεσμα του οποίου είναι η Δημιουργία.

5. Τί Δημιουργεί ο Θεός

Ο Θεός είναι η Ζωή, δεν δημιουργεί παρά την Ζωή. Όλη η Δημιουργία του Θεού σε έναν σκοπό τείνει: στην εμφάνιση της Ζωής.

6. Συμπεράσματα

- α. Το Πάν προέρχεται από το Απόλυτο και Απειραιώνιο Έν.
- β. Ο Θεός, για να δημιουργήσει, εκδηλώνεται αντανακλώντας τον Εαυτό Του με Τάξη.
- γ. Σε κάθε εκδήλωση του Θεού συντρέχει και ένας ιδιαίτερος σκοπός. Κι όλοι οι επί μέρους σκοποί συγκλίνουν αμοιβαίως στην υπηρετήση ενός και μόνου Σκοπού: την εμφάνιση της Ζωής.
- δ. Έτσι, ο Θεός εκκινεί ως Έν, εκδηλώνεται απειροτρόπως και συγκλίνει και πάλι στο Έν, αφού οι άπειροι επί μέρους σκοποί Του υπηρετούν έναν Σκοπό. Νοούμε τον Θεό να δημιουργεί εκδιπλούμενος και κατόπιν αναδιπλούμενος.

Εκδίπλωση είναι η κίνηση από το Έν στο Άπειρον (Ένας ο Θεός, άπειροι οι επί μέρους σκοποί).
Αναδίπλωση είναι η κίνηση από το άπειρο στο Έν (σύγκλιση όλων των επί μέρους σκοπών σε Έν).

-
- ε. Στην εκδίπλωση του Θεού ανευρίσκουμε την συνεχή σκοπιμότητα (την άλυσσο της σκοπιμότητας). Στην αναδίπλωσή Του συναντούμε την Ιεραρχία.

Εδώ θα υπενθυμίσουμε δύο βασικές θεωρίες, οι οποίες -- από κοινού θεωρούμενες -- συνθέτουν την αλήθεια την οποίαν εξετάζουμε.

Η μία είναι η τελεολογική θεωρία του Σωκράτους, την οποίαν αναφέρει ο Πλάτων. Κατ' αυτήν, κάθε τί στην Δημιουργία υπηρετεί έναν σκοπό, άρα αποτελεί σημείο της

εκδιπλώσεως του Θεού εν τη Απειροσύνη. Η τελεολογική θεωρία περιγράφει την εκδίπλωση του Θεού δια μέσου της σκοπιμότητας.

Η άλλη είναι η λεγομένη αιτιοκρατική θεωρία του Αριστοτέλη. Το κάθε τί οφείλει την ύπαρξή του σε κάποιο αίτιο, το οποίο με την σειρά του ανάγεται σε άλλο αίτιο και ούτω καθ' εξής, μέχρι του απωτάτου Αιτίου, το οποίο αποκαλούσε Ακίνητον Κινούν. Η θεωρία αυτή περιγράφει την αναγωγή στην Μονάδα δια της Ιεραρχίας.

Γ. Η Φύση

Με τον όρο «Φύση» εννοείται ο κόσμος που υποπίπτει στις αισθήσεις μας. Πρόκειται για το αισθητό μέρος της Δημιουργίας.

Η Φύση που μάς περιβάλλει είναι μία από τις εκφράσεις του Θεού, σφραγισμένη με την Απειροσύνη, αφού άπειρες είναι οι εκδηλώσεις της. Κι αυτές οι εκδηλώσεις ευρίσκονται σε μία Τάξη η οποία μαρτυρεί την Θεία προέλευσή τους. Κάθε μία από τις ανόμοιες αυτές εκδηλώσεις υπηρετεί έναν σκοπό· οι σκοποί συνδέονται μεταξύ τους σε αμοιβαία συνεργασία και υπηρετούν όλοι έναν Σκοπό, τον θεμελιώδη Σκοπό της Ιδέας της Δημιουργίας, την Αποκατάσταση της Πτώσεως, την Επάνοδο.

Όπως λοιπόν λέει το τέταρτο Θεώρημα, «Η Φύση είναι μοναδική στην σύλληψή της», ακριβώς διότι:

- ανάγεται σε μία Ιδέα,
- η οποία εκπορεύεται από μία Πηγή
- και υπηρετεί έναν κύριο σκοπό.

Κατά δεύτερον λόγο, το Θεώρημα υποδεικνύει έναν τρόπο για να επιτύχει ο άνθρωπος τον σκοπό του, που είναι η δημιουργία της Προσωπικότητάς του και η απόκτηση της Συνειδήσεως της Αληθείας. Κι ο τρόπος αυτός είναι η μελέτη της Φύσεως.

Είδαμε ότι όλες οι άπειρες εκδηλώσεις του Θεού είναι ανόμοιες μεταξύ τους, διότι εκφράζουν ανόμοιες Ιδέες. Επειδή όμως προέρχονται από την ίδια Πηγή, συναρτώνται μεταξύ τους, συνεργάζονται και αλληλοεξυπηρετούνται: εμφανίζουν μίαν αμοιβαιότητα, η οποία καταλήγει στην εμφάνιση της Μονάδος.

Όμως οι άνθρωποι είναι γεννημένοι εν πτώσει, δηλαδή ευρίσκονται έξω από τον «λειτουργικό μηχανισμό» του Θεού. Ενώ είναι εκφράσεις των Ιδεών του Θεού, ταυτοχρόνως ευρίσκονται έξω από το «κύκλωμα λειτουργίας» των εκφράσεων του Θεού. Με άλλα λόγια, το ανθρώπινο όν δημιουργήθηκε ως έκφραση μίας Ιδέας του Θεού, αλλά, καθώς δημιουργήθηκε μέσα στον κόσμο της Πτώσεως, δεν είναι εναρμονισμένο με τον «Θείο μηχανισμό». Αυτό σημαίνει Πτώση.

Εάν ο άνθρωπος ήταν εναρμονισμένος με τον «Θείο μηχανισμό», θα ήταν Πνευματικό Όν και δεν θα είχε κανένα λόγο να δημιουργήσει την Προσωπικότητά του, καθώς -- ως Πνευματικό Όν αιώνιο -- δεν θα χαρακτηριζόταν από την σχετικότητα της υπάρξεως στον κόσμο.

Συνεπώς το πρόβλημα είναι: πώς θα μπορέσει ο άνθρωπος να ξεφύγει από τον εκτροχιασμό, από την Πτώση, και να ενταχθή μέσα στον «Θείο μηχανισμό». Και τούτο θα το επιτύχει εφαρμόζοντας εντός του ό,τι βλέπει στην Δημιουργία:

- ότι όλα εκπορεύονται από ένα Κέντρο·
- ότι κάθε ένα από τα εκπορευόμενα υπηρετεί έναν σκοπό·
- ότι οι επί μέρους σκοποί συνεργάζονται μεταξύ τους και καταλήγουν στην υπηρετήση ενός σκοπού, ο οποίος έχει ως αποτέλεσμα την δημιουργία Ζωής.

Έχοντας ως υπόδειγμα την ενότητα της Φύσεως, ο άνθρωπος δύναται να καταργήσει το άσκοπον των πράξεών του. Δύναται ν' αρχίσει την προσπάθεια ώστε κάθε έκφρασή του να υπηρετεί μία σκοπιμότητα· αλλά και όλες οι ανόμοιες, επί μέρους εκφράσεις του να συνδέονται αμοιβαίως και να τείνουν στην υπηρετήση ενός σκοπού: την έκφραση στον υλικό κόσμο της Μίας Ιδέας η οποία τον εμπνυχώνει και ζωοποιεί. Αυτή η ενιαία έκφραση είναι η Προσωπικότητα. Έτσι, ο άνθρωπος ανάγεται στην Μονάδα, εντάσσεται στον «Θείο μηχανισμό» και καθίσταται αιώνιο πνευματικό Όν.

Δ. Ο Νόμος της Ανομοιότητας

Όπως λοιπόν βλέπουμε, ο Νόμος της Ανομοιότητας, διέπει κάθε μορφή της Φύσεως. Κάθε μορφή, όπως και κάθε άνθρωπος, αποτελεί έκφραση μίας Ιδέας του Θεού, ανομοίας και μοναδικής. (Διότι δεν νοείται ο Θεός να επαναλαμβάνεται και να δρά κατά τρόπο ομοιότυπο, αφού κάτι τέτοιο θα ήταν άσκοπο).

Ο Θεός είναι μία Ενιαία Αρχή που έχει δύο εκφράσεις: την Σοφία και την Αγάπη. Η Σοφία δημιουργεί, η Αγάπη συντηρεί. Η ανομοιότης (η διαφορετικότητα) είναι εκδήλωση Θείας Σοφίας. Η ενότης (αρμονική συνεργασία των ανομοιών) είναι εκδήλωση Θείας Αγάπης.

Στην Φύση παρατηρούμε ότι όλες οι μορφές της είναι ανόμοιες μεταξύ τους. Ούτε ένα φύλλο δένδρου δεν είναι ίδιο με κάποιο άλλο. Κι όπως ακριβώς οι ανόμοιες Ιδέες του Θεού είδαμε ότι συνδέονται με αμοιβαιότητα και συνεργάζονται μεταξύ τους για να υπηρετήσουν έναν κοινό σκοπό, κατ' ανάλογον τρόπο η Φύση, με τις ανόμοιες εκδηλώσεις της, τείνει στην υπηρετήση ενός σκοπού.

Στους ανθρώπους, η ανομοιότητα μάς αποκαλύπτεται υπό την μορφή της ανομοίας αρετής, την οποία κατέχει ο κάθε άνθρωπος· η δε Αγάπη είναι εκείνη που οφείλει να δημιουργήσει την ενότητα, να εμφανίσει την Μονάδα στους κόλπους της Ανθρωπότητας.

Αυτή είναι η αλήθεια που μάς αποκαλύπτεται στο πρώτο και στο τέταρτο Θεώρημα, όσον αφορά στον άνθρωπο και στην Δημιουργία, σκοπός της οποίας είναι ένας: η Επάνοδος του ανθρώπου στην Μονάδα, η ένταξή του στην Θεία Ενότητα της Ζωής.

Εάν προσέξουμε τους ανθρώπους αφ' ενός και την Δημιουργία αφ' ετέρου, θα παρατηρήσουμε ότι εμείς οι άνθρωποι είμαστε διαφορετικοί ο ένας από τον άλλον, αλλά όλοι ανήκουμε στην Μονάδα «Ανθρωπότητα».

Δηλαδή στην έκφραση της *Ιδέας* (ή στο *Είδος*) "Άνθρωπος".

Δεν ανήκουμε στις μορφές του Περιβάλλοντος. Διαφέρουμε από την Δημιουργία κατά τούτο: ενώ η Δημιουργία είναι αποτύπωση μίας Ιδέας και θεματοφύλακας της Αληθείας, εμείς οι άνθρωποι αγνοούμε την Αλήθεια και προσπαθούμε να επιτύχουμε την αντίληψη της Αληθείας: την Συνείδηση.

Επειδή όμως ευρισκόμαστε εν πτώσει, ο παράγων του κακού προσπαθεί με κάθε τρόπο να μάς αποτρέψει από την προσπάθειά μας αυτή, για να αποτύχουμε και να ταυτίσουμε την τύχη μας με την δική του.

Έρχεται λοιπόν ο καταστρεπτικός παράγων μέσα στο Θείο Έργο της Δημιουργίας και προσκρούει επί του αποτελέσματος της δράσεως του Θείου, αλλοιώνοντάς το. Στην προσπάθειά του αυτή δεν επιτυγχάνει πλήρως, διότι τότε κάθε Θεία δράση θα ακυρωνόταν, ο δε εωσφόρος θα αποδεικνυόταν ισχυρότερος από τον Θεό! Όπως όμως έχουμε πεί, το Θεϊόν ως Απόλυτη Θέση είναι ανώτερο από την -- πάντοτε σχετική -- άρνηση. Διότι η Θέση νοείται υπάρχουσα αφ' εαυτής, ενώ η άρνηση της Θέσεως δεν δύναται να νοηθή εάν δεν υπάρχει η Θέση.

Αυτή η σχέση μεταξύ θέσεως και αρνήσεως σφραγίζει τον εωσφόρο με την σχετικότητα και τον καθιστά μειονεκτικό έναντι του Θεού. Θα μπορούσε ο Θεός, προβάλλοντας δυναμικά την Θέση, να εξαφανίσει την άρνηση. Κάτι τέτοιο όμως θ' αποτελούσε πράξη βίας· και ο Θεός σέβεται απολύτως την Ελευθερία.

Σ' έναν ασύλληπτο για εμάς συνδυασμό ελευθερίας και σχετικότητας -- συνδυασμό ο οποίος διέπεται από την Θεία Δικαιοσύνη -- κάθε ένας λαμβάνει το μερίδιο των δυνάμεών του. Ο εωσφόρος παίρνει ό,τι του επιτρέπει η σχετικότητα του, ο δε Θεός ό,τι εξυπηρετεί την δημιουργική Του σκοπιμότητα.

Στο πλαίσιο λοιπόν αυτών των τριών στοιχείων:

- Ελευθερίας·
- σχετικότητας του παράγοντος της αρνήσεως· και
- Θείας Δικαιοσύνης,

ο εωσφόρος, με τις εναντιώσεις του μέσα στή Δημιουργία, φέρει κι αυτός κάποιο αποτέλεσμα, αλλά είναι μέγα λάθος να θεωρήσουμε ότι διευθύνει τα πάντα. Το αποτέλεσμα της αρνήσεώς του είναι ό,τι βλέπουμε ως εναντιώσεις στις μορφές της Φύσεως και στους ανθρώπους.

Ο Νόμος της Ανομοιότητας δεν θίγεται, αφού ως Νόμος δηλώνει την Θεία Παρουσία. Εκείνο που θίγεται κάπως είναι το αποτέλεσμα του.

Οι εναντιώσεις του αντιπάλου, έχουν την εξής συνέπεια: ο άνθρωπος, αντί να προχωρεί προς την Αλήθεια, προχωρεί προς μία παρέκκλιση· αντί να συνειδητοποιεί την Αλήθεια, πλανάται και δημιουργεί μίαν εσφαλμένη υποκειμενική «αλήθεια», η «αλήθεια» αυτή όμως δεν έχει το χαρακτηριστικό του Νόμου της Ανομοιότητας, που είναι η αρμονική ενότητα των ανομοίων· διαχωρίζει τους ανθρώπους και τους παγιδεύει σε δόγματα, θεωρίες κλπ.

Οι εκδηλώσεις της Θέσεως (τα ποιοτικά γνώρισμα του Καλού) έχουν το χαρακτηριστικό να εναρμονίζονται με αμοιβαιότητα. Ας θυμηθούμε το παράδειγμα των διαφορετικών μουσικών οργάνων σε μίαν ορχήστρα. Ενώ οι εκδηλώσεις της αρνήσεως -- αν και διαφορετικές μεταξύ τους -- δεν μπορούν να εμφανίσουν την αρμονική ενότητα, την Μονάδα. Συνεπώς δεν εμπίπτουν στο πλαίσιο του Θείου Νόμου της Ανομοιότητας.

Εάν οι άνθρωποι ήσαν ελεύθεροι από τις παγιδεύσεις του κακού, τότε όλοι θ' αντιλαμβάνοντο διαφορετικές όψεις της μίας υπάρχουσας Αληθείας -- όψεις εναρμονιζόμενες μεταξύ τους, ο οποίες θα ενεφάνιζαν την Μονάδα. Οι άνθρωποι δεν θα ήσαν διαχωρισμένοι.

Πώς μπορούμε να το επιτύχουμε αυτό; Αξιοποιώντας τον Νόμο της Ανομοιότητας.

Κάθε άνθρωπος εκφράζει μίαν Ιδέα του Θεού, μίαν Αρετή, ένα χαρακτηριστικό ποιοτικό γνώρισμα, ανόμοιο και ιδιαίτερο. Αυτή είναι η καλή πλευρά του ανθρώπου. Εάν κατορθώναμε να διαγράψουμε την κακή όψη -- ό,τι δηλαδή επισυσσώρευσε επάνω μας το κακό -- τότε οι ανόμοιες Αρετές μας θα τελούσαν φυσιολογικά σε αμοιβαιότητα μεταξύ τους, αφού όλες έχουν Θεία προέλευση και τείνουν προς έναν ενιαίο σκοπό.

Τί μπορεί να μάς φέρει σ' αυτό το σημείο; Η Αγάπη. Αγαπώντας, αποδεσμευόμαστε από το κακό και πλέκουμε το «ύφασμα» των ανομοίων Αρετών μας. Κι αν η Αγάπη επεκταθή μεταξύ όλων των ανθρώπων, τότε η ανθρωπότητα θα καταστή Μονάδα, αντανακλώσα εκείνη την Μονάδα του Πνευματικού Κόσμου.

Με άλλα λόγια, το τέταρτο Θεώρημα μάς λέγει τα εξής:

«Είστε, οι άνθρωποι, αμόμοιοι μεταξύ σας. Φροντίστε να βρείτε την ανομοία Αρετή που έχει ο συνάνθρωπός σας και ενωθήτε με αυτήν. Μη βλέπετε στον συνάνθρωπό σας τα ελαττώματά του -- την κακή του πλευρά -- διότι και σείς έχετε την κακή σας πλευρά. Απαλλαγείτε από αυτή την δέσμευση, κρατήστε το Καλό και φροντίστε ν' ανακαλύψετε την σχέση του σκοπού σας με τον σκοπό καθενος από τους άλλους ανθρώπους. Σ' αυτή την σχέση των ιδιαίτερων σκοπών, θα εμφανίσετε μία ανθρωπότητα με αντίληψη του ενιαίου σκοπού της και -- υπηρετώντας τον σκοπό αυτόν -- θα επιτύχετε την Επάνοδο και την κατάργηση της Πτώσεως, η οποία αποτελεί αταξία για τον Θείο Κόσμο».

Η αξιοποίηση της Ανομοιότητας μεταξύ των ανθρώπων δημιουργεί τον «χώρο» και τις προϋποθέσεις που θα επιτρέψουν την Αποκατάσταση. Ο στόχος λοιπόν των ανθρώπων είναι διπλός:

- να απελευθερωθούν από το κακό, να ενωθούν όλοι οι άνθρωποι, ο καθένας δια της ιδιαιτέρας του αρετής, ούτως ώστε να εμφανίσουν την Μονάδα· και
- να απομακρυνθούν από αυτή την κατάσταση υπάρξεως, να υψωθούν προς την Πηγή τους και να ενωθούν με αυτήν.

Ε. Έρευνα της Αντικειμενικής Αληθείας

Την ένωση των ανθρώπων μέσω των ανομοίων Αρετών τους πραγματοποιεί η Αγάπη. Την εισχώρηση όμως στην Αλήθεια οφείλει να την υπηρετήσει η Συνείδηση.

Προκειμένου ν' ανέλθει στον Πνευματικό Κόσμο, πρέπει ο άνθρωπος να βρεί την οδό που θα τον αναβιβάσει από επίπεδο σε επίπεδο και θα τον φέρει έως την Πηγή του.

Αν δια της Αγάπης αποδεσμεύεται κανείς από την δουλεία στο κακό και του δίδεται η δυνατότητα να συνενωθή με τους συνανθρώπους του, η μελέτη, η παρατήρηση, η έρευνα του αντικειμενικού κόσμου -- ο οποίος είναι θεματοφύλακας της Αληθείας -- θα του αποκαλύψει την Αλήθεια. Δεν θα μπορέσει όμως ο άνθρωπος να μεθέξει της Θείας Αληθείας μελετώντας και ερευνώντας τον αντικειμενικό κόσμο, εάν προηγουμένως δεν έχει επιτύχει να δημιουργήσει δια της Αγάπης τον «χώρο» εντός του οποίου θα υπάρξει η Συνείδηση, η αντίληψη της Αληθείας.

Την Αλήθεια παρουσιάζουν, εγκλείουν και φυλάσσουν οι Μορφές της Δημιουργίας (συμπεριλαμβανομένων και των μορφών των ανθρώπων). Κι αυτή είναι η «αντικειμενική Αλήθεια, η οποία υπάρχει ως θέση εντός του κόσμου, αλλά και εκτός του κόσμου και πέραν παντός κόσμου». Αυτήν την αντικειμενική Αλήθεια ή Θέση είναι που οι άνθρωποι ονόμασαν Θεό.

Κατά μίαν άποψη, η λέξη "Θεός" προέρχεται από την θέση υπό την ιδεατή έννοια της λέξεως.

Όμως ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται την Αλήθεια όχι ως έχει αυτή εξ αντικειμένου, αλλά υπό την επίδραση της εωσφορικής εναντιώσεως, η οποία τον πλανά και τον οδηγεί σε άλλα συμπεράσματα, που ο άνθρωπος εκλαμβάνει ως Αλήθεια. Αυτή η υποκειμενική «αλήθεια» είναι κάτι νόθο, αλλοιωμένο.

Ο άνθρωπος πρέπει να ταυτίζεται με την αντικειμενική Αλήθεια και όχι με ό,τι ο ίδιος πιστεύει ως αλήθεια. Εάν λοιπόν θέλει ν' ανεύρει την Αλήθεια, άς προστρέξει στις Μορφές της Φύσεως, που αποτελούν την εξωτερίκευση της Αληθείας.

Προκειμένου ν' αντιληφθή την Αλήθεια, ο άνθρωπος οφείλει δια της Μορφής να συλλάβει την Ιδέα. Δεν πρέπει να παραμείνει στην εξωτερικότητα της εκφράσεως της Ιδέας, αλλά οφείλει ν' ανέλθει στην Ιδέα.

1. Σύλληψη της Ιδέας στα τρία Επίπεδα

Προτού προχωρήσουμε στις μεθόδους δια των οποίων επιτυγχάνεται η αντίληψη της Ιδέας, θα πρέπει να εξετάσουμε πώς συλλαμβάνεται η Ιδέα στα τρία επίπεδα: υλικό, αιθερικό και πνευματικό.

Στον υλικό κόσμο, οι αισθήσεις μάς δίδουν την εσοδεία τους από ό,τι συνέλαβαν από τον εξωτερικό κόσμο. Το συναίσθημα την μεταφέρει στή νόηση και η νόηση την κατεργάζεται. Ως αποτέλεσμα, μάς δίδεται η πρώτη αντίληψη της εξωτερικότητας της Ιδέας.

Στο αιθερικό επίπεδο δεν υπάρχουν δραστηριότητες· εκεί υπάρχει μόνον η δεκτικότητα. Αυτή παραλαμβάνει την εμπειρία από το εκεί περιβάλλον και την φέρνει στο όν. Η υπεραίσθηση παραλαμβάνει το αντικείμενο της δεκτικότητας και το μεταφέρει στην διαίσθηση, η οποία δίδει την αντίληψη της Ιδέας στο αιθερικό επίπεδο.

Στα δύο επίπεδα που εξετάσαμε, το όν λαμβάνει εκ των κάτω, ανυψώνεται και αποκτά συνείδηση. Στον Πνευματικό κόσμο η πορεία είναι αντίστροφη:

- η Φαντασία κατέχει την Ιδέα
- η Θέληση την κινητοποιεί και
- η Ισχύς την δυναμοποιεί.

2. Λογική και Αναλογική

Στο τρίτο Θεώρημα, μιλώντας για την πορεία της Ιδέας στα διάφορα επίπεδα υπάρξεως, αναφέραμε ότι:

- η Ιδέα εκπορεύεται από το Θείο Υπερσυνείδητο·
- αποκρυσταλλώνεται ως Αριθμός στον Πνευματικό Κόσμο·
- αντανακλάται ως Εικόνα στο αιθερικό επίπεδο και τελικώς
- εκδηλώνεται ως Μορφή στον υλικό κόσμο.

Αυτός είναι ο κατακόρυφος τρόπος εκδιπλώσεως του Θεού.

Εάν τώρα θεωρήσουμε το επίπεδο εντός του οποίου ζούμε, βλέπουμε να υπάρχουν οι μορφές, ως καταλήξεις της εκφράσεως Θείων Ιδεών. Αυτές οι μορφές δεν ευρίσκονται σε κατακόρυφη σχέση μεταξύ τους, αλλά σε οριζοντία. Δηλαδή ο αντικειμενικός κόσμος της Φύσεως είναι μία «επί οριζοντίου επιπέδου» έκφραση του Δημιουργού Θεού.

Έχουμε λοιπόν την εκδίπλωση της Ιδέας διτώς:

- οριζοντίως, μέσα στην Φύση· και

- κατακορύφως, δια των διαφόρων επιπέδων (πνευματικού, αιθερικού και υλικού).

Επομένως χρησιμοποιούμε δύο τρόπους ερεύνης της Αληθείας και αντίληψης της Αληθείας.

Η μία αφορά στην έρευνα της Αληθείας καθώς αυτή μάς παρουσιάζεται «οριζοντίως». Η δεύτερη μέθοδος αναφέρεται στην έρευνα της Αληθείας, καθώς αναγόμαστε «κατακορύφως» από το ένα επίπεδο στο άλλο, μέχρι την Πηγή της Ιδέας.

Προκειμένου ν' αντιληφθούμε την Ιδέα κατά την οριζόντια έκφρασή της, μεταχειριζόμαστε την λογική. Συγκρίνουμε τις μορφές, ανακαλύπτουμε την μεταξύ τους σχέση η οποία αναφέρεται στον σκοπό της κάθε μορφής. Μ' αυτόν τον λογικό συσχετισμό αποκτούμε την πρώτη αντίληψη της Ιδέας -- αντίληψη της εξωτερικής μορφής που είναι έκφραση της Ιδέας στο οριζόντιο επίπεδο εκδιπλώσεως.

Δεν μπορούμε όμως δια της λογικής ν' ανέλθουμε από την εξωτερική Μορφή στην ίδια την Ιδέα. Για ν' ανέλθουμε από το ένα επίπεδο στο άλλο, απαιτείται άλλη μέθοδος: η αναλογική.

Δια της λογικής ο άνθρωπος σκέπτεται· δια της αναλογικής μεταφέρεται από το κατώτερο επίπεδο στο ανώτερο. Η λογική βεβαιώνει την ύπαρξη της Ιδέας. Η αναλογική αποτελεί την κλίμακα ανόδου στην Πηγή της Ιδέας. Η λογική συνιστά την οριζόντια έρευνα· η αναλογική, την κατακόρυφη έρευνα. Στην λογική υπάρχει νοητική σύγκριση· στην αναλογική, βιωματική αναγωγή. Η λογική εδράζεται στην ισοτιμία των μορφών. Η αναλογική, στην ιεραρχία της εκδιπλώσεως από το ανώτερο στο κατώτερο.

Εν Κατακλείδι:

Η Φύση μάς διδάσκει την Ενότητα εν τη πολλαπλότητι. Όλες της οι εκδηλώσεις εναρμονίζονται σε έναν σκοπό: την εμφάνιση της Ζωής. Κατά παρόμοιον τρόπο, ο άνθρωπος -- αξιοποιώντας τον Νόμο της Ανομοιότητας -- θα πρέπει:

- να ενοποιήσει τον εαυτό του, εναρμονίζοντας όλες του τις δραστηριότητες εντός του πλαισίου της Προσωπικότητός του, εμφανίζοντας την Μονάδα στον εαυτό του· και
- να ενοποιηθή ως σύνολο -- ως Ανθρωπότητα -- δια της συναλλαγής των ιδιαίτερων αρετών των ατόμων, εμφανίζοντας την Μονάδα στο σύνολο.

Εκ παραλλήλου, η Φύση αποτελεί θεματοφύλακα της Αντικειμενικής Αληθείας, την οποίαν ο άνθρωπος καλείται να ερευνήσει με δύο μεθόδους:

- αφ' ενός δια της λογικής (νοητικώς, κατά την «οριζοντία» εκδίπλωσή της στο επίπεδο της αισθητής Φύσεως)· και
- αφ' ετέρου δια της αναλογικής (βιωματικώς, κατά την «κατακόρυφη» εκδίπλωσή της δια των διαφόρων επιπέδων).

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

A. Εισαγωγή

Το πρώτο και το δεύτερο Θεώρημα αποτελούν ζεύγος, διότι αναφέρονται και τα δύο στην σύνθεση του ανθρωπίνου όντος. Το μεν πρώτο μάς δηλώνει την παρουσία του στοιχείου του Καλού στην κατασκευή του ανθρώπου, το δε δεύτερο μάς αποκαλύπτει εμμέσως την εναντίωση του παράγοντος του κακού.

Τα δύο επόμενα Θεωρήματα, το τρίτο και το τέταρτο, αναφέρονται στο εξωτερικό περιβάλλον, μέσα στο οποίο εμφανίζεται ο άνθρωπος και εντός του οποίου καλείται να δημιουργήσει την Προσωπικότητά του.

Το πέμπτο και το έκτο Θεώρημα αποτελούν επίσης ένα ζεύγος, το οποίο αναφέρεται στην πορεία και στην δράση του ανθρωπίνου όντος.

B. Η Πορεία του Ανθρώπου

Η έννοια της πορείας έχει δύο όψεις, όμως εν τέλει ανάγεται σε μία και μόνη βάση: στην αλλαγή.

Η μία όψη της πορείας είναι η μετακίνησή του στον υλικό χώρο, αποτέλεσμα της οποίας είναι η αλλαγή των συνθηκών του εξωτερικού περιβάλλοντος. Αυτή η πορεία θέτει τον άνθρωπο υπό νέες εντυπώσεις, επηρεασμούς και του παρέχει καινούργιες εμπειρίες.

Η άλλη όψη της πορείας αναφέρεται στην πνευματική του ζωή: είναι η λεγομένη πνευματική πορεία.

Η πνευματική πορεία είναι επίσης μία μετακίνηση. Εδώ όμως δεν υπάρχει το στοιχείο της αλλαγής τόπου, αλλά της αλλαγής ποιότητας του ανθρώπου.

«Η πνευματική πορεία είναι ποιοτική αλλαγή η οποία πραγματοποιείται με τον τρόπο του ζήν του ανθρώπου, με την εσωτερική του δράση και με την συμπεριφορά του προς τους συνανθρώπους του και έχει ως αποτέλεσμα την προσαρμογή ή ανύψωση του κατωτέρου προς το ανώτερο».

Η μετατόπισή μας στον χώρο λαμβάνει χώραν στα πλαίσια του χρόνου. Η πνευματική πορεία, όμως, δεν είναι συνάρτηση του χρόνου. Η προσαρμογή του κατωτέρου προς το ανώτερο γίνεται εκτός του χρόνου, στα πλαίσια της «αιωνίας στιγμής». Για να καταλήξουμε όμως εκεί, έχουν προηγηθεί ο τρόπος ζωής μας και η συμπεριφορά προς τους συνανθρώπους μας, που έλαβαν χώραν στον υλικό κόσμο και απετέλεσαν την προετοιμασία της ανυψώσεως του κατωτέρου προς το ανώτερο.

Για να επιτευχθεί αυτή η προσαρμογή του κατωτέρου προς το ανώτερο (η οποία συντελείται στο εκτός τόπου και χρόνου πνευματικό επίπεδο) πρέπει υποχρεωτικώς να προηγηθεί ένα προστάδιο διαφόρων δραστηριοτήτων και ενεργειών εντός του υλικού κόσμου -- εντός δηλαδή του χώρου και του χρόνου. Ο υλικός κόσμος, όταν τον μεταχειρίζεται κανείς καταλλήλως, καθίσταται ο πρόδρομος της πνευματικής ζωής.

Η πορεία ενέχει κίνηση. «Κίνηση είναι η εξωτερική παρουσία της Ζωής». Ζωή είναι ο Θεός, ο Οποίος σ' εμάς γίνεται αντιληπτος ως Πνεύμα. Συνεπώς ο πορευόμενος άνθρωπος, αφού κινείται, κινείται δια της αρετής του Ζωοποιού Πνεύματος. Εάν δεν είχαμε εντός ημών το Ζωοποιο Πνεύμα του Θεού, δεν θα μπορούσαμε να κινηθούμε.

Ο άνθρωπος, λοιπόν, είναι -- άς μάς επιτραπή η έκφραση -- νομέας και χρήστης του Ζωοποιού Πνεύματος του Θεού. Μ' αυτό πορεύεται στην ζωή. Ό,τι πράξεις κάνει, τις πραγματοποιεί χρησιμοποιώντας το Ζωοποιο Πνεύμα του Θεού.

Κι αν μεν φανή καλος νομέας και χρήστης, τότε ευρίσκεται σε αρμονία με το Θείον και προσαρμόζει τον εαυτό του (το κατώτερο) προς το Θείον (το ανώτερον). Εάν όμως, ένεκα της ελευθερίας δράσεώς του, το χρησιμοποιήσει ενάντια προς την φύση του Καλού, τότε γίνεται καταχραστής και κλέπτης του Ζωοποιού Πνεύματος· κι αντί να υπηρετεί την σκοπιμότητα της Ζωής, εξυπηρετεί τελικώς τον εωσφόρο.

Γ. Ειδικότερα στοιχεία της Πορείας

1. Κίνητρο

Χωρίς κίνητρο δεν υπάρχει πορεία. Κίνητρο για την πορεία του ανθρώπου -- τόσο την υλική, όσο και την πνευματική -- είναι η παρόρμηση προς το ζήν.

2. Προσπάθεια -- Πάλη -- Αποτέλεσμα

Ο άνθρωπος προσπαθεί να διαφυλάξει και να επαυξήσει εκείνο που πιστεύει ως αληθές, το «πιστεύω» του, το οποίο αφορά στους διαφόρους τομείς της ζωής: επαγγελματικό, κοινωνικό, πνευματικό, οικογενειακό κλπ. Γεννάται όμως το ερώτημα: τί είναι εκείνο που πιστεύει ο άνθρωπος ως αληθινό;

α. Υποκειμενική αλήθεια και Περιβάλλον

Αυτό που πιστεύει ο κάθε άνθρωπος είναι η υποκειμενική του αλήθεια· είναι το απαύγασμα της ζωής του, των πράξεών του και της συμπεριφοράς του προς τους συνανθρώπους του. Συνθέτει την ατομική του ηθική.

Πώς δημιουργείται όμως αυτή η υποκειμενική αλήθεια;

Ερχόμενος ο άνθρωπος στον κόσμο, εισέρχεται σ' ένα ψυχοπνευματικό περιβάλλον, μείγμα αφ' ενός της πλάνης του κακού και αφ' ετέρου των Αποκαλύψεων του Θεού. Καθώς δε ο άνθρωπος ζει εντός του περιβάλλοντος, δεν έχει κάτι άλλο με το οποίο να

συγκρίνει αυτή την ψυχοπνευματική ατμόσφαιρα. Μέσα σ' αυτήν γεννιέται, ανατρέφεται και φτιάχνει την υποκειμενική του αλήθεια.

Καθώς ζη στον κόσμο της πτώσεως, εντός του σημειώνεται η εμφάνιση της αντινομίας μεταξύ Καλού και κακού. Ποιο είναι εν τέλει το Καλό; Ποιο είναι το κακό; Δεν ξέρει.

β. Θείοι Απεσταλμένοι και Φωνή της Συνειδήσεως

Εάν τα πράγματα έμεναν εκεί, ο άνθρωπος δεν θα είχε καμμίαν ελπίδα ν' ανακαλύψει την αντικειμενική Αλήθεια.

Όμως συμβαίνουν δύο πράγματα:

- εξωτερικώς, εμφανίζονται συνεχώς Θείοι Απεσταλμένοι, οι οποίοι διακηρύσσουν την εξ Αποκαλύψεως Αλήθεια·
- εσωτερικώς, η φωνή της Συνειδήσεως του τον οδηγεί στις περιστάσεις της ζωής του.

Θείοι Απεσταλμένοι είναι όλοι όσοι εργάζονται για να βοηθήσουν τον άνθρωπο να συνειδητοποιήσει την Αντικειμενική Αλήθεια, ν' απελευθερωθή από την δυναστεία του κακού και να ζήσει σύμφωνα με τον Νόμο της Ζωής: ιδρυτές θρησκειών, προφήτες, και πάνω απ' όλους ο Ίδιος ο Κύριος.

Επειδή στην εποχή μας ιδιαιτέρως βρίθουν οι πάσης φύσεως "διδάσκαλοι", οφείλουμε να διευκρινίσουμε ότι ο Θεός Απεσταλμένος είναι **αφανής και ταπεινός** εργάτης του Καλού. Η πνευματική του ιδιότητα αποδεικνύεται **εκ των υστέρων** από τα έργα του. Παρέχει τον εαυτό του **ανιδιοτελώς και απροσώπως**. Ο λόγος του εξυψώνει και απελευθερώνει τον άνθρωπο. **Δωρεάν έλαβε, δωρεάν δίδει.**

Εκείνοι οι οποίοι καθίστανται επίκεντρα της προσοχής των άλλων, προβάλλουν τον εαυτό τους, επιβάλλουν εξουσία και γεμίζουν τις τσέπες τους, ενώ εγείρουν αξιώσεις Θείου Απεσταλμένου, δεν είναι απλώς απατεώνες, αλλά συκοφάντες (διαβολείς) του Θεού, διότι εν Ονόματί Του προβάλλουν τον άκρατο εγωκεντρισμό τους.

Η δε φωνή της Συνειδήσεως είναι εκείνος ο διακριτικός ψίθυρος ο οποίος -- πολλές φορές σε πείσμα και της λογικής μας ακόμη -- μάς υπαγορεύει το Ορθό, το Καλό και το Αληθές.

γ. Ελεύθερη Θέληση και Θεία Προστασία

Για κάθε άνθρωπο υπάρχει μία χρυσή τομή, η οποία ορίζει το σημείο μέχρι το οποίο φθάνει η Θεία Προστασία και από το οποίο αρχίζει η επίθεση της εναντιώσεως. Το σημείο αυτό ποικίλει ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία, το περιβάλλον, τις συνθήκες και τον βαθμό συνειδήσεώς του.

Ακριβώς στο σημείο αυτό εμφανίζεται η ελεύθερη θέληση του ανθρώπου. Με όπλο αυτήν την θέληση και συμμάχους αφ' ενός την φωνή των Απεσταλμένων και αφ' ετέρου την φωνή της συνειδήσεώς του αρχίζει να παλεύει με το κακό. Που ευρίσκεται το κακό;

- Έξω απ' αυτόν, είναι η βαρεία ψυχοπνευματική ατμόσφαιρα -- το κατεστημένο -- της ανθρωπότητας.
- Μέσα του, είναι τα διάφορα βάρη του.

Στόχος της πάλης είναι η απελευθέρωση του ανθρώπου από την αιχμαλωσία στο κακό. Κι αυτό που πρέπει να κατανοηθή είναι ότι την μάχη της απελευθερώσεως ο άνθρωπος την δίδει μόνος του. Στον ίδιο εναπόκειται η απελευθέρωσή του από την δουλεία στο κακό.

Δ. Η Απελευθέρωση

Όπως βλέπουμε, λοιπόν, κύριος άξονας του πέμπτου Θεωρήματος είναι η έννοια της απελευθερώσεως του ανθρώπου, η οποία αναλύεται στις τέσσερις παραγράφους του Θεωρήματος.

Ο άνθρωπος, ερχόμενος στον κόσμο, δεν είναι ούτε καλός, ούτε κακός· ούτε δέσμιος, ούτε ελεύθερος. Γεννιέται με εφόδια, με προίκα. Έχει ελεύθερη θέληση, αλλά δυνάμει, όχι εν εκδηλώσει.

Μπορεί ο άνθρωπος χρησιμοποιώντας την ελεύθερη Θέλησή του να καταστή ελεύθερος. Είναι όμως δυνατόν -- από δική του επιλογή -- να δεσμεύσει την ελευθερία της θελήσεώς του και να καταστή ανελεύθερος.

Παραδείγματα εθελουσίας απεμπολήσεως της ελευθερίας της Θελήσεως (όσο κι αν αυτό ακούγεται αντιφατικό) υπάρχουν πολλά. Μεταξύ άλλων:

- ο οπαδός πολιτικού κόμματος, ο οποίος ενεργεί καθ' υπαγόρευσιν του "κομματικού συμφέροντος".
- ο τοξικομανής, ο οποίος δρα με κύριο (εάν όχι αποκλειστικό) άξονα την εξεύρεση της ουσίας του.
- ο συναισθηματικώς εξηρημένος, που έχει υπαγάγει την Θέλησή του στα χέρια τρίτου.

Χαρακτηριστικό δε σε όλες αυτές τις περιπτώσεις είναι ότι ο άνθρωπος δεν έχει πλέον την δυνατότητα να επιλέξει ο ίδιος τον τρόπο με τον οποίον θα ενεργήσει.

Η ανελευθερία αυτή δεν έγκειται, ασφαλώς, στην ελεύθερη ή μη μετακίνηση στον χώρο. Τούτο δεν ενδιαφέρει από πνευματικής πλευράς. Εκείνο που ενδιαφέρει εν προκειμένω είναι η δράση του όντος, η οποία πηγάζει από τα κριτήρια της λογικής του.

Με ποιά κριτήρια ενεργεί ο άνθρωπος; Από που προέρχονται; Τίνος είναι προϊόν; Είναι γεννήματα της ελευθέρας φύσεως του Θεού; Ή μήπως είναι επηρεασμένα από τον παράγοντα του κακού, ο οποίος είναι η άρνηση της Ελευθερίας; Εδώ εντοπίζεται το πρόβλημα.

Γι' αυτό είναι ανάγκη να ανατρέξουμε στην δημιουργία των κριτηρίων, ώστε να δούμε που οφείλουν την ύπαρξή τους.

Ε. Το Κατεστημένο

Ο άνθρωπος, γεννώμενος, γίνεται μέλος της ανθρωπότητας. Συνεπώς η ύπαρξή του είναι δισδιάστατη: αφ' ενός είναι άτομο ανεξάρτητο, ανόμοιο, με την δική του γραμμή πλεύσεως, αφ' ετέρου είναι μέλος της ανθρωπότητας, της οποίας υποχρεωτικώς μοιράζεται την τύχη.

Υποχρεώνεται δηλαδή να δεχθή όλη την ψυχοπνευματική ατμόσφαιρα της ανθρωπότητας, που μεταφέρεται από άνθρωπο σε άνθρωπο και από γενεά σε γενεά.

Όλοι οι άνθρωποι που έζησαν στο παρελθον συνέβαλαν στην δημιουργία γενικών αντιλήψεων για την Αλήθεια. Κατ' αυτόν τον τρόπο έδωσαν εμφάνιση στο λεγόμενο κατεστημένο. Το κατεστημένο αναφέρεται στην ανθρωπότητα, στις αντιλήψεις της και στα «πιστεύω» της· δεν αναφέρεται στον άνθρωπο - άτομο.

Αλλ' όπως γεννιέται ο άνθρωπος στον κόσμο, ευρίσκεται εγκλωβισμένος μέσα σ' αυτό το κατεστημένο της ανθρωπότητας, όπου υφίσταται δύο πράγματα:

- δεν του είναι δυνατόν να κρίνει το κατεστημένο, αφού δεν ευρίσκεται εκτός αυτού, ώστε να μπορεί να το συγκρίνει με κάτι άλλο·
- επηρεάζεται από αυτό υποχρεωτικώς και δημιουργεί την υποκειμενική του αλήθεια, αναλόγως προς την επίδραση του κατεστημένου επάνω του.

Η ανθρωπότητα δέχεται την επίδραση των υποκειμενικών αντιλήψεων των ανθρώπων και τις «φορτώνει» στον γεννώμενο άνθρωπο, ο οποίος προσθέτει σ' αυτό και την δική του θέληση. Να φύγει από την επήρεια της ανθρωπότητας και ν' ανακαλύψει ποιά είναι η αντικειμενική Αλήθεια, δεν μπορεί. Ούτε είναι δυνατόν ν' αντιμετωπίσει αυτό το πρόβλημα με το υποκειμενικό του «πιστεύω», αφού τούτο είναι επηρεασμένο.

ΣΤ. Το λυτρωτικό Έργο της Αγάπης

Ο άνθρωπος έχει μία Πύλη για να βγή από την τραγική μοίρα του: την Πύλη της Αγάπης. Η Αγάπη στην απλότητά της ζητά:

- Αγάπη προς τον Θεό, που σημαίνει Πίστη· και κάθε άνθρωπος, όσο εσφαλμένη υποκειμενική αλήθεια κι αν έχει, είναι δυνατόν δια της Πίστεως να δημιουργήσει κάποιαν ανάταση προς τον Θεό.
- Αγάπη προς τον συνάνθρωπο, που παρέχεται με την βοήθεια, την ανιδιοτελή προσφορά.

- Αγάπη προς τον εαυτό, που έγκειται στην απαλλαγή του εαυτού μας από τις προσβάσεις του κακού επάνω μας (απαλλαγή από την κατάσταση της ελαττωματικότητας) και κυριαρχία του εαυτού από την Συνείδηση.

Δια της Αγάπης ο άνθρωπος θραύει τα φράγματα της πλάνης, καθώς υψώνεται σε Συνείδηση της Αληθείας. Για κάθε βήμα που επιχειρεί δια της Αγάπης, κατακτά αντίστοιχο βαθμό Συνειδήσεως.

Αυτή είναι η Κλειδα της Πνευματικής εξελίξεως του ανθρώπου. Δεν εξελίσσεται κανείς διαβάζοντας ή συζητώντας, αλλ' αγαπώντας εμπράκτως.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, συνειδητοποιεί την πεπλανημένη του υποκειμενική αντίληψη περί αληθείας, την οποία και διορθώνει.

Τότε μπορεί να διαχωρίσει το κατεστημένο κατά τις δύο προελεύσεις του, να απορρίψει τις κακές του όψεις και να αξιοποιήσει τα θετικά του στοιχεία. Διότι η απόρριψη αδιακρίτως ολοκλήρου του κατεστημένου θα τον έκανε πνευματικώς αναρχικό.

Η απελευθέρωση, λοιπόν, συντελείται δια της Αγάπης, της οποίας το έργο αξιοποιεί η Συνείδηση.

Δια της Αγάπης ο άνθρωπος επικοινωνεί με τον Θεό (αφού ο Θεός είναι Αγάπη), απελευθερώνεται από την κατεστημένη ψυχοπνευματική ατμόσφαιρα και έρχεται να επιδράσει θετικά σ' αυτήν, βοηθώντας έτσι ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Ζ. Οι Συμβατικότητες, τα Ήθη και τα Έθιμα

Τρία είναι τα στοιχεία τα οποία συνθέτουν την κατεστημένη νοοτροπία που διέπει τον άνθρωπο και επικρατεί στην ανθρωπότητα:

- οι συμβατικότητες
- τα ήθη και
- τα έθιμα.

Και τα τρία αυτά στοιχεία ξεκίνησαν ως προβολή Καλού, για να οδηγήσουν τον άνθρωπο στην αντίληψη της Αληθείας μέσα σε μία ατμόσφαιρα ανεπηρέαστη και ελεύθερη· κατέληξαν όμως -- δια της παρεμβάσεως του κακού -- να παραπλανούν τον άνθρωπο σε βαθμό μεγαλύτερο ή μικρότερο και να τον οδηγούν σε εντελώς αντίθετες εκδηλώσεις, με αποτέλεσμα να γίνουν φραγμοί στην αντίληψη της Αληθείας.

Ο συμβατικότητες είναι τα μέσα δια των οποίων το εκάστοτε επικρατούν καθεστώς εξαναγκάζει την ανθρώπινη θέληση να δέχεται υποχρεωτικώς ό,τι το καθεστώς θέλει. Ομως, βάσει των όσων προαναφέραμε, κάθε κατεστημένο είναι μεικτό· οφείλει

λοιπόν ο ενσυνείδητος άνθρωπος να μελετά και να εξετάζει τα πάντα, χωρίς ν' απορρίπτει τίποτε εκ των προτέρων.

Ιδού μερικά παραδείγματα:

Σε οποιοδήποτε πολιτειακό καθεστώς υπάρχει ως Καλό η Θεία φύση της Ιεραρχίας και ως κακό μία εγγενής τάση για τυραννία.

Το κοινωνικό καθεστώς έχει ως Καλό την ισοτιμία των ανθρώπων και ως κακό τον διαχωρισμό και την διαίρεση των ανθρώπων σε κοινωνικώς ανωτέρους και κατωτέρους.

Το οικονομικό καθεστώς έχει ως Καλό την αμοιβαία συνεργασία και συναλλαγή των ανθρώπων και ως κακό την εκμετάλλευση και την ατομική συμφεροντολογία.

Το νομοθετικό καθεστώς ως Καλό αντανακλά την Θεία Δικαιοσύνη· ως κακό επιβάλλει εξαναγκασμο ορισμένων από τους άλλους.

Το θρησκευτικό καθεστώς έχει ως Καλό την εξ αποκαλύψεως Αλήθεια των Θείων Απεσταλμένων και ως κακό την παρείσφρηση ξένων προς αυτή την Αλήθεια στοιχείων.

Τα ήθη έχουν το επίκεντρό τους ιδιαίτερος στα πλαίσια του ανθρωπίνου συναισθηματικού κόσμου. Ξεκίνησαν ως Θεία Προβολή, για να διαφυλάξουν τα δικαιώματα των ανθρώπων κατά τις συναισθηματικές τους εκδηλώσεις. Όμως, με την παρείσφρηση του κακού, κατήντησαν να δημιουργούν μίαν ασφυκτική ατμόσφαιρα, η οποία πολλές φορές ωθεί τον άνθρωπο ακόμη και στην εγκληματικότητα. (Π.χ. η «τιμή της αδελφής», από πλαίσιο προστασίας της οικογενείας, κατέληξε σε πλείστες περιπτώσεις να βυθίζει ανθρώπινες υπάρξεις στην δυστυχία ή να τις καταδικάζει σε κοινωνικό αποκλεισμό).

Λέγοντας "ήθη" δεν αναφερόμαστε στη Ηθική ως Νόμο Ζωής του Ανθρώπου (η οποία εκπορεύεται από την Αγάπη), αλλά στις διάφορες αντιλήψεις περί ηθικής, οι οποίες αντί να εξυψώνουν και να απελευθερώνουν τον άνθρωπο, τον περισφίγγουν σ' έναν κλοιό ταλαιπωρίας και δυστυχίας.

Τέλος, τα έθιμα είναι θεσμοί απαγορευτικοί ή υπαγορευτικοί, που σάν νόμοι υποχρεωτικοί έρχονται να εξαναγκάσουν τον άνθρωπο να συμπεριφερθή σύμφωνα με ό,τι θεσπίζουν, υποδουλώνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την ελεύθερη εκδήλωση της προσωπικότητός του.

Όταν οι άνθρωποι υψωθούν δια της Αγάπης και συνειδητοποιήσουν το κατεστημένο όσον αφορά στις συμβατικότητες, τα ήθη και τα έθιμα και απορρίψουν τα αρνητικά και παράλογα στοιχεία του, κρατήσουν δε ό,τι καλό ενυπάρχει σ' αυτό, τότε το μεν άτομο θα βρεί τις συνθήκες που θα το βοηθήσουν να δημιουργήσει την ελεύθερη και ανεξάρτητη προσωπικότητά του, η δε ανθρωπότητα θα καταστή το ευεργετικό λίκνο όπου οι νέοι άνθρωποι θα γαλουχούνται με την Αλήθεια και μόνον.

Σημείωση:

Πρέπει να τονισθή ότι επ' ουδενί λόγω δεν ευαγγελιζόμασθε την τυφλή και συλλήβδην απόρριψη των ηθών, εθίμων και γενικώτερα της πολιτιστικής κληρονομιάς, η οποία εξ άλλου φέρει την σφραγίδα του Νόμου της Ανομοιότητας.

Αλλά είναι γεγονός ότι σήμερα -- στις απαρχές του εικοστού πρώτου αιώνας -- υπάρχουν ακόμη περιοχές του πλανήτη μας όπου επικρατούν ήθη και έθιμα απίστευτης θηριωδίας (π.χ: σε κάποιες χώρες οι χήρες υποχρεούνται να καούν ζωντανές, μαζί με την σωρο του συζύγου τους· αλλού, εφαρμόζεται η εκτομή της κλειτορίδος στις εφήβους· κλπ).

Το Θεώρημα λοιπόν καλεί τον κάθε άνθρωπο να κάνει διάκριση των στοιχείων που συνθέτουν την κατεστημένη νοοτροπία της κοινωνίας εντός της οποίας ζη και -- βεβαίως -- να κρατήσει εκείνα που προάγουν και εξυψώνουν τον άνθρωπο.

Η. Η Δυναμισμένη Ετοιμότητα

Η απελευθέρωση του ανθρώπου από την υποδούλωση στο κακό δεν γίνεται με... παιγνίδια. Γίνεται με ατομική πάλη. Για να μπορέσει λοιπόν να επιτύχει στην πάλη αυτή, ο άνθρωπος οφείλει να έχει προετοιμασθή όσον αφορά στον δυναμισμό του.

Προκειμένου να το κατανοήσουμε αυτό, άς ασχοληθούμε με την ενεργητικότητα του ανθρώπου. Αυτή εκδηλώνεται σε τρία επίπεδα: στο σώμα, στην ψυχή και στο πνεύμα.

Αφού το Θεώρημα συνιστά στον άνθρωπο «να ενισχύει την ενεργητικότητά του» -- δηλαδή τον δυναμισμό του -- συνεπάγεται ότι αυτός δεν είναι αρκετά ισχυρός. Για να μπορέσουμε να επιλύσουμε τό ζήτημα αυτό, θα πρέπει να ανεύρουμε στον εαυτό μας την ρίζα της ενεργητικότητας και να την παρακολουθήσουμε στην ανάπτυξή της, ώστε να δούμε τί είναι εκείνο που την αναπτύσσει και τί είναι εκείνο που καθυστερεί ή δεσμεύει την ανάπτυξή της.

Η ρίζα της ενεργητικότητας:

- στο πνεύμα είναι η Θέληση·
- στην ψυχή, η επιθυμία·
- στο σώμα, το ένστικτο.

Όλοι οι άνθρωποι κατέχουν αυτή την τριπλή ρίζα, αλλά δυνάμει -- όχι σε πλήρη εκδήλωση. Μόνον όταν η ενεργητικότητα αρχίσει να αυξάνεται και στα τρία επίπεδα, η τριπλή αυτή ρίζα εκδηλώνεται όλο και τελειότερα.

Στο πνεύμα η ενεργητικότητα αξιοποιεί την ρίζα της ενεργητικότητας -- την Θέλησή του -- δια της υπαγωγής του υπό το Φως του Θείου Θελήματος. Ταπεινούμενος, αποκαθαίρει τον πνευματικό του «χώρο» από όλα τα εγωϊστικά στοιχεία· και τότε ο πνευματικός του «χώρος» καταλαμβάνεται από την Παρουσία του Θεού, ο Οποίος

εμποτίζει το ανθρώπινο πνεύμα με τον δικό Του δυναμισμό. Η δυναμοποίηση εκδηλώνεται ως αύξηση της θελήσεως επί τω Καλώ.

Η επιθυμία, ως ρίζα της ενεργητικότητας της ψυχής, εκδηλώνεται, αυξάνεται και δυναμοποιείται με την χαρά. Εάν δεν χαίρεται κανείς, δεν είναι δυνατόν να έχει ψυχή δυναμισμένη επί τω Καλώ.

Τέλος, η εκδήλωση της ρίζας της ενεργητικότητας του σώματος -- του ενστίκτου -- αυξάνεται επί τω Καλώ με την παρόρμηση προς το ζήν.

Θ. Οι Ενδόμυχες Σκέψεις

Η τρίτη συμβουλή του πέμπτου Θεωρήματος αναφέρει ότι για να απλευθερωθή ο άνθρωπος, «οφείλει να τολμά να εκφράζει άνευ δισταγμού τις ενδόμυχες σκέψεις του σε κάθε περίπτωση υπέρ της Αληθείας, του Καλού και της Ηθικής».

Εκ πρώτης όψεως, θα έλεγε κανείς ότι κάθε άνθρωπος θα πρέπει να τολμά να εκφράζει τις σκέψεις του σε κάθε περίπτωση που νομίζει ότι γνωρίζει το Αληθές, το Καλό και το Ηθικό. Όμως, σύμφωνα με όσα έχουμε πεί μέχρι τώρα, είναι βέβαιον ότι ο άνθρωπος, τελώντας κάτω από άγνοια και υπό το βάρος της πλάνης, έχει δημιουργήσει μίαν υποκειμενική πίστη, αντιστοίχως βεβαρυμένη. Πώς είναι λοιπόν δυνατόν -- πλανώμενος περισσότερο ή λιγότερο -- να εκφέρει γνώμη υπέρ της Αληθείας, του Καλού και της Ηθικής;

Η απάντηση ευρίσκεται στον όρο «ενδόμυχες». Ο άνθρωπος δεν καλείται να εκφράζει όλες τις σκέψεις του, αλλά «τις ενδόμυχες σκέψεις του». Ποιές είναι οι ενδόμυχες σκέψεις;

Εάν προσέξουμε ότι αυτές συναρτώνται με το Αληθές, το Καλό και την Ηθική, παρατηρούμε ότι πίσω από τις λέξεις υπάρχει ένας πνευματικός άξονας με δύο πόλους:

- αφ' ενός το Αληθές - Καλό - Ηθική ως πηγή,
- αφ' ετέρου τις ενδόμυχες σκέψεις ως έκφραση προς το εξωτερικό περιβάλλον.

Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν ότι οι ενδόμυχες σκέψεις δεν είναι απλές σκέψεις του ανθρώπου, αλλά Φως που επιδαψιλεύεται στον άνθρωπο άνωθεν -- από τον Θεό -- για να τις εκδηλώσει στο περιβάλλον του υπέρ των όσων αναφέραμε. Δεν πρόκειται λοιπόν για σκέψεις που προέρχονται από την εμπειρία, την κρίση ή τις γνώσεις του, αλλά για Θεία Φώτιση.

Άραγε έχουν όλοι οι άνθρωποι τέτοιας τάξεως ενδόμυχες σκέψεις; Είναι προφανές ότι προϋποτίθεται υψηλος βαθμός τελειώσεως, ώστε να ικανοποιείται ο Νόμος της Ομοιογενείας. Τότε παρέχονται στον τελειωθέντα άνθρωπο οι ενδόμυχες σκέψεις του Θεωρήματος, ώστε να δύναται αυτός να μεταφέρει την Θεία Θέληση ως οδήγηση στους συνανθρώπους του.

Και μάλιστα «άνευ δισταγμού» και «σε κάθε περίπτωση». Διότι -- όντας τέλειος και ευρισκόμενος στην υπηρεσία του Θεού -- ο άνθρωπος δεν έχει δικαίωμα να παρακρατήσει το Φως που του δωρήθηκε. Έχει καθήκον να το μεταφέρει στους συνανθρώπους του, διαφορετικά διαπράττει βαρύ αδίκημα αθετήσεως καθήκοντος.

Η Αλήθεια, το Καλό και η Ηθική είναι ο Θεός εκφραζόμενος (ή δρών) στα τρία επίπεδα.

- Ως Αλήθεια, ο Θεός απευθύνεται στο πνεύμα των ανθρώπων και υποδεικνύει το αντικειμενικώς ορθόν.
- Ως Καλό, απευθύνεται στον ψυχικό τομέα και αποσκοπεί στην εγκαθίδρυση της Αγάπης μεταξύ των ανθρώπων, αφού από το Καλό απορρέει η Καλωσύνη, η οποία δηλώνει την παρουσία της Αγάπης.
- Εν τέλει, ως Ηθική αναφέρεται στις σχέσεις του ανθρώπου με τους συνανθρώπους του και με τον εαυτό του, εντός του υλικού κόσμου.

I. Τα Ελαττώματα, τα Πάθη και οι κακές Έξεις

Μέχρι τώρα το Θεώρημα μάς είπε ότι ο άνθρωπος οφείλει:

1. Να κόψει τις σχέσεις του με την κακή κατεστημένη νοοτροπία της ανθρωπότητας.
2. Να ευρεθή στην κατάσταση της δυναμισμένης ετοιμότητας, επιστρατεύοντας όλες του τις δυνάμεις.
3. Τελειούμενος, να καταστή φορέας Θείων Ιδεών στον κόσμο, μετατασσόμενος από την θέση του κοινού ανθρώπου στην θέση του εργάτη του Θείου Θελήματος.

Οι τρεις αυτές συμβουλές αναφέρονται στην παρούσα στιγμή της ζωής -- πώς να οικοδομήσει ο άνθρωπος την ζωή του τώρα και πώς να συνεχίσει στο μέλλον.

Η τετάρτη συμβουλή, «να αποβάλει τα ελαττώματά του, τα πάθη του και τις κακές έξεις του» αναφέρεται στην εκκαθάριση του παρελθόντος.

Το παρελθόν μας είναι -- άς μάς επιτραπή η έκφραση -- το ατομικό μας κατεστημένο. Είναι ένα κακό κατεστημένο που καλλιέργησε εντός μας ο παράγων της αρνήσεως, εκμεταλλευόμενος την άγνοιά μας και δημιουργώντας συνθήκες κατάλληλες, ώστε να μπορεί κάθε στιγμή να εισδύει και να ενεργεί εις βάρος μας.

Τί είναι τα ελαττώματα, τα πάθη και οι κακές έξεις; Είναι η έμπρακτη παρουσία του κακού επάνω μας. Τα ελαττώματα έχουν την ρίζα τους στην εσφαλμένη νοοτροπία, δηλαδή στον νοητικό τομέα του ανθρώπου. Τα πάθη είναι η κατοικία του κακού στην ψυχή, οι δε κακές έξεις είναι οι εκφάνσεις της ελαττωματικότητας στο σώμα.

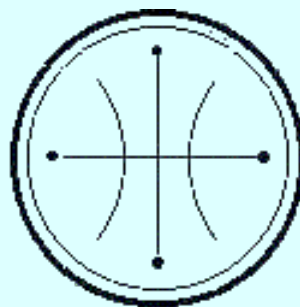
Εν Κατακλείδι:

Με την αποδέσμευση από το εξωτερικό ψυχοπνευματικό κατεστημένο -- από την κατεστημένη νοοτροπία της ανθρωπότητας -- ανοίγεται η οδός της ανατάσεως προς το Θείον.

Με την κατάργηση του εσωτερικού κατεστημένου -- της ελαττωματικής καταστάσεως, κληρονομιάς των λαθών του παρελθόντος -- φρουρείται το έργο της ανατάσεως.

Ενισχύοντας την ενεργητικότητα των τριών υποστάσεών του, ο άνθρωπος εισέρχεται σε κατάσταση δυναμισμένης ετοιμότητας επί τω Καλώ.

Εργαζόμενος και τελειούμενος, συλλαμβάνει ενδυμύχως το Θείο Θέλημα και το εκδηλώνει, υπηρετώντας το Έργο του Θεού επί της Γης.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

A. Εισαγωγή

Είδαμε ότι το προηγούμενο Θεώρημα αναφέρθηκε στον άνθρωπο ο οποίος πορεύεται στην οδό της τελειώσεως. Το έκτο Θεώρημα έρχεται να μάς καταδείξει το υψηλότερο σημείο στο οποίο μπορεί να φθάσει ο άνθρωπος.

Εν πρώτοις το Θεώρημα μάς δίδει δύο εννοιολογικά ζεύγη, που συνάπτονται και αλληλεπιδρούν μεταξύ τους:

Εκδήλωση - Διαδήλωση (της Προσωπικότητας)
Κυριαρχία - Δεσποτεία (επί του εαυτού).

B. Περί του Πνεύματος

Το Πνεύμα είναι τόσο συνδεδεμένο με τον Θεό, ώστε δεν είναι δυνατόν να διαχωριστή από Αυτόν. «Πνεύμα ο Θεός...». Εν τούτοις, επειδή το Έν για τον άνθρωπο είναι παντελώς ασύλληπτο, είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε κάποια κατανομή ή διάκριση, ώστε να μπορέσουμε -- έστω και ελάχιστα -- να αντιληφθούμε το πώς αυτό λειτουργεί και ποιά η υφισταμένη αναλογία και σχέση μεταξύ του Θείου και του ανθρωπίνου Πνεύματος.

Εάν αποτολμούσαμε να δώσουμε έναν ορισμό του Πνεύματος θα λέγαμε ότι -- από μίαν άποψη -- "Πνεύμα είναι αρχή αδιαίρετη, αναλλοίωτη και αιώνια, προορισμένη να πληρώσει τους χώρους του Θείου Κόσμου και να υπηρετήσει τις εκφράσεις του ΟΝΤΟΣ κατά την φύση και το έργο τους".

Το Πνεύμα κατέχει τρεις Αρετές: την Φαντασία, την Θέληση και την Ισχύ.

- Η Θεία Φαντασία γεννά την Ιδέα,
- η Θεία Θέληση την λαμβάνει και την καθορίζει,
- η δε Θεία Ισχύς δρά και εμφανίζει το αποτέλεσμα.

Το ανθρώπινο πνεύμα είναι κάποια αντανάκλαση του Δημιουργού Πνεύματος. Στην θέση της Φαντασίας έχει την νόηση· αλλά δεν συνδέεται με την Πηγή των Ιδεών.

Η Θεία Φαντασία γεννά Ιδέες, ενώ η ανθρώπινη Φαντασία -- υποδεέστερη ούσα -- μπορεί δια της σκέψεως να συλλαμβάνει Ιδέες.

Έχει Θέληση, η οποία όμως εμφανίζεται ως επιθυμία. Η δε Ισχύς του είναι όση του επιτρέπει το υλικό του σώμα.

Στο Θείον Πνεύμα τα πάντα συνεργάζονται με συνοχή και κατευθύνονται από το Υπερσυνείδητο. Τα πάντα λειτουργούν ως Έν.

Ένας ύμνος προς την Αγία Τριάδα προσπαθεί να περιγράψει με γλαφυρό ύφος την άρρηκτη ενότητα του Θεού με τα εξής λόγια:

"Δόξα τη Παντοκρατορική Δυναστεία Σου, η μία εκ της μίας Θεότητος Έλλαμψις, ενικώς διαιρουμένη και συναπτομένη διαιρετώσ και υπερβάλλουσα αμέρεια της τριφασούς Ενότητος, εν ή πάντα συνήπται και πρόσεστιν αρρήτως και υπερήνωται" (βλ. Προσευχητάριο Σιμώνωφ σελ 82, εκδ. Σχοινά, Βόλος 1985).

Στον άνθρωπο, όμως, τα πάντα είναι χωρισμένα· δεν υπάρχει συνείδηση για να τα συντονίσει. Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος πρέπει να ομοιάσει προς τον Θεό, αναρμονίζοντας την νόησή του με την επιθυμία του και με την δύναμή του.

Για να το επιτύχει, πρέπει να δημιουργήσει Συνείδηση, με άλλα λόγια: Προσωπικότητα.

Γιατί όμως το ανθρώπινο πνεύμα -- δημιούργημα του Θεού -- έχει γίνει ισχνό και ατελές είδωλο του Θείου Πνεύματος;

Για να εμφανισθή το ανθρώπινο πνεύμα, έγινε προβολή και αντανάκλαση του Θείου Πνεύματος εντός του κόσμου της Πτώσεως. Συνέπεια τούτου ήταν να προκληθή η αντίδραση της αρνήσεως. Αποτέλεσμα της συγκρούσεως της δράσεως του Θείου Πνεύματος και της εναντιώσεως είναι η κατάσταση του ανθρώπινου πνεύματος ως υποτονικού και ισχνού ειδώλου: κατέχει μεν τούτο όλα τα χαρακτηριστικά των Αρετών του Θείου Πνεύματος, αλλά περιορισμένα και σφραγισμένα από την εναντίωση της αρνήσεως.

Το ανθρώπινο πνεύμα -- ως νόηση, επιθυμία και υλική ισχύς -- είναι εικόνα ως προς την δομή και ομοίωση ως προς την λειτουργία του Πνεύματος του Θεού.

Γ. Κυριαρχία και Δεσποτεία επί του Εαυτού

Το συμπέρασμα που προκύπτει από την προηγουμένη ενότητα είναι ότι εάν ο άνθρωπος απαλλαγεί από την επίδραση του αρνητικού παράγοντος -- εάν δηλαδή νικήσει την εναντίωση της αρνήσεως -- τότε θα δημιουργήσει όλες τις προϋποθέσεις

ομοιογενείας του πνεύματός του προς το Θείον Πνεύμα. Απελευθερούμενος από τον αντίπαλο, έρχεται εντός των προδιαγραφών που έχει θέσει γι' αυτόν ο Θεός. Καθίσταται αμιγής, αγνός.

«Αγνότητα είναι η κατάσταση η αμιγής κακού». Όταν ο άνθρωπος είναι αμιγώς καλός, κατέχει μόνον τα στοιχεία του εαυτού του. Η επίδραση του αντιπάλου εξαφανίζεται. Δύναται τότε να είναι ο μόνος κύριος του εαυτού του. Δηλαδή:

Απελευθέρωση -- Αγνότητα -- Κυριαρχία

Βάσει όμως του Νόμου της Ομοιογενείας, ο αγνος άνθρωπος έχει όλες τις προποθέσεις για να επικοινωνήσει το Θείον με το πνεύμα του, με αποτέλεσμα την δημιουργία Συνειδήσεως της Αληθείας.

Η Αγνότητα καθιστά τον άνθρωπο Κυρίαρχο· με την Συνείδηση, ο πεφωτισμένος πλέον άνθρωπος κατευθύνει, οδηγεί, εξουσιάζει τον εαυτό του: δεσπόζει επί του εαυτού του.

Αγνότητα -- Συνείδηση -- Δεσποτεία

Με άλλα λόγια Δεσποτεία είναι η «διακυβέρνηση» του ανθρώπου από την πεφωτισμένη του Συνείδηση.

Η Αγνότητα είναι η άνοδος του ανθρώπου προς τον Θεό· η Συνείδηση είναι η κάθοδος του Θεού προς τον άνθρωπο.

Πώς όμως σχετίζεται η Κυριαρχία και η Δεσποτεία με την εκδήλωση και την διαδήλωση της Προσωπικότητας;

Ας θυμηθούμε από τα πρώτα Θεωρήματα ότι και οι δύο όροι εκδήλωση και διαδήλωση τοποθετούν το ανθρώπινο όν στο εξωτερικό περιβάλλον. Ως προς την εξωτερικότητα, ο άνθρωπος αφ' ενός εμφανίζεται, αφ' ετέρου δρά. Όπως είχαμε πεί, την εμφάνιση της προσωπικότητός του αποκαλούμε εκδήλωση, την δε δράση του -- που έχει ως συνεπαγόμενο αποτέλεσμα ένα έργο -- ονομάζουμε διαδήλωση της Προσωπικότητας.

Όσο έχει συντελεσθή η απελευθέρωση από τον αρνητικόν παράγοντα, όσο η αγνότητα -- και η κατάσταση Κυριαρχίας -- είναι μεγαλύτερη, τόσο περισσότερο ο άνθρωπος εκδηλώνει την Θεία δωρεά που έχει ως προικοδότηση, αφού δεν παρεμποδίζεται πλέον από το κακό.

Κι όσο η συνείδηση -- και η κατάσταση Δεσποτείας -- είναι υψηλότερη, είναι προφανές ότι τόσο περισσότερο το έργο του ανθρώπου στον κόσμο διαδηλώνει τον αληθινό εαυτό του.

Δ. Κίνηση και ομιλία

Από όλες τις εν δυνάμει ικανότητες του σώματος, οι μεν πέντε αισθήσεις έχουν ως έργο τους την εσοδεία από τον εξωτερικό κόσμο, ενώ η κίνηση και η ομιλία αφορούν στην έκφραση του ανθρώπου στο περιβάλλον.

Δι' αυτών των δύο μέσων, ο άνθρωπος ενεργεί κινήσεις και λόγους, άλλοτε μεν στα πλαίσια της προσωπικότητός του -- συνεπώς εντός της Θείας σκοπιμότητας -- άλλοτε δε ασκόπους. Κι επειδή το σκόπιμο και το άσκοπο δεν νοούνται να ανάγονται στην ίδια πηγή, συμπεραίνουμε ότι ο άνθρωπος, εκφραζόμενος, παρορμάται από δύο Πηγές, διαφορετικής φύσεως:

- είτε από την Πηγή της Θείας σκοπιμότητας, η οποία υπηρετεί την Ζωή·
- είτε από την πηγή της αρνήσεως, που εναντιώνεται προς την Ζωή.

Η κίνηση διέπει κάθε τί το δημιουργημένο, είτε στον υλικό είτε στον αιθερικό κόσμο.

Ακόμη και τα -- θεωρούμενα ως ακίνητα -- ορυκτά, είναι γνωστό ότι απαρτίζονται από ταχύτατα κινούμενα σωματίδια.

«Η κίνηση είναι μία συνεχής ροή με σκοπό να μεταφέρει το ζωοποιο πνεύμα και με αυτό να εμψυχώνει κάθε δημιούργημα»

Η ομιλία (εννοούμε την έναρθρη ομιλία) συναντάται μόνον στον άνθρωπο. «Η ομιλία είναι η προβολή της συνειδήσεως του όντος, που καταλήγει σε δημιουργικό αποτέλεσμα».

Ε. Η ανθρώπινη Νοοτροπία

Η ομιλία εκφράζει πάντοτε την ποιότητα των σκέψεων του κάθε ανθρώπου.

Ανθρώπινη νοοτροπία ονομάζεται το περιβάλλον των αντιλήψεων, εντός του οποίου κινείται η σκέψη, ως ικανότητα του ανθρώπινου πνεύματος. Όταν όμως ο Νόμος της Ομοιογενείας φέρει τον ολοένα αγνοποιούμενο άνθρωπο σε «συντονισμό» με την Φύση του Θεού, τότε η σκέψη του ανθρώπου αντλεί πλέον από την Θεία Αλήθεια όλα εκείνα που η ιδιαίτερη ανομοιότητα του του επιτρέπει να συλλαμβάνει.

Υπάρχουν λοιπόν άνθρωποι με εξυψωμένη νοοτροπία -- των οποίων το νοείν μετέχει του Θείου Υπερσυνειδήτου, **κατά τον βαθμό της αγνότητός τους** -- και άλλοι με υλιστική νοοτροπία, οι οποίοι περιορίζονται στο υλικώς νοείν.

ΣΤ. Οι Ενδόμυχες Σκέψεις

Αντιλαμβανόμαστε πλέον ότι με τον όρο «ενδόμυχες σκέψεις» εννοούμε την παροχή οδηγήσεων από τον Θεό προς τον άνθρωπο.

Απαραίτητη προϋπόθεση -- βάσει του Νόμου της Ομοιογενείας -- είναι η Αγνότητα του ανθρωπίνου όντος.

Αντικείμενο των ενδομύχων σκέψεων είναι η επιτέλεση του Θείου Έργου επί της Γης, δηλαδή η συμβολή ή συνεισφορά του συγκεκριμένου ανθρώπου στο Θείο Έργο της Αποκαταστάσεως.

Ένα είναι το Κλειδί για την πραγματοποίηση του έκτου Θεωρήματος: η Αγάπη. Δια της Αγάπης ο άνθρωπος εξαγνίζεται και κυριαρχείται. Υπό το Φως της Αγάπης αποκτά υψηλότερη συνείδηση. Η νόησή του υψώνεται στην Αρετή της Φαντασίας. Οι «κεραίες» του πνεύματός του εισέρχονται στο Θείο Υπερσυνείδητο και αντλούν Θείες οδηγίες. Και τότε ο άνθρωπος υπηρετεί στον κόσμο το Έργο της Επανόδου.

Z. Ο Κύριος Εαυτού Άνθρωπος

Ο άνθρωπος έχει το αυτεξούσιον (την ελευθερία της θελήσεώς του). Δύναται λοιπόν να διαθέτει τον εαυτό του όπως θέλει. Ακόμη κι αν σήμερα είναι αγνός, τούτο δεν σημαίνει ότι είναι εξασφαλισμένος από τυχόν σφάλματα, που θα τον οδηγήσουν σε πνευματική πτώση.

Γι' αυτό το Θεώρημα, απευθυνόμενο στον κύριο εαυτού άνθρωπο -- στον αγνό, που είναι Κυρίαρχος και Δεσπότης του εαυτού του -- του υποδεικνύει έναν τρόπο περιφρουρήσεως των πνευματικών του κατακτήσεων: να προτιμά την σιωπή από τους ασκόπους λόγους.

H. Συμπεράσματα

Διαδήλωση της Προσωπικότητας σημαίνει επιτέλεση έργου στο εξωτερικό περιβάλλον. Το έργο αυτό εξαρτάται από την ποιότητα του πνεύματός μας, δηλαδή από τον βαθμό αρμονικής συνεργασίας και συνδράσεως των τριών αρετών του: της Φαντασίας, της Θελήσεως και της Ισχύος, που για τον άνθρωπο -- όπως είπαμε -- είναι το νοείν, το επιθυμείν και το δύνασθαι.

Όταν οι τρεις αρετές του ανθρωπίνου πνεύματος δεν συνεργάζονται μεταξύ τους, η Προσωπικότητα δεν είναι δυνατόν να διαδηλώσει αντίστοιχο έργο, διότι η κινητήριος δύναμη (το πνεύμα) είναι σε κατάσταση δυσαρμονίας, ασυναρτησίας και αδυναμίας.

Ποιο είναι το αποτέλεσμα της αρμονικής συνεργασίας των τριών αρετών του ανθρωπίνου πνεύματος; Εάν αυτές συνεργάζονται μεταξύ τους -- εάν δηλαδή απαλλαγούν από τις παρεμβάσεις του παράγοντος του κακού (δηλαδή από εκείνα τα βάρη που αναφέρει το δεύτερο Θεώρημα) -- τότε δημιουργούνται νέες συνθήκες μεταξύ Πηγής αφ' ενός και έργου στο εξωτερικό περιβάλλον αφ' ετέρου. Ανοίγεται μία νέα οδός ανάμεσα στο πνεύμα ως αίτιο και στο έργο ως αποτέλεσμα.

Η κακοδαιμονία του ανθρώπου έγκειται στην δυσαρμονία του πνεύματός του. Η ευτυχία και επιτυχία του ανευρίσκεται στην εμφάνιση ανοικτής οδού μεταξύ νοήσεως

και υλικής ισχύος, μεταξύ Ιδέας και έργου. Προτού εξασφαλισθή η ομαλή λειτουργία του ανθρωπίνου πνεύματος, δεν είναι δυνατόν να μιλάμε περί εκδηλώσεως και διαδηλώσεως της Προσωπικότητας.

Όταν το νοείν, το θέλειν και το δύνασθαι του ανθρώπου, απελευθερωμένα από την υποδούλωση του κακού και ιεραρχημένα, είναι ικανά να συλλειτουργούν και να συνδρούν, τότε ο δρόμος ανοίγει ελεύθερος για να διαδηλώσει ο άνθρωπος δημιουργικό αποτέλεσμα.

Πνευματική αρμονία είναι η οδός που εμφανίζεται με την τακτοποίηση των αρετών του πνεύματός μας: είναι ο Μυστικός Λόγος που συνδέει το αίτιο (Θεία Ιδέα που εμπυχώνει τον συγκεκριμένον άνθρωπο) με το αποτέλεσμα (έργο που αντανακλά την ιδιαίτερη φύση και ποιότητα της Ιδέας).

Περί του Μυστικού Λόγου εν γένει βλ. το Η' κεφ. του τρίτου Θεωρήματος.

Η απαλλαγή από την ελαττωματικότητα και η απελευθέρωση των εν δυνάμει ικανοτήτων είναι η προϋπόθεση για την εμφάνιση του Μυστικού Λόγου, ο οποίος θα μάς καταστήση Όν αιώνιο.

Εν Κατακλείδι:

Όταν ο άνθρωπος καταστή αγνός (δηλαδή αμιγής), γίνεται κύριος του εαυτού του και οδηγείται από τον Θεό δια της πεφωτισμένης Συνειδήσεώς του, προκειμένου να συνεισφέρει κατά το ατομικό του μέτρο στο Θείο Έργο της Επανόδου.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

A. Βίωση και Δράση

Οι πράξεις του ανθρώπου τοποθετούνται στα πλαίσια της δράσεώς του. Προκειμένου όμως να κατανοήσουμε επαρκώς την έννοια της δράσεως, θα πρέπει να την αντιδιαστείλουμε από μίαν άλλη έννοια: εκείνην της βιώσεως.

Κάθε όν -- από τον Θεό έως τον άνθρωπο -- εκφράζεται σε δύο «διαύλους»: αφ' ενός ζη, αφ' ετέρου δρά. Άλλο η βίωση, άλλο η δράση. Εν τούτοις κανένα από τα δύο αυτά δεν νοείται μόνο του. Δηλαδή δεν νοείται το όν να ζη χωρίς να δρά, αφού η ζωή είναι κίνηση και η κίνηση είναι δράση. Συνεπώς η βίωση και η δράση είναι μεν δύο εκφράσεις του όντος διαφορετικές η μία από την άλλη, αλλά που όμως δεν είναι δυνατόν να γίνουν αντιληπτές χωριστά.

«Βίωση είναι το υπάρχουν του όντος κατά τρόπο μη ενεργητικό· δράση είναι το υπάρχουν του όντος κατά τρόπον ενεργητικό».

B. Πράξεις

«Πράξη είναι η έκφραση των ηθελημένων αποφάσεων του όντος». Οι εν λόγω αποφάσεις, εκφραζόμενες, καταλήγουν σε αποτέλεσμα.

- Πηγή: η Θέληση του όντος
 - Εκπόρευση: η πράξη
 - Κατάληξη: το αποτέλεσμα της πράξεως.
-

Γ. Εσωτερική και Εξωτερική Ζωή

Κάθε όν έχει διπλή ζωή: αφ' ενός εσωτερική, αφ' ετέρου εξωτερική. Η εσωτερική ζωή αναφέρεται στην βίωση και στην δράση του όντος εντός του πλαισίου του εαυτού του. Η εξωτερική ζωή εμφανίζεται όταν το όν -- ζώντας και δρώντας πάντοτε -- εκδηλώνεται εκτός του εαυτού του, δηλαδή στο περιβάλλον του.

Υπάρχουν λοιπόν πράξεις εξωτερικής ζωής και πράξεις εσωτερικής ζωής. Της τελευταίας αυτής οι πράξεις καθίστανται αντιληπτές από τον άνθρωπο ως σκέψεις και ως συναισθήματα.

Οι σκέψεις καταλαμβάνουν το νοεόν του ανθρώπου και διατηρούν την ύπαρξή τους σε αυτό επειδή ο άνθρωπος τις αποδέχεται και τις θέλει· αποτελούν συνεπώς ηθελημένες αποφάσεις του.

Ως ηθελημένες αποφάσεις χαρακτηρίζονται οι σκέψεις εκείνες τις οποίες αποδεχόμαστε, και όχι οι τυχαίες σκέψεις που περνούν από το νου μας και τις οποίες αντιπαρερχόμεθα ή αποδιώκουμε. Το ίδιο ισχύει και για τις συναισθηματικές καταστάσεις τις οποίες ηθελημένα καλλιεργούμε, τροφοδοτούμε και διαιωνίζουμε.

Παρομοίως, οι συναισθηματικές καταστάσεις οι οποίες καταλαμβάνουν τον «χώρο» της ψυχής συντηρούνται κι αυτές λόγω των ηθελημένων αποφάσεών του. Εν τέλει, οι πράξεις της εξωτερικής ζωής του ανθρώπου είναι οι ηθελημένες αποφάσεις του οι οποίες εξέρχονται στο περιβάλλον του υλικού κόσμου· είναι θελήματά του που υλοποιούνται μέσω της κινήσεως και της ομιλίας.

Ως πράξεις νοούνται και οι ηθελημένες παραλήψεις, διότι όταν ηθελημένα αποφασίζω να παραλείψω κάτι που όφειλα να πράξω, τούτο αποτελεί επίσης έκφραση ηθελημένης αποφάσεώς μου, δηλαδή πράξη.

Όπως έχουμε πεί, ο άνθρωπος έχει συνείδηση η οποία μετέχει του Καλού αλλά ταυτοχρόνως παρεμποδίζεται -- δια των βαρών της -- από το κακό. Εκφράζει λοιπόν θελήματα τα οποία συνάπτονται ή με την συνείδηση του Καλού ή με την ελαττωματικότητα.

Ο άνθρωπος είναι ελεύθερος να αποφασίζει· σε τούτο έγκειται και η ευθύνη του. Αφ' ής στιγμής όμως αρχίσει να εκφράζει την Θέλησή του, υποχρεωτικώς θα συντονισθή ή με τον δημιουργικό παράγοντα του Καλού ή με τον καταστρεπτικό παράγοντα του κακού. Τρίτη περίπτωση δεν υπάρχει.

Συνεπώς, δια των πράξεών του ο άνθρωπος ή δημιουργεί ή καταστρέφει. Τί; Τον ίδιο του τον εαυτό, είτε ως άτομο είτε ως μέλος της ανθρωπότητας.

Ο Θεός, εκφράζοντας τις Θελήσεις Του, δημιουργεί αντικειμενικά ως προς Εκείνον όντα ή περιβάλλοντα.

Ο παράγων του κακού, δια της εκπεφρασμένης εναντιώσεώς του, αποπειράται να καταστρέψει τα αντικειμενικά ως προς αυτόν Θεία Δημιουργήματα.

Ο άνθρωπος, όμως, δια των πράξεών του δημιουργεί ή καταστρέφει **τον ίδιο του τον εαυτό**, αφού εν τέλει η αποκόμιση των έργων του θα είναι ή η οντοποίηση ή ο λεγόμενος δεύτερος θάνατος.

Δ. Επί μέρους ανάλυση

Βάσει των όσων προαναφέραμε, το Θεώρημα αφορά σε όλες γενικώς τις πράξεις του ανθρωπίνου όντος, δηλαδή τόσο στις εξωτερικές, όσο και στις εσωτερικές. Αλλ' εν συνεχεία καθορίζει ότι αναφέρεται σ' εκείνες τις πράξεις που περιορίζονται στην γήινη ζωή του ανθρώπου, όπου αυτός αποφασίζει και δρά αυτοβούλως και έχει ατομική ευθύνη ως προς το αποτέλεσμα των πράξεών του.

Εάν το ανθρώπινο ον αποφύγει τον δεύτερο θάνατο, ζη για κάποιο διάστημα στο αιθερικό (ή αλλιώς λεγόμενο "αστρικό") επίπεδο. Εκεί δεν νοείται αυτόβουλη δράση. Δεν επιτρέπεται η εκδίπλωση ηθελημένων αποφάσεων.

Το αιθερικό επίπεδο χαρακτηρίζεται από το *αισθάνεσθαι*, το *δέχεσθαι* και το *μεταφέρειν*.

Εκεί, λοιπόν, η βίωση και η δράση του όντος (εάν μπορούμε να μιλήσουμε για δράση) νοείται και περιγράφεται ως κίνηση, ως ροή, ως διέλευση και μάλιστα *όχι αυτόβουλη*.

Στον δε Πνευματικό Κόσμο το ανθρώπινο όν περνά και πάλι σε κατάσταση ενεργητικότητας, όπου οι ηθελημένες αποφάσεις του είναι Θέλημα της Μονάδος και η εκδίπλωσή τους είναι οικειοθελώς εντεταγμένη στην εκδίπλωση των Θελήσεων της Μονάδος (δηλαδή του Θεού).

Κάθε πράξη λοιπόν του ανθρωπίνου όντος κατά την γήινη ζωή του παρομοιάζεται με δακτύλιο αλύσου της παγκοσμίας ζωής του -- μιάς αλύσου η οποία αρχίζει από την γήινη ζωή και καταλαμβάνει τον «χώρο» της ζωής του ανθρώπου σε όλους τους Κόσμους. Με άλλα λόγια η αλυσος αυτή δεν σταματά με τον γήινο θάνατο του ανθρώπου, αλλ' επεκτείνεται και συνεχίζεται και στους άλλους Κόσμους.

Η εικόνα του δακτυλίου υποδηλώνει ότι κάθε πράξη του ανθρώπου συνδέεται με όλες τις προηγούμενες αλλά και με όλες τις επόμενες, αφού ο άνθρωπος ζώντας δρά και δρώντας ζη. Εάν η δράση είναι σύνολο πράξεων, πώς θα ήταν δυνατόν οι πράξεις να μη συνδέονται μεταξύ τους, αφού λαμβάνουν χώραν εντός του πλαισίου της συνεχούς ζωής του όντος; Εάν μία πράξη μας ήταν ασύνδετη με την προηγούμενη και με την επόμενη, τούτο θα εσήμαινε ότι και η ζωή μας είναι... ασυνεχής!

Η εικόνα του δακτυλίου έχει και μίαν άλλη όψη. Εκκινεί από ένα σημείο, ακολουθεί μία καμπύλη πορεία και επανέρχεται στο σημείο της εκπορεύσεώς του. Το σημείο αυτό της εκκινήσεως είναι νοητό, μη αισθητό. Υποδηλώνεται λοιπόν συμβολικώς ότι το σημείον εκκινήσεως των πράξεων δεν σημειώνεται μέσα στο υλικό περιβάλλον, αλλά στον πνευματικό «χώρο» της συνειδήσεως του ανθρώπου.

Αφ' ής στιγμής όμως αρχίσει η εκδίπλωση της πράξεως, αυτή λαμβάνει χώραν στο υλικό περιβάλλον και καθίσταται αντιληπτή.

Το τέλος της διαδρομής του δακτυλίου -- δηλαδή το τελικό αποτέλεσμα των πράξεών μας -- είναι κι αυτό μη υλικό, πνευματικό, αφού αναφέρεται στην πνευματική μας φύση.

Με άλλα λόγια, όλες οι πράξεις μας -- είτε πρόκειται για ηθελημένα υιοθετούμενες σκέψεις είτε για ηθελημένα τροφοδοτούμενες συναισθηματικές καταστάσεις είτε για υλοποιημένες θελήσεις στο εξωτερικό περιβάλλον -- κάποτε κλείνουν τον κύκλο τους και επιφέρουν ένα αποτέλεσμα που επιδρά στην πνευματική μας ζωή.

Μόλις μία ηθελημένη απόφαση αρχίσει να εκδιπλώνεται, τίθεται υπό τον έλεγχο δύο Νόμων της Δημιουργίας:

- του Νόμου της Ομοιογενείας· και
- του Νόμου της Ανταποδόσεως.

Ο Νόμος της Ομοιογενείας παραλαμβάνει την δράση του όντος και, αναλόγως της ποιότητός της, την εντάσσει ή στο πλαίσιο της δράσεως του Θεού ή σ' εκείνο της αντιδράσεως του αρνητικού παράγοντος.

Έπειτα, την σκυτάλη παραλαμβάνει ο Νόμος της Ανταποδόσεως, ο οποίος διαφυλάσσει την Θεία Δικαιοσύνη ανταποδίδοντας στον άνθρωπο καλό μεν για πράξεις που επήγασαν από θελήσεις αγαθής συνειδήσεως, κακό δε για πράξεις που εκπορεύθηκαν από θελήσεις συσκοτισμένης και βεβαρυμένης συνειδήσεως.

Πηγή και παραλήπτης της ανταποδόσεως είναι πάντοτε ο άνθρωπος.

Έτσι υφαίνεται το πεπρωμένο του ανθρωπίνου όντος. Εάν εσόδευσε καλό από την πράξη του, ο άνθρωπος εξψώνεται προς το Καλό και οι επόμενες πράξεις του θα φέρουν περισσότερο την σφραγίδα του Καλού (με αποτέλεσμα την περαιτέρω ανταπόδοση επί τω Καλώ κ.ο.κ.). Εάν όμως η πράξη του απέρρευσε από το κακό, η συνεπαγομένη συσσώρευση κακού θα τον καταβιάσει προς το κακό, πράγμα που θα επηρεάσει την επομένη φάση της ζωής του.

Ένα μόνον μπορεί να ανακόψει την κατά τα άλλα αναπόδραστη ανταπόδοση επί το κακό: η ειλικρινής και έμπρακτη **μετάνοια**.

Μετά + νοώ σημαίνει ότι τώρα νοώ διαφορετικά εν σχέσει προς ό,τι κακώς νοούσα στο παρελθόν.

Η συμβολική εικόνα λοιπόν του δακτυλίου μάς αποκαλύπτει ότι κάθε πράξη του ανθρώπου αφ' ενός είναι συνέπεια της προγενεστερας ζωής του, αφ' ετέρου δημιουργεί την επομένη φάση της ζωής του. Δεδομένου δε ότι μόνον στον κόσμο αυτόν ενεργούμε πράξεις αυτοβούλου δραστηριότητας οι οποίες προκαλούν τον Νόμο της Ανταποδόσεως, συνεπάγεται ότι οι πράξεις της ζωής μας αυτής έχουν αποτέλεσμα και αντίκτυπο στο υπόλοιπο τμήμα της αλύσου της παγκοσμίας ζωής μας. Με άλλα λόγια: ότι κάνουμε στον κόσμο αυτόν είναι που θα εσοδεύσουμε ως ανταπόδοση στους άλλους Κόσμους.

Πώς μπορεί ο άνθρωπος -- ως άτομο και ως σύνολο -- να θραύσει τον φαύλο κύκλο της επί τω κακώ ανταποδόσεως;

Η οδός είναι μία και έχει σαφώς υποδειχθή στην ανθρωπότητα: η Αγάπη.

- Δια της Αγάπης προς εαυτον ο άνθρωπος θα απαλλάξει τον εαυτό του από την ελαττωματικότητα και θα καταστή αμιγής, αγνός, απόφιος, θέτοντας τις βάσεις της πέραν του κόσμου τούτου επιβιώσεώς του.
- Δια της Αγάπης προς τον πλησίον θα παράσχει στους συνανθρώπους του συνθήκες ευνοϊκές για την εκδήλωση και επάνθηση της δικής τους ανόμοιας Προσωπικότητας.
- Δια της Αγάπης προς τον Θεό θα υπαγάγει την διάνοιά του ειλικρινώς υπό το Φως της συνειδήσεώς του και θα εντάξει ολόκληρη την ζωή του εντός του πλαισίου του Νόμου της Ζωής. Θα καταστή έτσι τρόπον τινά «πλανήτης» που θα διαγράφει Θεοκεντρική τροχιά γύρω από τον Θείο Πνευματικό Ήλιο της Σοφίας και της Αγάπης.

Δεδομένου δε ότι η βίωση δεν δύναται να νοηθή χωριστά από την δράση, εξυπακούεται ότι η Αγάπη είναι πάντοτε έμπρακτη· Αγάπη θεωρητική δεν υφίσταται!

Οι πράξεις, ως εκδηλώσεις των θελήσεων του ανθρωπίνου όντος, δίδουν την δυνατότητα να σταθμίσουμε και να μετρήσουμε τον βαθμό τελειώσεως και συνειδητοποιήσεώς μας στην Αλήθεια. Συνεπώς, η παρατήρηση και αξιολόγηση των πράξεων -- σκέψεων, λόγων, συναισθημάτων, κινήσεών μας -- μάς δίδει αντικειμενικώς και απευδώς το μέτρο της δημιουργίας της Προσωπικότητός μας.

Από την ανάλυση του Θεωρήματος αυτού συνεπάγεται η ευθύνη του ανθρώπου για την ηθελημένη (αν και όχι πάντοτε συνειδητή) δράση του και στα τρία επίπεδα: των σκέψεων, των συναισθημάτων και το υλικό.

Μήπως όμως και ο Κύριος δεν απεκάλυπτε το ίδιο, όταν -- επί παραδείγματι -- έλεγε ότι ένοχος μοιχείας είναι και όποιος επιθυμήσει μέσα στην καρδιά του ξένη γυναίκα; Ή ότι φέρει ευλύνη κι εκείνος ο οποίος απλώς θα οργισθή; (Ματθ. 5.21,32).

Εν Κατακλείδι:

Το Θεώρημα αυτό μάς αποκάλυψε την Νομοτέλεια εντός της οποίας ο άνθρωπος καλείται να δημιουργήσει την Προσωπικότητά του. Κι η εν λόγω Νομοτέλεια έγκειται σε δύο αλληλένδετους Νόμους: τον Νόμο της Ομοιογενείας κι εκείνον της Ανταποδόσεως.

Ο Νόμος της Ομοιογενείας ελέγχει και σταθμίζει τον άνθρωπο σε κάθε βήμα της ζωής του ως προς την **Αγνότητα** και -- ανάλογα με τις πράξεις του -- τον τοποθετεί εκεί όπου ανήκει ηθικώς και πνευματικώς.

Ο Νόμος της Ανταποδόσεως αποδίδει στον άνθρωπο ό,τι του αρμόζει, ανυψώνοντας ή καταβιβάζοντάς τον, βάσει του ήθους και της πνευματικότητας που διαδηλώνει δια των πράξεων στην καθημερινή ζωή του.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΟΓΔΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

A. Εισαγωγή

Έχοντας συνδέσει την πνευματική ζωή με την Συνείδηση, εξάγουμε το συμπέρασμα ότι ο άνθρωπος γεννώμενος είναι κατ' ουσίαν νεκρός, αφού δεν γνωρίζει απολύτως τίποτε ως προς το τί είναι ο ίδιος και που ευρίσκεται. Καλείται λοιπόν να φύγει από αυτή την κατάσταση, αποκτώντας αντίληψη της Αληθείας, Συνείδηση, δηλαδή Προσωπικότητα.

B. Η Φιλοδοξία

«Φιλοδοξία είναι η συνεχής βίωση και επιδίωξη υπό του ανθρώπου προκαθορισμένων υπό του ίδιου και μη εισέτι πραγματοποιηθέντων στόχων». Η Φιλοδοξία δηλαδή είναι κατάσταση και ως τέτοια εντάσσεται στην βίωση του ανθρώπου και όχι στην έκφραση της δράσεώς του.

Γ. Η Φιλοδοξία να φαίνεται κανείς ό,τι δεν μπορεί να είναι...

Το όγδοο Θεώρημα δεν μιλά για κάθε λογής φιλοδοξία, αλλά για μία συγκεκριμένη μορφή της. Η φιλοδοξία «να φαίνεται κανείς ό,τι δεν μπορεί να είναι» θα πρέπει να νοηθή τόσο στην υπέρβαση των ικανοτήτων, όσο και στην απόκρυψη αυτών. Όταν ένας άνθρωπος είναι αυτός που είναι, με δεδομένες τις ιδιαίτερες αρετές, ποιότητες, χαρίσματα και ικανότητές του, και εν τούτοις επιθυμεί να εκφράζεται πέραν του πλαισίου αυτών, ή όταν για οποιονδήποτε λόγο καταπνίγει τις ικανότητές του και δεν τις εκφράζει, τότε εντάσσεται στην έννοια του Θεωρήματος. Με άλλα λόγια το Θεώρημα αυτό θέλει τον άνθρωπο να εκφράζει ό,τι ακριβώς είναι. Οπότε γεννάται το ερώτημα: Τί είναι ο άνθρωπος;

Δ. Ο Άνθρωπος ως κατάληξη Θείας Ιδέας

Όπως γνωρίζουμε, ο άνθρωπος είναι η κατάληξη μίας εκδηλωμένης Ιδέας του Θεού, η οποία (κατάληξη) είναι συνάρτηση τόσο του κόσμου της ύλης όσο και του σκοπού

του ανθρώπου. Ο άνθρωπος είναι η κατάληξη της εκφράσεως μιάς Θείας Ιδέας -- δεν είναι η ίδια η Ιδέα.

Ακριβώς στο σημείο τούτο υπεισέρχεται η έννοια της ελευθερίας: αφού ο άνθρωπος δεν ταυτίζεται με την Ιδέα του, διατηρεί το δικαίωμα να την απαρνηθή, στρέφοντας την δραστηριότητά του προς άλλες κατευθύνσεις, ξένες προς αυτήν. Είτε λοιπόν ο άνθρωπος υπερβάλλει είτε υστερεί της πραγματικότητας, εκδηλώνει κάτι άλλο από την δική του ιδιαίτερη φύση, από την δική του προσωπικότητα.

Το Θεώρημα λοιπόν καλεί τον άνθρωπο να εκφράζεται εντός του πλαισίου του εαυτού του, όπως καθορίζεται από την Θεία Ιδέα που τον δημιούργησε και τον εμπυχώνει.

Ε. Ο Ρόλος της Αγάπης

Πώς ο άνθρωπος θα κατορθώσει να αποκτήσει συνείδηση της Θείας Ιδέας του, ούτως ώστε να ζη και να εκφράζεται μέσα στην «κοίτη» όπου «ρέει» αυτή η Ιδέα, αποφεύγοντας παρεκκλίσεις προς ό,τι ο ίδιος δεν μπορεί να είναι;

Κι εδώ η απάντηση είναι η Αγάπη:

- η Αγάπη προς τον εαυτό μας,
- προς τον συνάνθρωπο και
- προς τον Θεό.

Διότι δεν νοείται συμβιβασμος και συμπαρέυρεση Αγάπης και ελαττωματικότητας.

Ας θυμηθούμε την Κλειδα της πνευματικής εξελίξεως του ανθρώπου, όπως την περιγράψαμε στο πέμπτο Θεώρημα: «Για κάθε βήμα που επιχειρεί ο άνθρωπος δια της Αγάπης, κατακτά αντίστοιχο βαθμό Συνειδήσεως». Έτσι, ο άνθρωπος αγαπώντας υψώνεται σε Συνείδηση και υψούμενος σε Συνείδηση δημιουργεί την Προσωπικότητά του.

ΣΤ. Η Θεία Ακτίνα

Στο σημείο τούτο είναι καλό να σταθούμε λίγο στην σχέση που υφίσταται μεταξύ αφ' ενός της Θείας Ιδέας και αφ' ετέρου του ανθρώπου.

Η Θεία Ιδέα έχει ως Πηγή το Αίτιο εκ του οποίου απορρέει: δηλαδή τον Θεό. Εκφράζεται, εκδιπλώνεται και καταλήγει σε ένα αποτέλεσμα: το δημιούργημα «άνθρωπος».

Εάν θέλαμε να απεικονίσουμε σχηματικώς την εκδίπλωση της Ιδέας, θα συνδέαμε με μία ευθεία γραμμή τα δύο σημεία: την Πηγή και την κατάληξη. Η εν λόγω ευθεία -- δεδομένου ότι δεν πρόκειται περί υλικής γραμμής -- νοείται ως πνευματική ακτινοβολία: πρόκειται λοιπόν για μία Θεία Ακτίνα.

Αναφορικά λοιπόν προς την Θεία Ιδέα έχουμε τα εξής:

- Πηγή της, ο Θεός·
- Εκδίπλωσή της, η Θεία Ακτίνα·
- Κατάληξή της, ο Άνθρωπος.

Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε ότι ο άνθρωπος δεν είναι η Θεία Ακτίνα, αλλά το άκρο της ή η κατάληξή της. Βεβαίως, άκρο και Ακτίνα δεν διαχωρίζονται, αλλά ούτε και ταυτίζονται.

Ας θεωρήσει ο αναγνώστης ως αναλογικό παράδειγμα μίαν ακτίνα φωτός, η οποία προσπίπτει πάνω σε μία επιφάνεια, όπου σχηματίζει φωτεινό ίχνος. Το ίχνος αυτό -- η κατάληξη της φωτεινής ακτίνας -- είναι μεν αρρήκτως συνδεδεμένο με την φωτεινή ακτίνα, αλλ' εν τούτοις δεν μπορεί να ταυτισθή μαζί της. Είναι κάτι το διακεκριμένο, του οποίου η εμφάνιση εξαρτάται **και** από την φύση της επιφανείας επί της οποίας εμφανίζεται.

Σ'αυτή την έλλειψη ταυτίσεως -- σ' αυτή την ετερότητα -- Ακτίνας και καταλήξεώς της ανευρίσκεται όλη η φύση του ανθρώπου αλλά και η δυσκολία του έργου του.

Z. Η Ελευθερία και η Έλλειψη Συνειδήσεως στον Άνθρωπο

Τί είναι λοιπόν αυτό το «άλλο», που συνδέεται με την Θεία Ακτίνα αλλά ταυτοχρόνως διακρίνεται από αυτήν;

Είναι ένα δημιούργημα με δύο χαρακτηριστικά:

- την ελευθερία· και
- την έλλειψη συνειδήσεως.

Η ελευθερία, όπως προαναφέραμε, ανευρίσκεται στην ετερότητα που υφίσταται μεταξύ της Θείας Ακτίνας και της καταλήξεώς της. Αφού ο άνθρωπος είναι κάτι άλλο από την Ακτίνα, είναι αδέσμευτος και ελεύθερος -- διατηρεί την δυνατότητα είτε να συντονίζεται προς αυτήν και να εκφράζεται εντός του πλαισίου της Ιδέας την οποία φέρει εν εαυτώ, είτε να την αρνείται, αρνούμενος όμως έτσι την εσώτερη φύση του, εν τέλει τον ίδιο του τον εαυτό.

Ο Θεός θέλει να αποκαταστήσει την Τάξη, η οποία διαταράχθη λόγω της εωσφορικής πτώσεως. Καθώς ο Θεός είναι Παντοδύναμος, μία άμεση επέμβασή Του θα μπορούσε πάραυτα να αποκαταστήσει την Τάξη, καταργώντας ακαριαία την σχέση της εωσφορικής εναντιώσεως με το Πνεύμα. Κάτι τέτοιο όμως θα ήταν πράξη εξαναγκασμού και έξω από την Θεία Φύση της Ελευθερίας.

Γι'αυτόν τον λόγο συνέλαβε ο Θεός την Ιδέα της δημιουργίας ενός όντος, το οποίο θα μπορεί να είναι ελεύθερο -- να μην κυριαρχείται δηλαδή υποχρεωτικώς ούτε από τον

Θεό, ούτε από τον αντίπαλο -- και συγχρόνως να μην είναι συνειδητό, ούτως ώστε να μη θίγεται η ελευθερία του αντιπάλου.

Το όν αυτό, μέσα στην ασυνειδησία του, θα πρέπει να επιλέξει μόνο του, ελεύθερο, την οδό του, αποκτώντας -- εάν θέλει -- συνείδηση της Θείας Ιδέας του και κατ' επέκτασιν του εντός του εαυτού του Θεού. Κατ' αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνει την αποδέσμευση του πνεύματός του από την εναντίωση και υπηρετεί το Σχέδιο της Επανόδου, δηλαδή την αποκατάσταση της διαταραχθείσης Τάξεως.

Η. Ο Εσωτερικός Εαυτός του Ανθρώπου

Από όσα αναφέραμε μέχρι στιγμής συνάγεται ότι ο άνθρωπος έχει -- τρόπον τινά -- δύο εαυτούς:

- έναν βαθύτερο, θείο εαυτό (την Θεία Ακτίνα), στον οποίον οφείλει την ύπαρξή του και ο οποίος προσδιορίζει την ανόμοια φύση του και τις ιδιαίτερες προδιαγραφές του όντος του· και
- έναν καθημερινό, περιστασιακό εαυτό (την απόληξη της Θείας Ακτίνας), ελεύθερο και χωρίς συνείδηση, ο οποίος μπορεί να αποφασίσει να εκφράζεται εντός ή εκτός του αληθινού πλαισίου του όντος του, αναλόγως προς την εμπειρία, τις περιστάσεις και την διαμόρφωση της αντιλήψεώς του -- εν τέλει αναλόγως προς την παγίδευσή του ή όχι από το κακό.

Εάν ο άνθρωπος παγιδευθή από το κακό και εκδηλωθή εκτός των πλαισίων του όντος του -- είτε υπερβάλλοντας είτε μειώνοντας τις πραγματικές του ικανότητες -- τότε αρνείται τον θείο εαυτό του, υποδουλώνεται στο κακό και κυριαρχείται από τον αντίπαλο. Κι αν αυτή η κατάσταση παγιωθή και φθάσει ο άνθρωπος στην στιγμή της αποχωρήσεώς του από τον υλικό κόσμο, όταν η Θεία Ακτίνα αναδιπλωθή στην Πηγή της δεν θα είναι δυνατόν να λάβει μαζί της καταστάσεις εκτός της φύσεώς της: ο συγκεκριμένος άνθρωπος θα καταλήξει στην ανυπαρξία, στον θάνατο.

Γι' αυτό λοιπόν ο άνθρωπος έχει ως πρώτιστο καθήκον να αποτινάξει την υποδούλωσή του στην πλάνη και στο σφάλμα και να ανεύρει τον θείο εαυτό του. Κατ' αυτόν τον τρόπο θα μπορέσει αφ' ενός να συνδεθή με αυτόν, αφ' ετέρου να αναδιπλωθή επί της νοητής γραμμής της Ακτίνας και να επανεύρει την Πηγή του, αποδεσμεύοντας συγχρόνως το πνεύμα του από τον κόσμο της πτώσεως και εκπληρώνοντας έτσι την αποστολή του.

Θ. Σύνδεση με τον Θεό και Ύψωση προς τον Θεό

Δύο λοιπόν πράγματα οφείλει να επιτύχει ο άνθρωπος:

- να συνδεθή με τον Θείο Εαυτό του (την Θεία Ακτίνα)· και
- να ανέλθει δια του Θείου Εαυτού του προς τον Θεό.

Την σύνδεση με την Θεία Ακτίνα πραγματοποιεί η Αγάπη· την αναδίπλωση στην Πηγή μας, μέσω της Θείας Ακτίνας την οποία εκφράζουμε, παρέχει η συνεχώς υψουμένη συνειδησίς μας, η ολοένα αυξανόμενη αντίληψη της Αληθείας.

Υψώνεται ο άνθρωπος προς την Πηγή του, ακολουθώντας την νοητή γραμμή της Θείας Ακτίνας, όταν αποκτά ολοένα και μεγαλύτερη αντίληψη της Ιδέας την οποίαν εκφράζει, όταν αποκτά αντίληψη του Θεού και επανέρχεται εν Πνεύματι στην Πηγή απ' όπου απέρρευσε.

Έτσι ο άνθρωπος φεύγει από την κατάσταση της ατομικότητας· ενωμένος με την Θεία Ακτίνα εισχωρεί συνειδησιακώς στην κατάσταση του συνολικού Ενός, της Μονάδος.

I. Ελάττωμα και Σφάλμα

Στο Θεώρημα γίνεται διάκριση μεταξύ ελαττώματος και σφάλματος.

- Η ελαττωματικότητα είναι κατάσταση την οποία βιώνει ο άνθρωπος.
- Το ελάττωμα είναι ο τρόπος εκδηλώσεως της ελαττωματικότητας και -- στα πλαίσια του παρόντος Θεωρήματος -- ο τρόπος βιώσεως του ανθρώπου εκτός των πλαισίων του εαυτού του .
- Τα σφάλματα είναι οι εκάστοτε ελαττωματικές εκφράσεις.

IA. Η Ζωή στον Άνθρωπο

Το πρώτο Θεώρημα μάς αποκάλυψε ότι ο άνθρωπος είναι όν υπό αίρεσιν και ότι στον ίδιον επαφίεται το να ταυτισθή με την Ζωή ή να καταλήξει στον θάνατο.

Το όγδοο τούτο Θεώρημα μάς δίδει την έννοια - κλειδί της ετερότητας μεταξύ της Θείας Ακτίνας και της απολήξεώς της (του ανθρώπου). Η Θεία Ακτίνα ζη· ο άνθρωπος, ως κάτι άλλο από την Ζωή, δεν ζη· αλλ' εν τούτοις έχει την δυνατότητα να ζήσει, εάν το θελήσει.

Συνεπώς ο άνθρωπος δεν ζη -- φέρει εντός του την ζωή. Η Θεία Ακτίνα είναι που του παρέχει την δυνατότητα να ζήσει. Αυτό που εμείς αισθανόμαστε ως ζωή είναι η εν ημίν παρουσία της Ζωής, (δηλαδή του Θεού), που μάς έχει παρασχεθή ούτως ώστε να μπορέσουμε να γίνουμε οι ίδιοι Ζωή (δηλαδή να καταλήξουμε στην Θέωση).

Εκφραζόμενος ο άνθρωπος στα πλαίσια του αληθινού του εαυτού,

- αφ' ενός εκφράζει στον υλικό κόσμο την Θεία Ιδέα που τον εμπνυχώνει και δημιουργεί την Προσωπικότητά του, προάγοντας ταυτοχρόνως το Θείο Έργο της Αποκαταστάσεως· και
- αφ' ετέρου συνδέεται με τον εσώτερό του εαυτό (την Ζώσα Θεία Ακτίνα) και καταλήγει να ζήσει ο ίδιος ως όν αθάνατο.

Παράρτημα

Μία υψηλότερη θεώρηση του 8ου Θεωρήματος: Το Είναι και το Φαίνεται

Ο άνθρωπος είναι πνευματικό δημιούργημα αλλά ευρίσκεται εντός του κόσμου της πτώσεως. Τούτο το «αλλά» δίδει μίαν άλλη, νέα διάσταση, απαραίτητη για την κατανόηση της φύσεως του ανθρώπου.

Ως δημιούργημα του Θεού, ο άνθρωπος υπάρχει ένεκα της δράσεως της Θείας Ακτίνας, στην οποίαν οφείλει την ύπαρξή του, αλλά και την ιδιαίτερη ταυτότητά του. Ο άνθρωπος Είναι ό,τι έχει καθορίσει η Θεία Ακτίνα· Είναι ό,τι υπαγορεύει η Θεία Ιδέα.

Η νέα διάσταση για την οποία μιλήσαμε θέτει τον άνθρωπο εντός του εξωτερικού κόσμου, που είναι κόσμος ατομικότητας και διαιρέσεως, κόσμος εκτός της Μονάδος. Εκεί ο άνθρωπος δεν Είναι αλλά Φαίνεται.

- Το **Είναι** αφορά στην σχέση του ανθρώπου προς τον εσώτερον εαυτό του, την Δημιουργο Πηγή του. Εσωτερικώς, ο άνθρωπος Είναι.
- Το **Φαίνεται** αφορά στην εξωτερικότητα. Εξωτερικώς, ο άνθρωπος Φαίνεται.

Ο άνθρωπος όμως ταυτοχρόνως τελεί υπό έλλειψη συνειδήσεως. Γεννάται χωρίς συνείδηση και είναι ελεύθερος να αποφασίζει για την τύχη του. Αλλά δεν γνωρίζει το Είναι του, δεν έχει δηλαδή αντίληψη του βαθύτερου εαυτού του και δρά εκτός του εαυτού του, σε περιβάλλον που δεν είναι ο εαυτός του.

Αφ' ενός Είναι θείο δημιούργημα, αφ' ετέρου ευρίσκεται και Φαίνεται στον εξωτερικό κόσμο. Δεν έχει όμως αντίληψη ούτε του τί Είναι, ούτε του τί πρέπει να κάνει, ούτε του πώς πρέπει να φανή.

Κι εδώ αρχίζει η ζωή του κόσμου. Ο παράγων του κακού εκμεταλλεύεται την έλλειψη συνειδήσεως του ανθρώπου ως προς τον εαυτό του και τον οδηγεί σε εξωτερικές ενασχολήσεις κατά τις οποίες ο άνθρωπος -- μη γνωρίζοντας τον εαυτό του -- δεν εκφράζει εκείνο που Είναι, αλλά Φαίνεται ό,τι δεν είναι.

Στην περίπτωση αυτή το Είναι και το Φαίνεται του ανθρώπου ευρίσκονται εν διαστάσει.

Εάν όμως αυτός, υπό το φως της Αληθείας που αποκαλύπτεται από τον Θεό στην Ανθρωπότητα, αρχίσει ν' αποκτά αντίληψη του βαθύτερου εαυτού του (του Είναι του), τότε η δραστηριότητά του στον εξωτερικό κόσμο βαθμιαίως θα απηχεί την αντίληψη του Είναι του.

Το Φαίνεται θα αρχίσει να προσαρμόζεται προς το Είναι.

Με άλλα λόγια η διαφορά μεταξύ του ασυνειδήτου ανθρώπου κι εκείνου ο οποίος έχει αντίληψη του εσωτερικού εαυτού του, έγκειται στο Φαίνεσθαι, στο πώς ο άνθρωπος εμφανίζεται στον κόσμο της εξωτερικότητας, κι όχι στο Είναι, αφού το Είναι είναι αυτό που είναι, αμετάβλητο.

Η απόκτηση αντίληψης του εσωτερικού εαυτού του γίνεται βαθμιαίως, στην διάσταση του χρόνου, υπό πολλές προϋποθέσεις· βαθμιαίως λοιπόν δημιουργείται ένας «άξων» που συνδέει και συντονίζει το Φαίνεσθαι προς το Είναι. Κι όσο ο εν λόγω άξων ισχυροποιείται, τόσο αποσαφηνίζεται η σχέση ανθρώπου και Δημιουργού και τόσο περισσότερο ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται πώς και πόσο θα Φαίνεται στο πλαίσιο που απηγεί το Είναι του.

Επομένως ο άνθρωπος ζη δύο ζωές:

- μίαν εσωτερική, κατά την οποία καλλιεργεί ολοένα και περισσότερο την σχέση του με τον Δημιουργό· και
- μίαν εξωτερική, καθώς διαρκώς και περισσότερο μεριμνά ώστε να Φαίνεται καλύτερα το Είναι του στον εξωτερικό κόσμο.

Αυτή η συνεχής και βαθμιαία αλλαγή ομοιάζει με πλάστιγγα, της οποίας ο ένας δίσκος αναφέρεται στην εσωτερική ζωή του ανθρωπίνου όντος, η δε άλλη, στην εξωτερική του δράση. Αυτή η πλάστιγγα κινείται. Αρχικώς και μέχρις ορισμένου σημείου, το βάρος πέφτει στο Φαίνεσθαι, όπου αυτό δεν εκπροσωπεί το Είναι.

Από κάποια στιγμή και έπειτα, καθώς ο άνθρωπος στρέφεται προς τα έσω για να ανεύρει τον εσωτερικόν εαυτό του, το Φαίνεσθαι αρχίζει ν' αντισταθμίζεται από το Είναι. Σιγά - σιγά η πλάστιγγα αλλάζει κατάσταση. Η εσωτερική ζωή αρχίζει να βαρύνει όλο και περισσότερο.

Κάποια στιγμή -- κι αυτό είναι ένα σημείο που έχει αντίκτυπο και στους άλλους Κόσμους -- η πλάστιγγα θα ισορροπήσει και κατόπιν θα αρχίσει η ανάστροφη κίνηση των δίσκων. Θα βαρύνει τότε η εσωτερική ζωή, η αντίληψη του Είναι, περισσότερο από το επιπόλαιο Φαίνεσθαι.

Όποιος ξεπεράσει το μοιραίο τούτο σημείο καμπής, έχει υπερβή το αντίστοιχο σημείο καμπής στο αιθερικό επίπεδο και δεν κινδυνεύει πλέον από τον δεύτερο θάνατο, διότι έχει ενσυνειδήτως θέσει τον εαυτό του υπό την θεία βοήθεια, που είναι ισχυρότερη από την εναντίωση του κακού.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

A. Εισαγωγή

Δια του ρήματος «αποβάλατε» μάς δίδεται μία ιδιαίτερη παρουσίαση των ελαττωμάτων.

Τί δύναται να αποβάλει κανείς; Ασφαλώς όχι τον εαυτό του ή κάτι που ανήκει στον εαυτό του. Μπορεί όμως να αποβάλει κάποιο ξένο στοιχείο, το οποίο έχει παρεισφύσει εντός του από άλλη πηγή· στοιχείο που -- ως ξένο προς την ίδια του την φύση -- τον δυναστεύει προς ζημίαν του εαυτού του.

Εδώ λοιπόν αφ' ενός μεν δηλώνεται η ανάγκη να αντιληφθούμε την προέλευση των ελαττωμάτων, αφ' ετέρου δε δίδεται η οδήγηση να τα αποβάλουμε, καθιστώντας τον εαυτό μας ελεύθερο από τα δεσμά εκείνου του παράγοντος ο οποίος επεδίωξε -- δια μέσου των ελαττωμάτων -- να καταλάβει τον εαυτό μας.

Καλείται λοιπόν ο άνθρωπος να προχωρήσει με θάρρος, πίστη και επίγνωση της πραγματικότητας, σε μία «εγχείριση» επί του εαυτού του, προκειμένου να τον απαλλάξει από τα ξένα προς την φύση του στοιχεία, από τις κάθε λογής δεσμεύσεις που τον εμποδίζουν στην πνευματική του πρόοδο. Διότι δεν είναι δυνατόν στην πνευματική του πορεία να φέρει βάρη που τον εμποδίζουν να επιτύχει τον προορισμό για τον οποίο γεννήθηκε.

Για ποιον λόγο όμως να αναλάβει κανείς μία τέτοια δυσχερή πάλη; Μήπως για να αποκτήσει την Αιώνια Βασιλεία των Ουρανών; Λάθος! διακηρύσσει το Θεώρημα. Είναι λάθος να ενεργεί ο άνθρωπος το καλό, μόνο και μόνο για να αποκτήσει την Ουράνια Βασιλεία. Είναι λανθασμένη αυτή η -- τόσο διαδεδομένη -- νοοτροπία συναλλαγής.

B. Η Αιώνια Βασιλεία

Η Αιώνια Βασιλεία είναι το αιωνίως Υπάρχειν και ζήν του Πνευματικού Κόσμου. Πώς λοιπόν είναι δυνατόν ο άνθρωπος, εκ των κάτω, να θέλει να αποκτήσει δια συναλλαγής την πνευματική Βασιλεία του Θεού; Είναι δυνατόν το ατελές να έχει εξουσία επί του τελείου; Το κατώτερον επί του ανωτέρου; Το ασυνείδητον επί του Υπερσυνειδήτου;

Είναι συνεπώς μεγάλη πλάνη και θλιβερή προκατάληψη εκείνη η νοοτροπία που θέλει τον άνθρωπο να κάνει το καλό για να αποκτήσει δια συναλλαγής την Βασιλεία των Ουρανών.

Γ. Η Ανεξαρτησία

Στόχος της αποβολής των ελαττωμάτων είναι η κατάκτηση της ανεξαρτησίας μας ως όντος και ως ανθρώπου.

«Κατάκτηση σημαίνει την είσδυση, ταύτιση και ενοποίηση του κατακτώντος με το κατακτώμενο».

Δεν πρόκειται για μία απόκτηση, δηλαδή για μία ποσοτική προσθήκη στον υπάρχοντα πλούτο, αλλά για μία κατάσταση του όντος. Ο όρος κατάκτηση χρησιμοποιείται εδώ για να υποδηλώσει δράση στον ιδεατό και όχι στον υλικό χώρο.

Αντικείμενο της κατακτήσεως είναι η ανεξαρτησία. Τί είναι η ανεξαρτησία και ποιά η διαφορά της από την ελευθερία;

Η ελευθερία συσχετίζεται πάντοτε με κάποια δέσμευση -- ή καλύτερα με την απουσία δεσμεύσεως. Νοείται περισσότερο ως απελευθέρωση. Είμαστε ελεύθεροι από κάτι το δεσμευτικό. Με άλλα λόγια η ελευθερία αντιδιαστέλλεται προς την έννοια της υποδουλώσεως.

Ως εκ τούτου η ελευθερία είναι μία κατάσταση που αναφέρεται πάντοτε στον κόσμο της πτώσεως. Εκεί υπάρχουν όντα ελεύθερα ή ανελεύθερα. Ο Θεός όμως δεν είναι ελεύθερος, αφού δεν υπάρχει κάτι που θα μπορούσε να Τον δεσμεύσει -- ο Θεός είναι πέραν της ελευθερίας. Είναι ανεξάρτητος.

Η ανεξαρτησία λοιπόν ως έννοια δεν συναρτάται προς κάποιον άλλον παράγοντα.

Η ανεξαρτησία είναι χαρακτηριστικό της φύσεως του Πνεύματος: "το πνεύμα όπου θέλει πνει" (Ιω. 3.8).

Και δεν αποκτάται από τον άνθρωπο δια κάποιας συναλλαγής, ως αντιμισθία, αλλά κατακτάται: δηλαδή ο άνθρωπος καθίσταται ο ίδιος ανεξάρτητος.

Δ. Όν και άνθρωπος

Οι τρεις αυτές λέξεις -- **όν και άνθρωπος** -- έρχονται να επιβεβαιώσουν και να επισφραγίσουν τα όσα έχουν λεχθή μέχρι τώρα περί του ανθρώπου.

Ο άνθρωπος είναι πνευματικό δημιούργημα. Ο Δημιουργός, εκδηλώνοντας την Θέλησή Του ως Ακτίνα, καταλήγει αρχικώς στην προδημιουργία του ανθρωπίνου πνεύματος και εν συνεχεία -- με την συμβολή των κατωτέρων κόσμων (αιθερικού και υλικού) -- στην δημιουργία του ανθρώπου.

Το ανθρωπινό πνεύμα, θα λέγαμε, κοιτά ταυτοχρόνως προς δύο κατευθύνσεις, σάν το πρόσωπο του Ιανού:

- αφ' ενός βλέπει την Θεία Ακτίνα, στην οποίαν οφείλει την ύπαρξή του ως όν (ως υπάρχον δημιούργημα)·
- αφ' ετέρου βλέπει τον κόσμο, του οποίου μετέχει ως άνθρωπος.

Διαπιστώνει τότε δύο αντίρροπες έννοιες: από την μία το Θείο στοιχείο, την Θεία Ακτίνα, που του δίδει το Υπάρχειν· από την άλλη, τον κόσμο, την υλική φύση, της οποίας μετέχει ως αναπόσπαστο μέλος.

Καλείται λοιπόν, αυτά τα δύο ξεχωριστά και αντίρροπα στοιχεία -- το *όν* και τον *άνθρωπο* -- να τα συνδέσει με ένα και να συγκροτήσει μία τριάδα: *όν και άνθρωπος*.

Όταν κατ' αυτόν τον τρόπο ο άνθρωπος επιτύχει να συνδεθή με τον εσωτερικό του εαυτό, με την εσωτερική του ύπαρξη, αποκτώντας συνείδηση αυτής, τότε αποκτά συνείδηση της Ιδέας, η οποία εκφράζεται ως άνθρωπος στον κόσμο. Θεία Ακτίνα και άνθρωπος συνδέονται αρρήκτως σε Έν κι αυτό το Έν δεν υπόκειται πλέον στις καταστρεπτικές επιδράσεις του κόσμου.

Τότε ο άνθρωπος εισχωρεί ενοποιημένος στον Πνευματικό Κόσμο, μετέχει της ανεξαρτήτου φύσεως του Πνεύματος, καθίσταται αιώνιο πνευματικό Όν.

Ε. Ελαττώματα και Δυνάστες

Η ανεξαρτησία του ανθρώπου κατακτάται δια της αποβολής των ελαττωμάτων. Τούτο σημαίνει ότι ο άνθρωπος, αποβάλλοντας τα ελαττώματά του, μεταβάλλει την κατάσταση της υπάρξεώς του, μεταμορφώνεται βαθμιαίως και καθίσταται ανεξάρτητος.

Η κλειδα της όλης επιτυχίας είναι μία: η αποβολή των ελαττωμάτων. Μάλιστα το Θεώρημα δηλώνει ότι τα ελαττώματα είναι «τα μέσα» (και όχι απλώς μέσα, δηλαδή κάποια μέσα, αλλά τα μόνα μέσα), δια των οποίων οι δυνάστες καταδυναστεύουν τους δυναστευόμενους. Γιατί όμως ομιλεί για δυνάστες (στον πληθυντικό αριθμό), αφού είναι γνωστό ότι ο δυνάστης είναι ένας, ο γνωστός αντίπαλος, το εκπεσον όν που αντιστρατεύεται κάθε δημιουργική ενέργεια του Θεού στον κόσμο τούτον;

Ο πληθυντικός ερμηνεύεται κατά δύο τρόπους. Κατ' αρχήν ο εωσφόρος δεν δύναται να θεωρηθή ως Μονάδα. Ενσαρκώνοντας την άρνηση της Θείας Μονάδος, έδωσε εμφάνιση στην διαίρεση -- γι' αυτό ομιλεί ο Χριστος για «λεγεώνα» στην θεραπεία του δαιμονιζομένου.

Ο δεύτερος λόγος χρήσεως του πληθυντικού είναι ότι ο αντίπαλος, στην προσπάθειά του να εναντιωθή προς το Θείο Σχέδιο, παγιδεύει -- και πάλι δια των ελαττωμάτων -- ορισμένους ανθρώπους τους οποίους χρησιμοποιεί ως όργανά του κατά των συνανθρώπων τους.

Δυνάστες και δυναστευόμενοι έχουν ένα κοινό σημείο: καταλήγουν στην εκμηδένιση της Προσωπικότητας, δηλαδή στην διακοπή κάθε σχέσεως μεταξύ του ανθρώπου και της εντός αυτού Ακτίνας την οποίαν εκπροσωπεί.

Τα ελαττώματα είναι τα μέσα του δυνάστη. Πλανώντας τον άνθρωπο, στοχεύει να τον φορτώσει με ελαττώματα και να του δημιουργήσει άλλη φύση, ελαττωματική και άσχετη προς τον Θείο του προορισμό.

Μόνον με την αποβολή των ελαττωμάτων -- δηλαδή με την επίτευξη Αγνότητας -- θα λειτουργήσουν προς όφελος του ανθρώπου οι Νόμοι της Ομοιογενείας και της Ανταποδόσεως και θα του επιτρέψουν να συνταυτισθή με την αμιγή και ανεξάρτητη φύση της Ζωής.

Εν Κατακλείδι:

Ο άνθρωπος πρέπει να επανέλθει στην φυσική του κατάσταση, όχι για να λάβει κάποια ανταμοιβή, αλλά για να αποκατασταθή στο ύψος του αληθινού εαυτού του.

Τα ελαττώματά του δεν ζημιώνουν σε τίποτε την Θεία Νομοτέλεια· ζημιώνουν όμως τον ίδιο τον άνθρωπο, ως άτομο και ως σύνολο.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

A. Εισαγωγή

Ο σημερινός άνθρωπος δεν δέχεται εύκολα τις προτροπές της Ηθικής. Συχνά τις απορρίπτει, για τον λόγο ότι δεν βοηθείται από τον τρόπο με τον οποίον προσφέρεται σήμερα η Ηθική· δεν του δίδεται η βαθύτερη δικαιολόγησή της, η οποία θα στηρίξει την πίστη του και θα δημιουργήσει την δύναμη της συνειδήσεώς του.

Το Θεώρημα τούτο θέλει μεν την Ηθική ως απαραίτητη προϋπόθεση της ανθρωπίνης τελειώσεως, αλλά δεν σταματά εκεί: εισέρχεται στην διερεύνηση της Αληθείας, προκειμένου να δικαιολογήσει την Ηθική και να της δώσει ακλόνητο θεμέλιο στην συνείδηση των ανθρώπων.

B. Η Κλοπή

«Κλοπή είναι απατηλή οικειοποίηση ξένων αγαθών ή δικαιωμάτων, η οποία προσβάλλει την έννοια της Δικαιοσύνης».

«Δικαιοσύνη είναι ο φρουρος της Αρμονίας· Αρμονία είναι το προϊόν της Αγάπης».

Από τους ανωτέρω ορισμούς βλέπουμε τις τρεις έννοιες Δικαιοσύνη, Αρμονία και Αγάπη να αλληλοσυνάπτονται. Είναι συνεπώς φυσικό η προσβολή μιάς εννοίας να αντανακλά και επί των άλλων.

Η κλοπή προσβάλλει την Δικαιοσύνη. Καθώς η Δικαιοσύνη φρουρεί την Αρμονία, δια της προσβολής της διαταράσσεται η Αρμονία, με αποτέλεσμα να εμφανίζεται τελικώς μία εναντίωση προς την Αγάπη, την μία εκ των δύο εκφράσεων του Θεού.

Γ. Το Ψεύδος

«Το ψεύδος είναι η διεστραμμένη εμφάνιση της Αληθείας, η οποία (διεστραμμένη εμφάνιση) διαταράσσει την δημιουργικότητα και εναντιώνεται προς την Θεία Σοφία».

Η Αλήθεια είναι αυτό που είναι· είναι ο Θεός. Είναι δυνατόν λοιπόν να διαστραφή; Ασφαλώς όχι. Γι' αυτό δεν λέγει ο ορισμός ότι ψεύδος είναι η διαστροφή της Αληθείας, αλλά ότι είναι η διεστραμμένη εμφάνιση της Αληθείας.

Η εναντίωση δεν δύναται να θίξει αυτήν καθ' εαυτήν την Αλήθεια, αλλά μόνο τον τρόπο εμφανίσεώς της. Ο αντίπαλος δεν μπορεί να θίξει τον Θεό, αλλά μόνον ό,τι ο Θεός εμφανίζει στους κόσμους της πτώσεως: το δημιούργημά του.

Έχουμε ήδη πει ότι κόσμοι της πτώσεως είναι ο υλικός και ο αιθερικός, όπου έχει πρόσβαση το κακό.

Το ψεύδος, εμφανιζόμενο, προσβάλλει την Αλήθεια. Η πλάνη, χρησιμοποιώντας το ψεύδος, διαστρέφει την εμφάνιση της Αληθείας. Προσβάλλει έτσι την Θεία Σοφία -- την άλλη έκφραση του Θεού -- και διαταράσσει την Δημιουργικότητά της. Και μέσα σ' αυτή την Δημιουργικότητα εντάσσεται και η αυτοδημιουργία του ανθρωπίνου όντος. Πλανώμενος ο άνθρωπος είναι αδύνατον να δημιουργήσει την προσωπικότητά του και να καταλήξει στην οντοποίηση, στην Ζωή, στην Αιωνιότητα.

Εάν λοιπόν το δέκατο Θεώρημα ομιλεί για την κλοπή και το ψεύδος, το κάνει επειδή τα δύο αυτά ελαττώματα -- εναντιούμενα προς τις δύο Θείες Εκφράσεις -- μάς δίδουν πλήρη την εικόνα της εναντιώσεως προς τον Ίδιο τον Θεό στην ολοκληρωμένη Του εκδήλωση της Αγάπης και της Σοφίας.

Δ. Η Πάλη του Ανθρώπου

Μέσα στην Δημιουργία, ο άνθρωπος είναι το όν εκείνο στο οποίο έχει ανατεθή το έργο της Αποκαταστάσεως. Φροντίζοντας εν τη ελευθερία του και αφ' εαυτού του να αποκτήσει συνείδηση της Αληθείας, καθίσταται ο ίδιος προϊόν της Αληθείας και γίνεται δεκτος στον Πνευματικό Κόσμο της Αληθείας.

Είναι συνεπώς φυσικό ο εωσφόρος, το εκπεσον όν, να στραφή κατά του ανθρώπου για να ματαιώσει τα δημιουργικά του σχέδια.

Το εκπεσον όν, έχοντας ως κατοικία και μέσον δράσεώς του το κατώτερο αιθερικό επίπεδο, επιτίθεται εναντίον του ανθρώπου σφραγίζοντας την ανθρώπινη ψυχή με διάφορες προδιαθέσεις και -- εν προκειμένω -- με την προδιάθεση της κλοπής.

Τούτο δεν σημαίνει ότι ο άνθρωπος έρχεται στον κόσμο με το βάρος του ελαττώματος της κλοπής, αλλά με την προδιάθεση. Η προδιάθεση είναι μία τάση, βαίνουσα προς ωρισμένο στόχο, χωρίς ν' αποτελεί έκφραση είτε συνειδητή είτε ασυνειδητή. Δίδει όμως την δυνατότητα, όταν συντρέξουν οι αντίστοιχες περιστάσεις, να εκδηλωθή ο άνθρωπος δια μέσου αυτής.

Εάν παρατηρήσουμε το μικρο παιδάκι, ποιά τάση διαπιστώνουμε ότι έχει κατά το μάλλον ή ήττον έντονη; Την τάση να πάρει (τα παιχνίδια των άλλων παιδιών ή ό,τι άλλο βρεί). Κι αυτή η τάση είναι έκφραση της προδιαθέσεως της αποκτήσεως, της κατακρατήσεως -- εν τέλει της κλοπής.

Μεγαλώνοντας, η τάση αυτή συγκεκριμενοποιείται. Ο άνθρωπος παίρνει αρχικώς για να καλύψει τις ανάγκες του και κατόπιν για να συγκεντρώνει ό,τι αγαθά διαθέτει η

κοινωνία στην οποία ζη. Αυτή ακριβώς η καθ' υπέρβασιν του μέτρου των αναγκών του οικειοποίηση είναι η κλοπή.

Μάλιστα το να πάρει κανείς καθ' υπέρβασιν από τον κοινο κορβανά της Φύσεως θεωρείται εξ ίσου κλοπή, αφού τα αγαθά της Φύσεως έχουν σκοπό την εξυπηρέτηση των αναγκών όλων των ανθρώπων.

Εκείνος ο οποίος οικειοποιήθηκε αγαθά καθ' υπέρβασιν του μέτρου των αναγκών του, προσπαθεί εν συνεχεία να τα διατηρήσει ψευδόμενος ή αρνούμενος την πράξη του, είτε προβάλλοντας λογικοφανείς δικαιολογίες. Έτσι, έχοντας προσβάλλει αρχικώς την Θεία Αγάπη δια της κλοπής, προσβάλλει τώρα την Θεία Σοφία δια του ψεύδους.

Πώς ο άνθρωπος θα μπορέσει να αντιμετωπίσει αποτελεσματικώς αυτή την επίθεση του αντιπάλου;

Γνωρίζοντας την Αλήθεια και εφαρμόζοντάς την. Και λέγοντας «Αλήθεια» δεν εννοούμε αορίστως γνώσεις περί του Παντός, αλλά συγκεκριμένα τον Νόμο ο οποίος διέπει την ύπαρξη και την ζωή του ανθρωπίνου όντος.

"Γνώσεσθε την Αλήθειαν και η Αλήθεια ελευθερώσει υμάς" (Ιω. 8.32).

Η εφαρμογή της Αληθείας, η υιοθέτησή της στην καθημερινή ζωή, έχει ως αποτέλεσμα την βίωση του ανθρώπου εν Αγάπη και Σοφία Θεού. Κατ' αυτόν τον τρόπο αίρεται η Πτώση και συντελείται η Αποκατάσταση.

Ε. Ελάττωμα και σφάλμα

Καλά θα ήταν στο σημείο αυτό να κάνουμε διάκριση μεταξύ σφάλματος και ελαττώματος.

«Σφάλμα είναι πράξη του ανθρώπου εξωτερική και συνήθως είναι η εξωτερίκευση της ελαττωματικότητός του».

«Η ελαττωματικότητα είναι κατάσταση εσωτερική, βαρύνουσα την συνείδηση του ατόμου».

Η εξωτερική πράξη είναι πράξη στα πλαίσια της σχέσεως του ανθρώπου με τον εξωτερικό υλικό κόσμο αλλά και με όλους τους κόσμους του Παντός. Το σφάλμα λοιπόν προϋποθέτει πράξη η οποία έχει τις μεν ρίζες της στην εσωτερικότητα του ανθρώπου (και συγκεκριμένα στις θελήσεις του), την δε εμφάνισή της έξωθεν του ανθρώπου, στο εξωτερικό του περιβάλλον. Το σφάλμα είναι υλοποίηση μίας ελαττωματικής καταστάσεως εσωτερικής.

Γιατί όμως ο ορισμός του σφάλματος λέγει ότι συνήθως το σφάλμα είναι εξωτερίκευση της ελαττωματικότητός του;

Εάν προσέξουμε, θα διαπιστώσουμε ότι υπάρχουν δύο μείζονες κατηγορίες σφαλμάτων:

- σφάλματα κατά συρροήν· και
- σφάλματα περιστασιακά.

Τα κατά συρροήν είναι φανερό ότι αποτελούν εκδήλωση της ελαττωματικότητός μας. Τα περιστασιακά διακρίνονται περαιτέρω σε:

α. Εκείνα που ουδέποτε επανελήφθηκαν και ουδεμία σχέση έχουν με την συνείδησή μας. Αυτά δεν αποτελούν ελάττωμα, δεν απορρέουν δηλαδή από εσωτερική κατάσταση που υφίσταται ως βάρος στην συνείδησή μας, αλλά οφείλονται σε κάποια συγκυρία εξωτερικών γεγονότων, τα οποία κατά κάποιον τρόπο άμεσον ή έμμεσο μάς εξώθησαν προς το σφάλμα.

β. Εκείνα που διεπράχθησαν μεν μία φορά, αλλ' εν τούτοις αποτελούν εκδήλωση της ελαττωματικότητός μας. Δηλαδή σ'αυτή την περίπτωση υπάρχει ελάττωμα τέτοιας φύσεως, ώστε να ικανοποιείται με μία και μόνη -- εφ' άπαξ -- εξωτερική εκδήλωση.

Εάν λοιπόν τα σφάλματα αφορούν στην σχέση του ανθρώπου με την εξωτερικότητα, η ελαττωματικότητα είναι κατάσταση εσωτερική του εαυτού. Αποτελεί βάρος που εναντιώνεται στην συνείδησή μας και υποχρεώνει τον δείκτη της αντιλήψεως να κατέρχεται στο σκότος της πλάνης και να εκδηλώνεται δια μέσου των σφαλμάτων, με τις ολέθριες συνέπειες που έχουμε ήδη αναφέρει.

ΣΤ. Ψεύδη εν επιγνώσει και Ψεύδη εν αγνοία

Ο άνθρωπος ψεύδεται εν επιγνώσει όταν γνωρίζει εκ των προτέρων ότι τα λεγόμενά του αντιστρατεύονται την Αλήθεια. Είναι όμως δυνατόν κάποιος να ψεύδεται εν αγνοία του, έχοντας περιπέσει σε πλάνη. Και στην μία και στην άλλη περίπτωση ο άνθρωπος αρνείται την Αλήθεια και φέρει ευθύνη γι' αυτό. Και όταν μεν ψεύδεται εν επιγνώσει, θα το θεωρούσαμε φυσικό. Γιατί όμως κάποιος να ευθύνεται εάν, έχοντας πλανηθή, αρνείται την Αλήθεια εν αγνοία του;

Διότι οι Νόμοι που διέπουν το Πάν λειτουργούν είτε ο άνθρωπος τους αντιλαμβάνεται είτε όχι. Δεν αναστέλλουν την δράση τους επειδή ενδεχομένως κάποιος άνθρωπος τους αγνοούν. (Επί παραδείγματι, η άγνοια του νόμου της βαρύτητος δεν πρόκειται να σώσει κάποιον που πέφτει σ' έναν γκρεμό!)

Το ψεύδεσθαι λοιπόν -- που στην εποχή μας είναι ευρύτατα διαδεδομένο, ιδιαίτερος στις επαγγελματικές συναλλαγές -- στην πραγματικότητα συντονίζει ποιοτικώς τον ψευδόμενο με τον πατέρα του ψεύδους: τον εωσφόρο. Ως αποτέλεσμα, οδηγεί τον άνθρωπο στην συνταύτιση του πεπρωμένου του με τον πνευματικό θάνατο. Και τούτο είτε ο άνθρωπος το γνωρίζει είτε όχι!

Τί πρέπει να κάνει για να εξέλθει από αυτήν την δύσκολη θέση;
Να αναζητήσει, να ανεύρει και να εφαρμόσει την Αλήθεια, μεριμνώντας για τα εξής τρία πράγματα:

- Να αποκτήσει πρόθεση στην ζωή του. Να καλλιεργήσει εντός του το κίνητρο που θα τον οδηγήσει στον σκοπό τον οποίον επιζητεί. Να βιώσει την ανάγκη να ζη υπό το φως της Αληθείας.
- Να μετατρέψει την πρόθεση αυτήν σε θέληση ισχυρή και ακατάβλητη.
- Να υλοποιήσει την πρόθεση και την θέληση σε προσπάθεια.

Αυτή του η έμπρακτη αίτηση θα ικανοποιήσει την αναγκαία συνθήκη της Ελευθερίας και θα ανακινήσει κάποιους άλλους Νόμους, οι οποίοι θα προσέλθουν να καλύψουν την ανάγκη του αιτούντος.

Z. Κλοπή εν επιγνώσει και κλοπή εν αγνοία

Η πράξη της κλοπής αναπαράγει και αναβιώνει την αρχέτυπη και αρχέγονη πράξη της απατηλής οικειοποίησεως της Δημιουργίας από τον εωσφόρο.

Η Δημιουργία ανετέθη στον εωσφόρο προς δόξαν Θεού· αυτός όμως την κατεχράσθη με σκοπό την δόξα του εαυτού του, άρχων εντός αυτής. Αρνούμενος να την προσαρτήσει στην Μονάδα του Παντός, εξέπεσε και απομονώθηκε εντός του Χάους, το οποίο προεκάλεσε δια της πτώσεώς του. Αυτός ο αποκλεισμός περιγράφεται ως κλοιος μιάς καταστάσεως απρόσιτης στην ανθρώπινη διάνοια, γι' αυτό χαρακτηρίζεται ως «κλοιος μυστηρίου».

Ανάλογο αποκλεισμό υφίσταται ο άνθρωπος όταν διαπράττει κλοπή. Αναγκάζεται τότε να αποκρύπτει την προσωπικότητά του από τους συνανθρώπους του, απομονώνεται από την λοιπή ανθρωπότητα και χάνει την ευκαιρία να εμφανίσει την Ιδέα την οποία ενσαρκώνει.

Όπως συμβαίνει και στην περίπτωση του ψεύδους, οι άνθρωποι κλέβουν είτε εν επιγνώσει είτε εν αγνοία. Εν επιγνώσει κλέβουν όταν γνωρίζουν ότι οικειοποιούνται ξένα αγαθά ή δικαιώματα. Πώς όμως μπορεί κάποιος να κλέβει εν αγνοία του;

Ξεκινά αρχικώς να ικανοποιεί τις ανάγκες του -- κάτι απολύτως θεμιτό, που επιβάλλεται από το αναφαίρετο δικαίωμα προς το ζήν. Μη έχοντας όμως αντίληψη της Αληθείας και μη δυνάμενος να εκτιμήσει επακριβώς το μέτρο των πραγματικών αναγκών του, είτε τις υπερεκτιμά, οπότε επιδίδεται πλέον σ' έναν ξέφρενο καλπασμο συσσωρεύσεως αγαθών, είτε τις υποτιμά, με αποτέλεσμα την ατομική του στέρηση και ζημία.

H. Το Μέτρο των Αναγκών

Πώς δύναται ο άνθρωπος να αποκτήσει συνείδηση του πραγματικού μέτρου των αναγκών του, ούτως ώστε να διατηρήσει την ευθεία οδό που οδηγεί στον στόχο του;

Γνωρίζουμε την Κλείδα της πνευματικής εξελίξεως του ανθρώπου: είναι η Αγάπη. Η τρίκλινη Αγάπη -- προς εαυτόν, προς τον συνάνθρωπο και προς τον Θεό -- είναι εκείνο το μυστικό πύρ που μεταμορφώνει τον άνθρωπο, τον ανυψώνει συνειδησιακά και τον συνταυτίζει με την Αλήθεια. Δια της Αγάπης ο άνθρωπος θα πορευθή προς την Αλήθεια.

Η Αγάπη είναι ο μίτος της Αριάδνης που θα τον οδηγήσει στην αντίληψη της Αληθείας. Και η Αλήθεια θα του καθορίσει επακριβώς το μέτρο των αναγκών του, δίδοντάς του την ευκαιρία να περιορισθή στην ικανοποίηση των πραγματικών του αναγκών, διακόπτοντας έτσι κάθε επαφή με το εκπεσον όν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

A. Άτομο και Προσωπικότητα

Αν και απλο στην διατύπωσή του, το ενδέκατο Θεώρημα δίδει μία κλείδα στον άνθρωπο για να περάσει από το σκότος της αγνοίας στο Φως της Αληθείας.

Παρατηρούμε κατ' αρχάς μία αντιδιαστολή μεταξύ ατόμου και Προσωπικότητας. Τούτο μάς οδηγεί στην διαπίστωση ότι ο άνθρωπος αφ' ενός μεν ζη ως άτομο, αφ' ετέρου δε δημιουργεί την προσωπικότητά του.

- Ο άνθρωπος θεωρείται ως άτομο, καθώς ζη στον υλικό κόσμο και αντιδιαστέλλεται λόγω της ανομοιότητός του από τους άλλους ανθρώπους και από τις άλλες μορφές της δημιουργίας·
- Εκ παραλλήλου δημιουργεί την προσωπικότητά του, δηλαδή τελειούμενος αποκτά συνείδηση, ώστε να συνδεθή κάποτε με την Πηγή του και να καταστή αιώνιο πνευματικό Όν.

Ως άτομο, το ανθρώπινο όν ζη και εκφράζεται στον κόσμο της εξωτερικότητας. Ως προσωπικότητα, υψώνεται σε τελείωση και τείνει να ενωθή με την Θεία Ακτίνα, της οποίας είναι η προβολή και το αποτύπωμα.

Άρα ο άνθρωπος -- ιδού η μνητική κλείδα -- ζη διπλή ζωή:

- αφ' ενός, μία ζωή εξωτερική, καθώς εμφανίζεται ως άτομο και δρά στον κόσμο της ύλης· και
- αφ' ετέρου, μία ζωή εσωτερική, άϋλη, αόρατη, καθώς δημιουργεί την προσωπικότητά του και συνάπτει σχέση με την Θεία Ακτίνα της οποίας είναι προβολή.

B. Οι Πράξεις

Κατόπιν αυτής της διαπιστώσεως, παρατηρούμε ότι η προεξάρχουσα έννοια στο Θεώρημα αυτό είναι η πράξη.

«Πράξεις είναι οι ηθελημένες παρορμήσεις». Καταλήγουν πάντοτε σε:

- νοητικά συμφωνήματα (δηλαδή σκέψεις τις οποίες αποδεχόμαστε, υιοθετούμε και επεξεργαζόμαστε)· ή
- ψυχικά συναισθήματα τα οποία επιτρέπουμε να εμφανίζονται και να διατηρούνται· ή

- εξωτερικές υλοποιήσεις (δηλαδή ηθελημένες κινήσεις και λόγους).

Γνωρίζουμε εξ άλλου ότι τις πράξεις διέπει ο Νόμος της Ανταπόδοσεως, ο οποίος -- κινούμενος από την Θεία Δικαιοσύνη -- δρά ως εξής: Εάν μεν οι πράξεις είναι δημιουργικές, προερχόμενες από αγαθή συνείδηση, ο Νόμος αυτός θα επανέλθει και θα ευεργετήσει εκείνον από τον οποίον απέρρευσαν οι πράξεις. Εάν όμως είναι καταστρεπτικές, προερχόμενες από βεβαρυμένη συνείδηση, η ανταπόδοση θα επιφέρει την τιμωρία, προκειμένου να επανακτηθή η ισορροπία.

Στην πραγματικότητα η ανταπόδοση είναι η φώτιση ή η συσκότιση της συνειδήσεως και η συνεπακόλουθη ορθή ή λανθασμένη δράση του ανθρώπου. Ο Θεός δεν είναι τιμωρός!

Γ. Η σχέση εξωτερικής και εσωτερικής Ζωής

Βάσει λοιπόν των παραπάνω, το Θεώρημα λέγει ότι κάθε πράξη που ωφελεί τον άνθρωπο στην εξωτερική του ζωή (καθώς αυτός συναλλάσσεται με τον εξωτερικό κόσμο), δεν μπορούμε να πούμε ότι είναι πάντοτε και ωφέλιμη στην εσωτερική του Ζωή, δηλαδή στην σχέση του με την Θεία Ακτίνα και στην ανεξαρτησία της προσωπικότητός του.

Εκείνο που έχει μεγαλύτερη σημασία για τον άνθρωπο δεν είναι η κοσμική του ζωή, η ζωή την οποία ζη στο εξωτερικό περιβάλλον. Διότι αυτή η ζωή είναι εκ των προτέρων γνωστό ότι κάποτε θα τελειώσει. Το πνευματικό όμως δημιουργήμα πρέπει να παραμείνει αθάνατο. Η μεν ζωή του κόσμου τούτου αποτελεί κάτι το προσωρινό, η δε εσωτερική Ζωή (η σχέση του με την Θεία Ακτίνα) μπορεί να αποβεί αιώνια.

Ένα όμως είναι βέβαιον: ότι η ατομική ζωή του ανθρώπου -- η ζωή του εδώ στον κόσμο -- είναι που επιδρά στην επιτυχία ή όχι της πνευματικής του Ζωής. Με άλλα λόγια, μπορεί μεν να είναι περιορισμένη η ζωή του ανθρώπου σ' αυτόν τον κόσμο, αλλά δεν είναι άνευ σημασίας: αντιθέτως είναι μοναδικής σημασίας, διότι από αυτήν την εξωτερική και προσωρινή ζωή εξαρτάται και η αιώνια Ζωή του.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο οφείλει ο άνθρωπος να προσέχει τις πράξεις που διαπράττει στην εξωτερικότητα και να τις ελέγχει ως προς την ωφέλειά τους.

Δ. Η Ωφέλεια των Πράξεων

Αφού ο άνθρωπος ζει δύο ζωές (μία εξωτερική και μία εσωτερική), είναι λογικό ότι άλλα είναι τα κριτήρια της ωφελείας για την ζωή στον κόσμο και άλλα για την δημιουργία της Προσωπικότητας.

Αναφερόμενοι στην ζωή του ανθρώπου ως άτομου που συναλλάσσεται με τον εξωτερικόν κόσμο, θα λέγαμε ότι «ωφέλεια είναι η απόκτηση αγαθών ή η δημιουργία ευεργετικών συνθηκών διαβιώσεως». Όταν λοιπόν θέλουμε να κρίνουμε μία πράξη

ως προς την εξωτερική της ωφέλεια, θα πρέπει να δούμε τί αγαθά ή ευνοϊκές συνθήκες διαβίωσης μάς προσκομίζει.

Τί είναι ωφέλεια για τον άνθρωπο ως προς την σχέση του με την Θεία Ακτίνα; Η ολοένα μεγαλύτερη τελείωσή του. Η κατάκτηση διαρκώς υψηλότερων βαθμίδων συνειδήσεως. Ο όλο και μεγαλύτερος συντονισμός του Φαίνεσθαί του προς το Είναι του. Η προϊούσα μεταστοιχείωσή του δια του Πυρος της Αγάπης. Αυτό είναι που ωφελεί τον άνθρωπο στην προσπάθειά του να δημιουργήσει την προσωπικότητά του και να συνδεθεί με την Θεία Ακτίνα του, εκδηλώνοντας έτσι την Θεία Ιδέα την οποίαν ενσαρκώνει.

Ε. Το Κριτήριο των Πράξεων

Το όλο πρόβλημα λοιπόν ανάγεται στο εξής ερώτημα: Ποιές από τις πράξεις που μάς αποφέρουν ωφέλεια στην εξωτερική μας ζωή (αγαθά και ευνοϊκότερες συνθήκες διαβίωσης) μπορούν να ωφελήσουν και στην δημιουργία της Προσωπικότητας;

Κριτήριο και μέτρο των πράξεων είναι οι Ανάγκες. Εάν μία ωφέλεια στην εξωτερική ζωή ικανοποιεί μία ανάγκη του ανθρώπου, συνεπάγεται ότι η εν λόγω ωφέλεια συμβάλλει και στην δημιουργία της προσωπικότητας. Διότι η ικανοποίηση της ανάγκης απελευθερώνει το άτομο από την δυσχέρεια που βιώνει, οπότε το ανθρώπινο πνεύμα έχει την δυνατότητα να υψωθεί εσωτερικώς σε βαθμό τελειώσεως.

«Ανάγκες είναι οι απαιτήσεις του ανθρώπου για να διατηρηθή στην ζωή». Είναι φανερό ότι εάν κάποιος δυσκολεύεται να διατηρηθή στην ζωή του κόσμου (π.χ. ένας άνεργος), δεν ευρίσκεται υπό τις συνθήκες πνευματικής διαυγείας, ψυχικής γαλήνης ή και υγείας σώματος ακόμη, ώστε να μπορέσει να δημιουργήσει την προσωπικότητά του.

Αλλά και η υπέρμετρη συσσώρευση αγαθών αποπροσανατολίζει το άτομο, αφού το βάρος των αποκτημάτων μεταφράζεται εν τέλει σε απασχολήσεις διαχειρίσεως.

Άρα, εάν ο άνθρωπος κατορθώσει να διαπιστώσει και να συγκεκριμενοποιήσει το μέτρο των αναγκών του (οι οποίες αποτελούν απαίτηση του όντος για να διατηρηθή στην ζωή), και αποφύγει τόσο μεν την υπερβολή, όσο δε την στέρηση, τότε έχει καταστή ελεύθερος και ισορροπημένος· ο νούς του είναι καθαρός και η ψυχή του γαλήνια· και μέσα σ' αυτές τις ευνοϊκές συνθήκες δύναται να εργασθή για την δημιουργία της προσωπικότητός του.

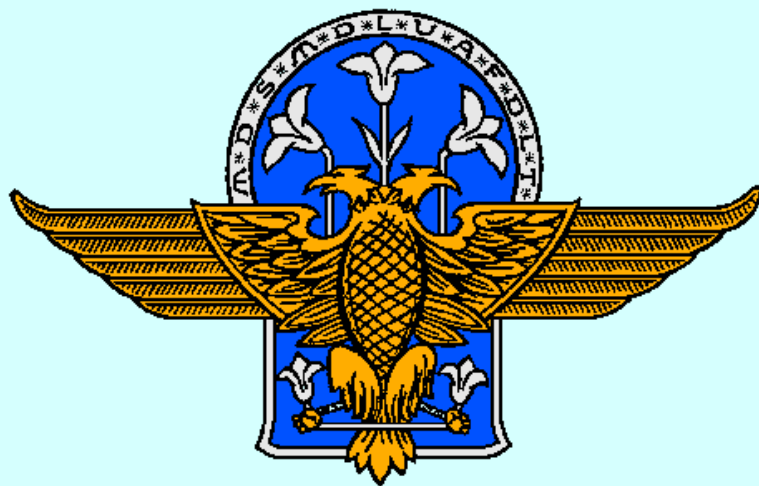
ΣΤ. Οι Πράξεις Θυσίας

Το Θεώρημα τούτο δεν αναφέρεται καθόλου στις ζημιόγones πράξεις του ανθρώπου - εκδηλώσεις της ελαττωματικότητός του -- αφού μ' αυτές ασχολήθηκαν προηγούμενα Θεωρήματα.

Εν τούτοις υπάρχει μία κατηγορία πράξεων που ζημιώνουν μεν το άτομο, αλλ' είναι επωφελείς για την προσωπικότητα. Πρόκειται για τις σπάνιες εκείνες πράξεις αυτοθυσίας, όπου, χάριν αγάπης, κάποιος δέχεται να στερηθή αγαθά τα οποία θα του ανήκαν δικαιωματικώς -- ακόμη και την ίδια την ζωή του. Τέτοιες εξαιρετικές πράξεις πνευματικού μεγαλείου υψώνουν και καταξιώνουν την προσωπικότητα.

Εν Κατακλείδι:

Κάθε πράξη του ανθρώπου -- από την οποίαν αυτός ωφελείται ατομικώς -- συμβάλλει στην δημιουργία της προσωπικότητός του μόνον υπό την προϋπόθεση ότι εντάσσεται στο πλαίσιο που προσδιορίζει το αληθές μέτρο των αναγκών του.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

A. Εξωτερική Ερμηνεία

Το Θεώρημα τούτο προβάλλει δύο έννοιες:

- αφ' ενός τα ατομικά ελαττώματα· και
- αφ' ετέρου τις ομαδικές πλάνες.

Μάς λέγει δε ότι μεταξύ αυτών των δύο εννοιών υπάρχει συνάρτηση αιτίου και αποτελέσματος.

Γνωρίζουμε κατ' αρχήν ότι τα ατομικά ελαττώματα είναι αποτελέσματα των παγιδεύσεων του κάθε ανθρώπου από το κακό. Συνεπεία τούτου ο άνθρωπος χάνει την ελευθερία του και υποδουλώνεται στον καταστρεπτικόν παράγοντα.

Από την άλλη πλευρά, η ομαδική πλάνη είναι κατάσταση που αφορά σε μία ομάδα ανθρώπων, οι οποίοι τελούν όλοι υπό την επίδραση μιάς εσφαλμένης αντιλήψεως. Πρόκειται δηλαδή για μία πλάνη -- για μίαν εσφαλμένη πίστη -- την οποίαν εκφράζουν ομοίως όλα τα άτομα της ομάδος.

Πώς όμως η εν λόγω πλάνη είναι συνέπεια των ατομικών ελαττωμάτων του ανθρώπου;

Κάθε δράση του ανθρώπου -- είτε πρόκειται για ηθελημένη σκέψη, είτε για συντηρούμενο ψυχικό συναίσθημα, είτε για ομιλία, είτε για κίνηση του σώματος -- πέραν κάποιων αμέσων αποτελεσμάτων που έχει στο εξωτερικό περιβάλλον, παραλαμβάνεται από την λεγομένη Παγκοσμία Ψυχή (δηλαδή το λεγόμενο αιθερικό επίπεδο) και μεταφέρεται ως ρεύμα επηρείας.

Όπως το υλικό σώμα του ανθρώπου αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του Υλικού Κόσμου και διέπεται από τους ίδιους με αυτόν Νόμους, κατ' αναλογίαν η ανθρώπινη ψυχή μετέχει της Παγκοσμίας Ψυχής και διέπεται από τους ίδιους με αυτήν Νόμους. Μελετώντας λοιπόν ο άνθρωπος την ατομική του ψυχή δύναται να εξαγάγει αναλογικά συμπεράσματα που να αφορούν στην Παγκόσμια Ψυχή.

Η επήρεια για την οποία γίνεται λόγος είναι συνέπεια και συγκεκριμένη εκδήλωση της *Μεταφορικότητας*, ιδιότητας από την οποία χαρακτηρίζεται κατ' εξοχήν το αιθερικό επίπεδο. (Βλ. 2ο Θεώρημα, Οι εν δυνάμει ικανότητες της Ψυχής).

Αυτή η επήρεια υποβάλλει, ευνοεί ή αποτρέπει την εμφάνιση ορισμένων αισθημάτων, συναισθημάτων, ροπών ή αντιλήψεων στα άτομα μιάς ομάδος, ανάλογα με τον βαθμό της αγνότητός τους. (Με άλλα λόγια, εδώ έχει εφαρμογή ο Νόμος της Ομοιογενείας). Όλες αυτές οι επί μέρους καταστάσεις, από κοινού, συγκροτούν μία συλλογική

νοοτροπία. Κι όπως είναι γνωστό, η όλη νοοτροπία των γενεών που παρήλθαν, μαζί με την όλη νοοτροπία των ανθρώπων που ζούν κάθε στιγμή, αποτελεί το κοινο ταμείο των αντιλήψεων της κοινωνίας των ανθρώπων: το κατεστημένο.

Εάν λοιπόν η εν λόγω επήρεια προήλθε από ατομικό ελάττωμα του ανθρώπου, επιβαρύνει το κατεστημένο και το καθιστά ποιοτικώς χειρότερο. Δεδομένου δε ότι λέγοντας κατεστημένο εννοούμε την ψυχικό - πνευματική ατμόσφαιρα μέσα στην οποία ζη, αναπνέει και εκφράζεται ο άνθρωπος, μπορούμε εύκολα να αντιληφθούμε το πώς οι ομαδικές πλάνες είναι αποτελέσματα των ατομικών ελαττωμάτων των ανθρώπων.

Κι αν λάβει κανείς υπ' όψιν ότι η νοοτροπία των γενεών που παρέρχονται μεταφέρεται στους ανθρώπους των επομένων γενεών, διαπιστώνει ότι το ατομικό ελάττωμα δεν επηρεάζει και πλανά μόνον τους ανθρώπους της κοινωνίας της τρεχούσης γενεάς, αλλά επηρεάζει και την πορεία των ανθρώπων των επομένων γενεών.

Αυτή είναι η πραγματική διάσταση του ρητού: "αμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα"

Συμπέρασμα:

Απομακρυνόμενοι, απαλασσόμενοι συνεχώς από τα ελαττώματά μας και καθιστάμενοι αγνοί, αφ' ενός μεν σταματούμε να επηρεάζουμε δυσμενώς ολόκληρη την ανθρωπότητα, αφ' ετέρου δε συμβάλλουμε κατά το μέτρο μας στο να ευθύνει η ανθρωπότητα την γραμμή της προς τον προορισμό της.

B. Εσωτερική Ερμηνεία

Τί είναι το άτομο; Λέγοντας άτομο άραγε εννοούμε διαίρεση; Όταν λέμε ομάδα, εννοούμε την αθροιστική συνένωση και συμβίωση ατόμων;

Προκειμένου να εισδύσουμε στις κεκρυμμένες Αλήθειες του Θεωρήματος, θα πρέπει να στραφούμε για μία φορά ακόμα προς τον Θεό και να παρατηρήσουμε πώς Εκείνος ενεργεί.

Ο Θεός είναι η Απόλυτη και Απειραιωνία Μονάδα. Είναι η Ζωή και δημιουργεί Ζωή προβάλλοντας τον Εαυτό Του και εκδιπλούμενος με τάξη και σκοπιμότητα. Είναι Άπειρος κατά την Φύση Του αλλά και κατά την εκδίπλωσή Του.

Διαπιστώνουμε λοιπόν δύο βασικές έννοιες:

- αφ' ενός την Μονάδα· και
- αφ' ετέρου την απειρότροπη εκδίπλωση της Μονάδος.

Κι ως απειρότροπη εκδίπλωση της Μονάδος δεν εννοούμε ένα μόνο σύνολο -- ομάδα -- εκδιπλώσεων, αλλά έναν θαυμαστο συνδυασμο απείρων ομάδων απείρων συνόλων απείρων επί μέρους εκδιπλώσεων.

Έν (Μονάδα) και Άπειρον (εκδίπλωση της Μονάδος): Μ' αυτή την υπέρλογη σύμπτωση μάς αποκαλύπτεται ο Θεός!

Μέσα στην ιεράρχηση των απείρων Ιδεών, ανευρίσκεται και η Ιδέα Άνθρωπος, η οποία εκφράστηκε στον κόσμο μας. Κι αν τα πράγματα εδώ είχαν όπως έχουν στον Θείο Κόσμο, θα λέγαμε ότι η εν λόγω Ιδέα Άνθρωπος, εκφραζόμενη, εκδήλωσε την πολλαπλότητα των ανθρωπίνων όντων, τα οποία αποτελούν μίαν ιδιαίτερη ομάδα στα πλαίσια του Θείου Όλου. Θα ήταν τότε η Ιδέα Άνθρωπος εκπρόσωπος του Θεού.

Όμως, η προβολή του Θεού από την θέση της Ιδέας Άνθρωπος και η εκδίπλωση Του στον κόσμο προσέκρουσε -- ένεκα της πτώσεως -- στον αρνητικό παράγοντα. Αποτέλεσμα: Ο μεν Θεός, ως Μονάδα, δεν αλλοιώνεται! Αλλά η εξωτερική έκφραση της εκδιπλώσεώς Του υφίσταται την εναντίωση του εωσφόρου, μέσα στο ιδιαίτερο περιβάλλον του υλικού κόσμου.

Έτσι, καθώς ο εωσφόρος είναι αυτή η ίδια η φύση της διαιρέσεως, το αποτέλεσμα της εναντιώσεως ήταν η εξωτερική κατάτμηση της μίας και ενιαίας Ιδέας Άνθρωπος σε άτομα.

Πρέπει να τονισθή ότι η κατάτμηση δεν επέδρασε στην Ιδέα, αλλά στην εξωτερική της εμφάνιση στον κόσμο τούτον.

Σ' αυτή την εναντίωση του αντιπάλου, ο Θεός απάντησε εκφράζοντας δύο Ιδέες:

- την Ιδέα Άτομο· και
- την Ιδέα Ομάδα.

Το άτομο δεν είναι η Μονάδα. Ούτε η ομάδα των ανθρώπων που συμβιώνουν εν κοινωνία είναι η Μονάδα. Το άτομο είναι η εικόνα της Ιεράς Μονάδος· η ομάδα -- η κοινωνία -- είναι η εικόνα της εκδιπλώσεως της Μονάδος.

Τόσο λοιπόν το άτομο όσο και η ομάδα είναι εικόνες του Θεού. Είναι Νόμοι οι οποίοι μπορούν να οδηγήσουν τον άνθρωπο από την έλλειψη συνειδήσεως στην αντίληψη της Αληθείας. Είναι η Φωνή του Θεού που λέγει: «Άνθρωπε! Θέλω να γίνεις Ομάδα και να συμβάλεις στην εκδίπλωση της Μονάδος!», υποδεικνύοντας την οδό της Οντοποιήσεως:

Άτομο ==> Έκφραση της Αγάπης στην Κοινωνία ==> Μονάδα

Εάν οι άνθρωποι, δια της ανωτέρω οδού, επιτύχουν την ύψωσή τους από την εικόνα στην Πηγή της εικόνας, τότε η Ιδέα Άνθρωπος θα εκδιπλωθή πνευματικώς, το δε Έργο της Επανάδου -- η εκτέλεση του Θείου Σχεδίου -- θα έχει επιτευχθή. Ιδού η νίκη του Θεού επί του αντιπάλου.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

A. Εξωτερική Ερμηνεία

Οι άνθρωποι υλοποιούν τον Νόμο της Κοινωνίας καθώς συγκροτούν ομάδες και συμβιώνουν σε οικογένειες, σε πόλεις, σε κράτη κλπ., συνεργαζόμενοι και συναλλασσόμενοι εντός του πλαισίου της καλώς εννοουμένης αμοιβαιότητας.

Ομαδική ζωή είναι η υλοποίηση του Νόμου της Κοινωνίας, μέσω της εμφανίσεως ομάδος ανθρώπων που συμβιώνουν.

1. Η καλώς εννοουμένη Αμοιβαιότητα

Η αμοιβαιότητα νοείται πάντοτε αλληλο - δοσοληπτικώς. Αμοιβαιότητα υπάρχει όταν μεταξύ δύο (ή περισσότερων) ανθρώπων, ο ένας δίδει και ο άλλος λαμβάνει, επακολουθεί δε μία νέα φάση όπου εκείνος που πρίν έλαβε δίδει κι εκείνος που πρίν έδωσε λαμβάνει.

Όμως, λέγει το Θεώρημα, δεν αρκεί αυτή η αμοιβαιότητα για να αποτελέσει την βάση κάθε ομαδικής ζωής. Απαιτείται η αμοιβαιότητα να είναι «καλώς εννοουμένη».

Ποιά αμοιβαιότητα δεν είναι καλώς εννοουμένη;

Γνωρίζουμε ότι ο άνθρωπος αντλεί τις δραστηριότητές του από δύο πηγές: Είτε δρά στα πλαίσια της προσωπικότητός του -- η οποία αποτελεί το Θέλημα του Θεού για τον συγκεκριμένον άνθρωπο -- είτε δραστηριοποιείται παρωθούμενος από τα βάρη της συσκοτισμένης συνειδήσεώς του, υπηρετώντας εν τέλει τον αντίπαλο.

Στην τελευταία αυτήν περίπτωση, ο άνθρωπος -- φερόμενος εγωϊστικώς -- υπερβαίνει το μέτρο των αναγκών του και λαμβάνει περισσότερα απ' όσα χρειάζεται. Εδώ υπάρχει πλήρης διαχωρισμός των ατόμων· το ατομικό συμφέρον είναι ο μοναδικός δείκτης των συναλλαγών τους και, επομένως, δεν υπάρχει ομαδική ζωή, αλλά ανταγωνισμός των ατόμων μεταξύ τους.

Αντιθέτως, «καλώς εννοουμένη αμοιβαιότητα» υπάρχει όταν τα άτομα συναλλάσσονται σύμφωνα με το μέτρο των ατομικών τους αναγκών και εντός του πλαισίου της μεταξύ τους αρμονίας.

Τότε οι άνθρωποι εκδηλώνουν την ομαδική ζωή και υλοποιούν τον Νόμο της Κοινωνίας. Δια της αμοιβαίας συνεργασίας παρέχουν ο ένας στον άλλον την ιδιάζουσα αρετή της ανόμοιας προσωπικότητός τους· υπερβαίνουν την διαίρεση και επιτρέπουν να αντανακλασθή στην ανθρωπότητα (όσο βεβαίως επιτρέπει η σχετικότητα του επιπέδου αυτού) το Έν και το Άπειρον του Θεού.

2. Οι Ελευθερίες του Ανθρώπου

Το ανθρώπινο όν εκδηλώνεται σε τρία επίπεδα:

στο υλικό, δια του σώματός του·
στο αιθερικό, δια της ψυχής του· και
στο πνευματικό, δια του πνεύματός του.

Προκειμένου να εκδηλωθή το ανθρώπινο όν, προαπαιτείται η απελευθέρωσή του από ο,τιδήποτε δεσμεύει την ελευθερία του στα τρία αυτά επίπεδα: ελαττώματα, κακές έξεις και ροπές, πάθη, πλάνες, κάθε είδους βάρη.

Όσο ο άνθρωπος παραμένει παγιδευμένος στο κακό, δεν εκδηλώνει την προσωπικότητά του (δηλαδή την αντικειμενική όψη της Θείας Ιδέας η οποία τον εμπυχώνει). Αρνείται την προσωπικότητά του και εκδηλώνει την ελαττωματικότητα ως κατάσταση του όντος του. Αφού απελευθερωθή, μπορεί πλέον να εκδηλωθή ελεύθερα στο περιβάλλον του, εκφράζοντας την ιδιαίζουσα προσωπικότητά του. Τότε μπορεί ο άνθρωπος να βιώσει την καλώς εννοουμένη αμοιβαιότητα, αφού δίδει και λαμβάνει εν Αγάπη και Σοφία, κατά το μέτρο των αναγκών του.

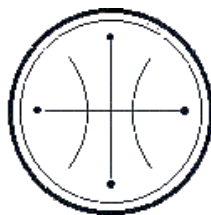
B. Η Εσωτερική Ερμηνεία

Τα τέσσερα περί Κοινωνίας Θεωρήματα δεν προβάλλουν απλώς ένα σύνολο αληθειών που αφορούν στην ανθρωπότητα, αλλά αναλογικώς υποκρύπτουν αλήθειες που αναφέρονται στον Θείο, Πνευματικό Κόσμο.

Είπαμε ότι στον Θείο Κόσμο θεωρούμε αφ' ενός την Μονάδα (το Έν) και αφ' ετέρου την εκδίπλωση αυτής (το Άπειρον). Το Θεϊόν εκδιπλώνεται και δημιουργεί τα άπειρα Όντα του Πνευματικού Κόσμου, εκφράζοντας το απειροσύνολο των Ιδεών Του.

Ποιά σχέση υφίσταται μεταξύ των Θείων Όντων; Είναι φανερό ότι δεν νοείται κάτι άλλο από μία σχέση αμοιβαίας συνεργασίας, κατά την οποίαν το κάθε ένα παρέχει την ανόμοια αρετή του. Αυτή η αυτόβουλη και ανεμπόδιστη ανταλλαγή Θείων Αρετών αποτελεί έκφραση της Θείας Αγάπης, η οποία ενοποιεί τα Άπειρα σε Έν, εμφανίζοντας την Μονάδα.

Ως αντανάκλαση της συνεργασίας αυτής των Θείων Όντων, η καλώς εννοουμένη αμοιβαιότητα αποτελεί Νόμο για τον άνθρωπο, διότι επιτρέπει την εκδίπλωση της μίας Ιδέας άνθρωπος και την εμφάνιση της Μονάδος στην πολλαπλότητα των ατόμων.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

A. Εξωτερική Ερμηνεία

Από την μελέτη των προηγούμενων δύο Θεωρημάτων καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η Κοινωνία δεν είναι ανθρώπινο δημιούργημα, αλλά αποτελεί Νόμο ο οποίος απορρέει από τον Θεό και στοχεύει στην υπηρετήση συγκεκριμένου στόχου.

Το παρον Θεώρημα δηλώνει ότι ο Νόμος της Κοινωνίας εξυπηρετεί τις ανάγκες του ατόμου, δηλαδή του όντος εκείνου που δημιουργήθηκε μεν από τον Θεό, αλλά τελεί υπό την επίδραση της εωσφορικής διαιρέσεως.

Το άτομο, λοιπόν, έχει ανάγκες απαραίτητες για την ύπαρξή του. Τούτο σημαίνει ότι οντολογικώς η ύπαρξη του ανθρώπου δεν είναι κάτι το κατακτημένο, αλλά επιτυγχάνεται εφ' όσον ο άνθρωπος ικανοποιήσει τις εκ φύσεως ανάγκες του.

Ο άνθρωπος είναι Όν υπό αίρεσιν· φέρει την Ζωή, δεν είναι Ζωή. Ερχόμενος στον κόσμο, φέρει εκ φύσεως ανάγκες οι οποίες έχουν έναν και μοναδικό σκοπό: να βοηθήσουν τον άνθρωπο να γίνει Όν Ζών, δηλαδή να καταστή ο ίδιος Ζωή.

Τίθεται ευθύς αμέσως το ερώτημα: Τί είναι οι ανάγκες; Και ποιές είναι αυτές; «Ανάγκη είναι το δικαίωμα και το χρέος του ζήν».

Μία κατ' ουσίαν είναι η ανάγκη την οποία κομίζει μαζί του ο άνθρωπος στον κόσμο· κι η μία αυτή ανάγκη μελίζεται και εμφανίζεται ως πολλές, οι οποίες όμως όλες υπηρετούν την Ζωή -- ή μάλλον την πορεία του ανθρώπου προς την Ζωή. (Διευκρινίζουμε ότι -- στο πλαίσιο του Θεωρήματος τούτου -- αναφερόμαστε πάντοτε στις εκ φύσεως ανάγκες του ανθρώπου και όχι στις επίκτητες και εφήμερες, τις οποίες δημιουργεί ερχόμενος σε επαφή με τον κόσμο της εξωτερικότητας).

«Δικαίωμα είναι η εξωτερική παρουσία του Δικαίου». Το δε Δίκαιον είναι Θεία Φύση η οποία, εξωτερικευομένη στο περιβάλλον, εκφράζεται ως δικαίωμα.

«Δικαιοσύνη είναι ο ρυθμιστής της εκτάσεως των δικαιωμάτων». Από την Θεία Φύση του Δικαίου απορρέουν τα δικαιώματα, την έκταση των οποίων ρυθμίζει η Δικαιοσύνη.

Ο άνθρωπος, λοιπόν, ως Θείο δημιούργημα που έρχεται στον κόσμο, κατέχει ως φυσική προίκα το δικαίωμα της Ζωής. Ερχόμενος στον κόσμο δικαιούται να ζήσει· όχι απλώς να αναπνέει και να ζη βιολογικώς, αλλά να καταστή αιώνιο πνευματικό Όν.

Ο άνθρωπος έρχεται στον κόσμο χωρίς καμμία συνείδηση. Αλλά η εμπειρία της ζωής, σε συνδυασμο με την Φωνή των Απεσταλμένων τείνουν να τον βάλουν στον δίαυλο της συνειδήσεως· και τότε, καθώς ο άνθρωπος συνειδητοποιεί βαθμιαίως τον σκοπό

για τον οποίον ήλθε στον κόσμο, το δικαίωμα της Ζωής καθίσταται γι' αυτόν χρέος, το οποίον υπηρετεί ενσυνειδήτως.

Από την Θεία προικοδότηση του ανθρωπίνου όντος με την ανάγκη (συνεπώς και το δικαίωμα) της ζωής απορρέει το καθήκον σεβασμού της ζωής και των αναγκών των συνανθρώπων του.

Σε τελευταία ανάλυση, ο άνθρωπος ως άτομο δεν πρόκειται ποτέ μόνος του να κατορθώσει να νικήσει τον αντίπαλο και να δώσει τέλος στο ανθρώπινο δράμα. Ο άνθρωπος - άτομο είναι ένα μόριο της ανθρωπότητας· ολόκληρη δε η ανθρωπότητα, από κοινού, πρέπει να νικήσει τον αντίπαλο και να πραγματοποιήσει το Σχέδιο της Επανάστασης, δια της συμβολής της ανόμοιας αρετής του κάθε ενός ανθρώπου.

B. Εσωτερική Ερμηνεία

Κεντρικός άξονας των Ιδεών του Θεωρήματος είναι, όπως είδαμε, η ανάγκη του ατόμου· και συγκεκριμένα η ανάγκη για την Ζωή. Αυτή είναι η πηγή κάθε του δραστηριότητας· αυτή το παρωθεί στην εκπλήρωση της Αποστολής του. Ο άνθρωπος ξεκινά την πορεία του με την ανάγκη.

Ευρίσκεται όμως εντός της Κοινωνίας των ανθρώπων. Και -- όπως γνωρίζουμε -- εκπροσωπεί μίαν ανόμοια αρετή, την οποία πρέπει να βρει τρόπο να προσαρμόσει με τις ανόμοιες αρετές των άλλων. Τούτο σημαίνει ότι πρέπει την δική του ανάγκη να την συνδυάσει με τις ανάγκες των άλλων ανθρώπων. Εάν δεν επιτύχει αυτήν την προσαρμογή, αυτόν τον συνδυασμό, τότε δεν συνεργάζεται με τους συνανθρώπους του: παραμένει άτομο ξένο, αποξενωμένο, μέσα στην ανθρώπινη Κοινωνία.

Τί λοιπόν πρέπει να κάνει; Να ανεύρει το μέτρο με το οποίο θα μετρά επακριβώς το δίδειν του και το λαμβάνειν του.

Προκειμένου δηλαδή ο άνθρωπος να καταστή Όν, οφείλει να ικανοποιήσει την ανάγκη του προς το ζήν· όμως δεν θα καταστή Όν παρά μόνον μέσα στην Κοινωνία, όταν ανεύρει το μέτρο της καλώς εννοουμένης αμοιβαιότητας.

Όταν το εν λόγω μέτρο επεκταθή σε όλους τους ανθρώπους μιάς Κοινωνίας, ως άμεσο αποτέλεσμα θα προκύψει η ισορροπία. Κι εάν αυτή η ισορροπία περιλάβει ολόκληρη την ανθρωπότητα, τότε θα επέλθει ένα τέλος: το τέλος της Πτώσεως· διότι η ατομικότητα θα έχει καταργηθή, την δε θέση της θα έχη λάβει η έννοια του συνόλου, η έννοια του Ενός. Η ανθρωπότητα θα έχει καταστή Θεία, διότι θα αντανακλά ενσυνειδήτως στο επίπεδό της το Έν και το Άπειρον του Θεού.

Ιδού λοιπόν η ανθρώπινη πορεία:

Ανάγκη -- Μέτρο -- Ισορροπία -- Τέλος

Το τέλος εδώ υποδηλώνει το πέρας ενός κύκλου και την έναρξη ενός άλλου. Εάν η ανθρωπότητα φθάσει σε αυτό το τέλος, τότε θα έχει ανοίξει ένας καινούργιος

ορίζοντας για τον άνθρωπο στο σύνολό του, καθώς η Ιδέα Άνθρωπος θα έχει αποκρυσταλλωθεί σε Όν.

Ας αναζητήσουμε τώρα, δια της αναλογικής, τα αντιστοίχως συμβαίνοντα στον Πνευματικό Κόσμο.

Θεία Φύση είναι η Ζωή, η οποία εκδηλώνεται δια της κινήσεως. Η κίνηση είναι το εναρκτήριο σκίρτημα της Θείας Δημιουργίας.

Η κίνηση δεν εμφανίζεται μόνη της· την κίνηση κατευθύνει η Συνείδηση και την οδηγεί προς τον στόχο της, διασφαλίζοντας την υπηρετηση της Θείας Δημιουργίας.

Ως αποτέλεσμα της ενσυνειδήτου κινήσεως προκύπτει η Τάξη.

Τάξη είναι η Παρουσία του Ενός στα Πολλά.

Η δε Τάξη οδηγεί στην πλήρωση, δηλαδή στην εμφάνιση ενός νέου Όντος μέσα στο πλαίσιο της αδιάσπαστης και άνευ τέλους Θείας Απειροσύνης.

Οπότε, ως προς το Θείο Δημιουργείν έχουμε:

Κίνηση -- Συνείδηση -- Τάξη -- Πλήρωση

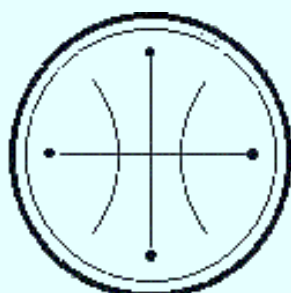
Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε ότι ο μεν άνθρωπος πορεύεται και πορευόμενος δημιουργεί τον εαυτό του. Ο δε Θεός δημιουργεί Ζωή.

Από τους τέσσερεις όρους της τετράδος που αφορά στον άνθρωπο, την μεν ανάγκη την έχει, το μέτρο το συλλαμβάνει ο ίδιος, η ισορροπία είναι συνέπεια και το τέλος είναι το αποτέλεσμα.

Εκείνο λοιπόν στο οποίο πρέπει να επικεντρωθή ο άνθρωπος είναι το μέτρο. Εάν το επιτύχει, τα υπόλοιπα θα έλθουν αφ' εαυτών.

Η έννοια του μέτρου αντιστοιχεί στην Συνείδηση της τετράδος του Θείου Δημιουργείν. Τούτο υποδεικνύει ότι όλες οι προσπάθειες του ανθρώπου οφείλουν να στραφούν στην απόκτηση συνειδήσεως, δηλαδή στην δημιουργία προσωπικότητας.

Τότε μόνον θα αποκτηθή η αντίληψη του μέτρου.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ

Το προηγούμενο Θεώρημα μάς μίλησε για την μία και μοναδική ανάγκη την οποία φέρει εντός του ως προίκα ο άνθρωπος, ερχόμενος στον κόσμο: την ανάγκη της Ζωής.

Το τελευταίο τούτο Θεώρημα αναφέρεται στις ανάγκες που ο ίδιος ο άνθρωπος δημιουργεί, ζώντας στον κόσμο.

1. «Κάθε όν που διαβιού επί της Γης...»

Η έκφραση αυτή, η οποία σκοπίμως χρησιμοποιείται εδώ, μάς αποκαλύπτει το εύρος εφαρμογής των Αληθειών του Θεωρήματος.

Ο όρος Άνθρωπος καλύπτει ολόκληρο το φάσμα, από την εκπόρευση της Ιδέας μέχρι την τελική Οντοποίηση. Ο άνθρωπος ξεκινά ως Ιδέα· διέρχεται την επίγειο ζωή του ως το θνητό όν που όλοι γνωρίζουμε και καλείται να καταστή αιώνιο πνευματικό Όν.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

εκπόρευση	επίγειος ζωή	τελική έκβαση
Ιδέα - Άνθρωπος	Ανθρώπινο Όν (όν υπό αίρεσιν)	Όν - Άνθρωπος

Με άλλα λόγια το Θεώρημα αναφέρεται στην επίγειο φάση της ευρύτερης ζωής του ανθρώπου -- και μόνον αυτού, αφού στον υλικό κόσμο δεν υπάρχουν άλλα όντα παρά μόνον οι άνθρωποι. (Όλα τα άλλα δημιουργήματα, ζώα, φυτά, ορυκτά, αποτελούν μορφές του περιβάλλοντος).

2. Ανάγκες φυσικές και επίκτητες

Ο άνθρωπος έρχεται στον κόσμο προικοδοτημένος από τον Θεό με μία και μόνη ανάγκη: την ανάγκη προς το Ζήν.

Στο επίπεδο του υλικού κόσμου, όμως, όπου ζη, βιώνει αυτή την ανάγκη σε μία πολλαπλότητα επί μέρους αναγκών. Επί παραδείγματι, η πείνα, η δίψα, η ανάγκη της θερμάνσεως -- έμφυτες στον άνθρωπο -- είναι εκφράσεις της μίας και μόνης προαναφερθείσης ανάγκης.

Αυτές είναι οι λεγόμενες φυσικές ανάγκες, δια των οποίων βιώνεται η ανάγκη προς το Ζήν, η οποία ζητά από τον άνθρωπο να διατηρηθή στην φαινομένη ζωή του κόσμου, ως προϋπόθεση για να φθάσει στον σκοπό του: στην οντοποίηση, στην Αιώνια Ζωή του Πνεύματος.

Στην προσπάθειά του όμως να ανεύρει τα μέσα και τους τρόπους για να ικανοποιήσει τις φυσικές του ανάγκες, ο άνθρωπος δημιουργεί και άλλες ανάγκες, επίκτητες. Αυτές αποσκοπούν αφ' ενός μεν στην κάλυψη των φυσικών του αναγκών και την διατήρηση της υπάρξεώς του στον κόσμο, αφ' ετέρου δε στην απόκτηση συνειδήσεως, δηλαδή στην δημιουργία της Προσωπικότητας.

Ως παράδειγμα επίκτητης ανάγκης θα αναφέρουμε την εργασία (επάγγελμα). Το Θεώρημα δεν αναφέρεται καθόλου στις παρά φύσιν επίκτητες ανάγκες που ενδέχεται να δημιουργήσει ο άνθρωπος και οι οποίες όχι μόνον δεν υπηρετούν την ύπαρξή του στον κόσμο, αλλ' απεναντίας την βλάπτουν και εναντιώνονται στην δημιουργία της Προσωπικότητάς του, ως εκπορευόμενες από την ελαττωματικότητα. Τέτοιες ανάγκες είναι, επί παραδείγματι, οι διάφοροι εθισμοί.

Οι φυσικές ανάγκες προηγούνται· οι επίκτητες έπονται. Οι φυσικές ανάγκες καθορίζουν· οι επίκτητες υπηρετούν. Οι φυσικές ανάγκες ικανοποιούνται αυθόρμητα, ενστικτωδώς και σύρουν τον άνθρωπο προς την ικανοποίησή τους· οι επίκτητες ικανοποιούνται με συνείδηση, με σύνεση, με πρωτοβουλία.

3. Η Ικανοποίηση των Αναγκών

Όπως λοιπόν ελέχθη, ο άνθρωπος έχει τους εξής δύο στόχους:

- να διατηρηθή στην φαινομένη ζωή του κόσμου· και
- να αξιοποιήσει την φαινομένη ζωή, αποκτώντας συνείδηση, ώστε -- φθάνοντας στο πέρας της ζωής του -- να έχει επιτύχει τον σκοπό της διελεύσεώς του από τον υλικό κόσμο.

Για να επιτύχει τους στόχους αυτούς, ο άνθρωπος οφείλει:

- να δημιουργήσει (επίκτητες) ανάγκες· και
- να φροντίσει να τις ικανοποιήσει.

Δεν νοείται άνθρωπος να ζη στον κόσμο και να μη δημιουργεί ανάγκες. Διότι οι φυσικές του ανάγκες απαιτούν την δημιουργία επικτήτων αναγκών προκειμένου να ικανοποιηθούν. Άνθρωπος που δεν δημιουργεί ανάγκες είναι νεκρός.

Οι μεν φυσικές ανάγκες, ως εκδιπλώσεις της μιάς και μόνης Ανάγκης που έχει θέσει ο Θεός, ανάγονται στην φύση του Καλού. Η ικανοποίησή τους είναι αναγκαία· όμως το πόσο θα ικανοποιηθούν είναι θέμα του ανθρώπου: εδώ υπεισέρχεται η έννοια του μέτρου.

Οι δε επίκτητες ανάγκες δημιουργούνται από τον άνθρωπο ενώ αυτός ευρίσκεται και υπό την εναντίωση του κακού. Γι' αυτό και πρέπει να ελέγχονται από την συνείδηση.

Η ικανοποίηση των αναγκών γίνεται με μέσον το Καθήκον. «Καθήκον είναι η αυτό - επιταγή του ανθρώπου· δηλαδή η υπό του ανθρώπου επιταγή του ιδίου του εαυτού του προς εκτέλεσιν υποχρεώσεως». Αυτό - επιταγή σημαίνει ότι το Καθήκον δεν

προέρχεται από κάποια εξωτερική επιβολή, αλλά αναβλύζει από το εσωτερικό του εαυτού.

Όταν εμφανισθή η έννοια του καθήκοντος, αισθάνεται ο άνθρωπος να αναβλύζει εντός του μία δύναμη η οποία καταλήγει σε κίνηση· το καθήκον φέρει σε κατάσταση συναγερμού ολόκληρο τον εαυτό· κι ο συναγερμος αυτός δεν καταλαγιάζει εάν δεν εκπληρωθή ο σκοπός για τον οποίον εμφανίσθηκε.

Οι ανάγκες προηγούνται, τα καθήκοντα έπονται. Οι ανάγκες καθορίζουν και προσδιορίζουν, τα καθήκοντα υπηρετούν. Οι ανάγκες ζητούν, τα καθήκοντα δίδουν. Οι ανάγκες είναι δυναμισμένη στατική κατάσταση του εαυτού, τα καθήκοντα είναι δυναμισμένος παράγων εν δράσει. Κι ενώ οι ανάγκες και τα καθήκοντα διακρίνονται τόσο πολύ μεταξύ τους, εν τούτοις δεν νοούνται παρά μόνον συνυπάρχοντα.

4. Οι Ικανότητες

Για την εκπλήρωση των καθηκόντων, ο άνθρωπος δημιουργεί ικανότητες, τις οποίες ανταλλάσσει προς όφελος των αναγκών του.

«Οι ικανότητες είναι εκπεφρασμένες Αρετές στην διάθεση του ανθρώπου, για να τις χρησιμοποιήσει αυτός στην εκτέλεση έργου». Οι Αρετές αποτελούν εκδιπλώσεις της φύσεως του Καλού: συνεπώς πηγάζουν από την Θεία Ακτίνα, την Παρουσία του Θεού εντός του ανθρώπου.

Μία πολύ διαδεδομένη πλάνη είναι ότι δήθεν ο άνθρωπος έχει μέσα του λανθάνουσες δυνάμεις και αρκεί να τις βρεί για να καταστή θεός. Όσοι υποστηρίζουν κάτι τέτοιο λησμονούν ότι δεν είναι ο άνθρωπος που έχει εντός του τις δυνάμεις, αλλά η Θεία Ακτίνα μέσα στον άνθρωπο. Η διαφορά είναι μεγάλη: διότι η θεωρία για ενυπάρχουσες δυνάμεις στον άνθρωπο αγνοεί την Θεία Πηγή του ανθρώπου και καταλήγει σ' έναν μοιραίο ανθρωποκεντρισμό.

Αντιθέτως, όπως τοποθετείται το ζήτημα στην ορθή του βάση, ο άνθρωπος θα αντλήσει ό,τι του χρειάζεται από τον -- εντός και εκτός του εαυτού του -- Θεό. Αγνοποιούμενος και συντονιζόμενος δια της Αγάπης με την Θεία Φύση θα εκμεταλλευθή προς όφελός του τον Νόμο της Ομοιογενείας.

Αυτή η θεοκεντρική τοποθέτηση μάς διδάσκει ότι ο άνθρωπος δεν είναι η αρχή και το τέλος, αλλά περιστρέφεται γύρω από τον Θεό, όπως ένας ετερόφωτος πλανήτης διαγράφει τροχιά γύρω από τον αυτόφωτο Ήλιο του. Όσοι πρεσβεύουν την λανθασμένη ανθρωποκεντρική θέση, κατά κανόνα αγνοούν την αξία της Αγάπης.

Επανερχόμενοι στο θέμα των ικανοτήτων, αντιλαμβανόμαστε ότι καθώς ο άνθρωπος ανευρίσκει εντός του την Πηγή των Αρετών, δημιουργεί ικανότητες· τις αναπτύσσει εντός του και τις έχει πλέον την διάθεσή του για να πραγματοποιήσει το έργο του.

Η πλήρωση των αναγκών γίνεται με έναν τρόπο: με την ανταλλαγή των ικανοτήτων, υπό τις προϋποθέσεις της ανομοιότητας και της αμοιβαιότητας. Αυτή η αμοιβαία ανταλλαγή των ανομοίων ικανοτήτων εμφανίζει στην ανθρωπότητα την κατάσταση του Ενιαίου και την αντίληψη της Μονάδος.

Ιδού η αξία του Νόμου της Κοινωνίας. Μόνον αυτός δίδει την δυνατότητα να καταργηθή η διαίρεση και να εμφανισθή η Μονάδα στην απειρία των ανθρώπων - ατόμων.

Ανάγκες -- Καθήκοντα -- Ικανότητες -- Ανταλλαγή

Εν Κατακλείδι:

Ο άνθρωπος αποτελεί την αντικειμενική έκφραση μίας Θείας Ιδέας στον υλικό κόσμο. Επειδή όμως εδώ επικρατούν «αντίξοες συνθήκες», η εξωτερική έκφραση της Ιδέας κατακερματίζεται, διαιρείται, με αποτέλεσμα να εμφανισθούν πολλοί άνθρωποι - άτομα, κάθε ένας από τους οποίους φέρει μέσα του μία από τις άπειρες όψεις της μοναδικής Ιδέας - Άνθρωπος. (Η ενσυνείδητη και απρόσκοπτη εκδήλωση αυτής της όψεως είναι ακριβώς η δημιουργία της προσωπικότητας).

Σκοπός του ανθρώπου είναι να κατορθώσει να υπερνικήσει την διαίρεση και να εμφανίσει το Έν στα πολλά, επιτρέποντας την ενιαία εκδίπλωση της Ιδέας - Άνθρωπος στο υλικό επίπεδο. Τον στόχο αυτόν υπηρετεί ο Νόμος της Κοινωνίας, ο οποίος πραγματώνεται δια της αμοιβαίας συναλλαγής των ιδιαίτερων αρετών των ατόμων.

Με την εμφάνιση της Μονάδος στην πολλαπλότητα αφ' ενός προάγεται η Θεία Δημιουργικότητα, αφ' ετέρου ο άνθρωπος ως σύνολο εντάσσεται οργανικώς και λειτουργικώς στην Νομοτέλεια της Ζωής και καθίσταται Όν Αιώνιο.

